

கலைக்கேசரி

KALAIKESARI

• CULTURE • HERITAGE • TRADITION • EVENTS • FASHION • INTERVIEWS • ENTERTAINMENT

VOLUME : 08 ISSUE : 03 Registered in the Department of Posts of Sri Lanka under No. QD / 86 / News / 2017

**தம்பலகாமத்து
அண்ணாவிமார்கள்**

Dr.க.ஜீவராஜ்

**Tamil Brahmi
Inscriptions &
Tamil Society
in Srilanka**

Prof. S.Pathmanathan

INDIA.....IN₹ 100.00
SRI LANKA....SLR 125.00
SINGAPORE...SG\$ 14.00

CANADA.....CAN\$ 10.00
AUSTRALIA...AUS\$ 10.00
SWISS.....CHF 10.00

USA.....US\$ 10.00
UK.....GB£ 6.00
EUROPE..EU€ 7.00

முழு குடும்பத்திற்கும்
ஏற்ற தரமான
ஆடைகளையும்
முகூர்த்தப்பட்டுப் புடவைகளையும்
திருமண வைபவங்களுக்கான
அனைத்து வகையான சாரிகளையும்
ஒரே கூரையின் கீழ்
பெற்றுக்கொள்ள...

SARITA

Textorium

Right Place for Right Choice

சரிட்டா டெக்ஸ்டோரியம் (பிரைவேட்) லிமிடட்

இல.99, மெயின் வீதி, கொழும்பு - 11, தொ.பே: 2446023 | பெக்ஸ்: 2435364

இணையத்தளம்: www.saritatex.com

www.facebook.com/saritatextorium

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

TOMAHAWK
Bicycles

NO1
BICYCLES

நுபீக்கையோடு தடைகளைத் தாண்ட
உறுதியான நுண்பன்

உறுதியான நுண்பன்
நுபீக்கையோடு தடைகளைத் தாண்ட

Barbie

BEN
10

RIDE LIKE A REAL PRINCESS

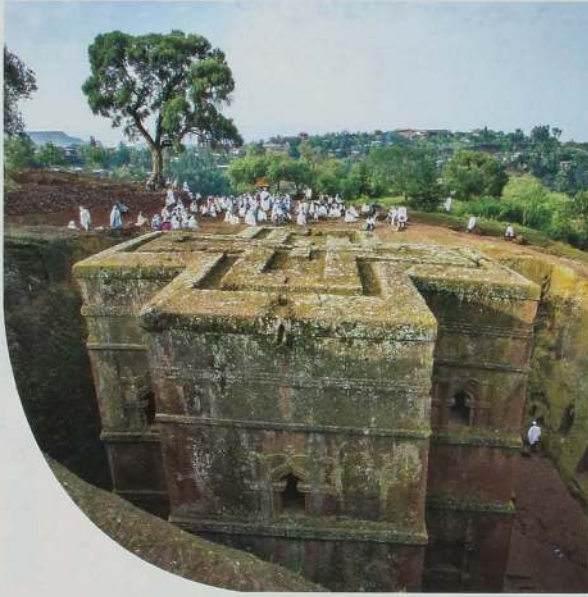
DISCOVER THE
HERO IN YOU

TOMAHAWK BICYCLE MALL

No : 245 B Galle RD. Colombo -04
E-mail : tomahawkbike@sltnet.lk
www.tomahawkbike.com
Tel- 011 2507307

Borella Cycle Bazaar
No. 58A 1/4, Dr.Danister De Silva Mawatha,
Borella, Colombo - 08
Tel- 0112 694 894

Contents

- 54 சிற்பக்கலையில் அர்த்தநாரி
- 64 திருவையாறு ஐயாறப்பர் திருக்கோவில்
- 70 நம்சாய் தங்க பகோடா ஆலயம்

தம்பலகாமத்து அண்ணாவிமார்கள் 06

தேவிஸ்ரீயாக சரஸ்வதி 10

காடுமண்டியுள்ள திருமங்கலாய் சிவன்கோவில் 14

திருநெல்வேலி ஸ்ரீ நீலாயதாக்ஷி சமேத ஸ்ரீ காயாரோகணேஸ்வர சுவாமி கோவில் 18

இன்னிசை அரசி சரஸ்வதி பாக்கியராஜா 23

வன்னி வள நிலத்தின் வாழ்வை இலக்கிய வெளிக்குக் கொண்டு வந்த முல்லைமணி 26

நடனம் - உலகின் உன்னத மொழி 32

தெரிந்த பெயர் தெரியாத விபரம் - மாமரம் 38

சாவகச்சேரி இந்துக்கல்லூரி 42

ஒரே சீரான பாறைவெட்டு - லலிபெலா 49

73 Folklore of the Tamils

76 Tamil Brahmi Inscriptions & Tamil Society in Sri Lanka

அட்டைப்புடம்

தெய்வங்களின் பூமி எனப் பெயர் பெற்ற பாலித்தீவில் காணப்படும் வீணை ஏந்திய சரஸ்வதியின் உருவச்சிலை.
(விபரக்கட்டுரை உள்ளே...)

PUBLISHER

Express Newspapers (Cey) (Pvt) Ltd.
185, Grandpass Road, Colombo 14,
Sri Lanka.
T.P. : +94 11 7322732
Fax : +94 11 2327827
kalaikesari@expressnewspapers.lk
www.kalaikesari.com

EDITOR

Annalaksmy Rajadurai
luxmi.rajadurai@yahoo.com

CONTRIBUTORS

Prof. C.Pathmanathan
Prof. Saba Jeyarasa
Dr. T.Jeevaraj
Dr. Arumainathan Satheeskumar
Mrs. Vasantha Vaithyanathan
Mrs. Pathma Somakanthan
Mrs. Thilaka Wijayarathnam
Shanmugasarma Jeyaprakash
S.Govintharaj
Siri Ananda Krishna Sarma

PHOTOS

S.M.Surendran
M.Newton
K.Vijayavasan
Sarmini Sadagopan

LAYOUT

M.Sritharakumar
Mrs. P.S.Diroshini

ICT

S. T. Thayalan

ADVERTISING & SUBSCRIPTIONS

V.Shivakumar - 071 6845751
shivan@encl.lk

CIRCULATION

T.Ravi - 077 7751021

வணக்கம் கலைக்கேசரி வாசகர்களே! To our esteemed readers,

October, 2017

கலைக்கேசரி வாசகர்களுக்கு வணக்கம்,

தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம் பரவும் வகை செய்தல் வேண்டும் என உணர்வு மேலிடப் பாடியவர் மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதி. உலகந்தழுவீ நின்ற இந்தப் பேரார்வத்தை, தம்மால் முடிந்தவரை செயற்படுத்தப் பாடுபட்டவர் தமிழ்ப் பெருமகனார் தனிநாயகம் அடிகள் என்பது யாவரும் அறிந்தது.

தமிழ், ஆங்கிலம், கிரேக்கம், இலத்தீன், ஹிப்ரூ, ஜெர்மானியம், பிரேஞ்சு, சமஸ்கிருதம் உட்படப் பல மொழிகளைக் கற்று, ஆழ்ந்த தேர்ச்சி பெற்ற அடிகளார், தமிழ் மொழியின் தொன்மை, இலக்கியச் செழுமை, இலக்கணவளம், பண்பாடு என இன்னொரன்ன சிறப்புகளால் பெரிதும் வசீகரிக்கப்பட்டவர். இவற்றினை ஒப்பியல் ரீதியில் உலகப் புலமை அரங்கில் ஆய்வுமூலம் எடுத்தியம்பும் வாய்ப்புப்பெற்ற இவர், வடமொழியாம் சமஸ்கிருதம் போன்று தமிழ்மொழியும் தொன்மையிசு செம்மொழியே என்பதனை வலியுறுத்தி, இற்றைவரை அது பேசும் மொழியாகச் சிறப்புற்று விளங்குவதால், மேலும் இது குறித்து ஆய்வுக்குத் தூண்டியவர்.

தமிழ் தூதுவராய் உலகெலாம் சென்று தொன்மையிசு தமிழின் மேன்மையைப் பறைசாற்றி, உலகத் தமிழ்ப் புலமையாளர்கள், தமிழ் மீது அன்பும் அபிமானமும் கொள்ளத் தூண்டிய இப்பெரியார், ஆய்வறிஞர்களுடன் இணைந்து உலகத்தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடுகளை, மலேசியா, பாரிஸ், யாழ்ப்பாணம், சென்னை, மதுரை போன்ற நகரங்களில் நடத்திய உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடுகள் தனித்துவமானவை.

இவற்றின் மூலம் தமிழின் தொன்மை, பண்பாடு குறித்து அரிய உண்மைகள் வெளியாகின என்பர். இவரது அயராது செயற்பாட்டின்தொடர்ச்சியாக, உலகப்பல்கலைக்கழகங்கள் பல தமிழை ஓர் ஆய்வுத் துறையாக அங்கீகரித்தது. இதுமட்டுமன்றி, இவர் மேற்கொண்ட சொற்பொழிவுகளும், இவர் சிலகாலம் நடத்திய தமிழ்ப்பண்பாடு எனும் முத்திங்கள் எடும் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கவை.

அத்தகையதோர் உயர் ஆளுமையை நாம் போற்றிப் பரவுவதும், அன்னாரின் பெயரால், இளம் சமுதாயத்தினிடையே மொழி அபிமானத்தைத் தூண்டுவதும் சிறப்பாகும். இதேவேளை நம் தமிழ் மக்கள், அரசியல் மற்றும் காரணங்களினால் புலம் பெயர்ந்தவர்களாய் உலகின் பலபாகங்களிலும் வாழ்ந்திருக்கும் இன்றைய நிலையில், நம் தமிழர் நிலை என்ன? தமிழ் மொழியின் எதிர்கால நிலை என்ன என்பது குறித்தும் ஆழ்ந்து சிந்திப்பதும் அவசியமானது.

நன்றி வணக்கம்.

வினாயகம்
வினாயகம் வினாயகம்

Anuvalokany Rajarani

Subramania Bharathi the distinguished Tamil Poet has written with great inspiration, a poem as many others which proclaimed that initiatives should be taken to spread the voice of Tamil language all over the world. In this respect it is appropriate to note here the extra ordinary personality who had tried his best to implement it was Father Thaninayagam.

Having deep knowledge in Tamil, English, Greek, Latin, Hebrew, German, French and Sanskrit and some other languages as well, he was highly impressed by the scholarly characteristics of Tamil language and culture and was able to expose it in a comparative way to the world of Tamil linguists

As a sincere Tamil cultural ambassador he travelled far and wide all over the world to propagate Tamil language and culture through seminars, speeches and he further helped to bring out the significance of the Tamil language. Also through the International Tamil Research Conferences that were held in Malaysia, Paris, Jaffna, Chennai and Madurai for which he was also a key person it is stated that many hidden truths came to light.

Owing to his untiring efforts in this aspect, besides Sanskrit Tamil studies were also included in many of the European Universities.

A cultural tri-monthly English language Journal called "Tamil Culture" that was edited by him is also worth mentioning here.

It is not only our duty to honour him properly but also take suitable measures to cultivate the real love for the language among our younger generations. At the same time, at this juncture, when considerable amount of Tamils are living all around the world, we should think deeply about their present conditions and the future of the Tamil language.

Thank you.

தம்பலகாமத்து அண்ணாவிமார்கள்

ஒரு ஞாபகமீட்டல்

Dr. த.ஜீவராஜ் (MBBS, MCGP)

பாரம்பரியம் மிக்க தமிழ் சமூகத்தின் பல தொல்மரபுகள் அறுபடாத நீட்சியுடன் பன்னெடுங் காலமாக பேணப்பட்டுவரும் கிராமம் தம்பலகாமம். இது கிழக் கிலங்கையின் திருகோணமலை மாவட்டத்தில் அமைந்துள்ளது. வயலும் வயல்சார்ந்த மருதநிலப் பிரதேசந்தான் அதன் சிறப்பையாளம் என்றாலும், அதற்குசற்றும் குறைவில்லாத அளவில் கடல், மலை, காடு, குளம் போன்ற அனைத்து வளங்களையும் தன்னகத்தே நிறைவாகக் கொண்டமைந்த இயற்கை எழில் நிறைந்த பூமி தம்பலகாமம். மிக நீண்டகாலம் இடம்பெற்று வந்த யுத்த அனர்த்தம், திட்டமிட்ட குடியேற்றங்கள், பாரிய உள்நாட்டு, வெளிநாட்டு இடப்பெயர்வுகள், இயற்கை அழிவுகள், படுகொலைகள், வன் செயல்கள் என்று பல்வேறுபட்ட காரணங்களால் மிக அதிகளவில் பாதிக்கப்பட்ட கிராமங்களில் இதுவும் ஒன்று.

இலங்கைத் தமிழர்கள் தங்களது இருப்பையும், பண்பாட்டு விழுமியங்களையும், வரலாற்று ஆதாரங்களையும், கலாசார சின்னங்களையும் பேணிக்காப்பதில் பல சிக்கல்களை நாளாந்தம் எதிர்நோக்கி வருகிறார்கள். இக்காலகட்டத்தில் தம்பலகாமத்தில் இன்று முற்றுமுழுதாக மறக்கப்பட்டுவிட்ட அண்ணாவிமார்களின் காலத்தினை மீட்டுப் பார்ப்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

ஈழத்தமிழர்களின் கலைகளில் இன்றியமையாத கூறாக நாட்டுக்கூத்து காணப்படுகிறது. இதுவரை கிடைக்கப்பெற்ற நாட்டுக் கூத்துகளில் மிகப் பழைமையானதாக 'மார்க்கண்டன் நாடகம்', 'வாளபிமன் நாடகம்' என்பன காணப்படுகின்றன. இவற்றை எழுதிய வட்டுக்கோட்டை கணபதி ஐயரின் காலம் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியாகும்.

திருகோணமலையில் நாட்டுக்கூத்து தொடர்பாக வரலாற்றில் பதிவுசெய்யப்பட்ட முதல் ஆவணமாகக் கருதப்படுவது கூத்துக் குரிய பல பண்புகளைக் கொண்ட 'கண்டி அரசன்' நாடகமாகும். இந்நாடகம் திரு. அகிலேசபிள்ளை (1853-1910) அவர்களால் 1887ஆம் ஆண்டளவில் எழுதி முடிக்கப்பட்டதாகும். 'கண்டி அரசன்' நாடகத்துடன் அறியக்கிடைக்கும் திருகோண மலைப் பிரதேச நாட்டுக்கூத்துப் பாரம்பரியம் அவரைத் தொடர்ந்து வந்த புகழ்பெற்ற அண்ணாவிமர்களாலும், நாடகக் கலைஞர்களாலும் இன்று வரை முன்னெடுத்துச் செல்லப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

தம்பலகாமம் ஸ்ரீ வீரக்கோன் முதலியார் அவர்களால் 17ஆம் நூற்றாண்டளவில் எழுதப்பட்ட "வெருகல் ஸ்ரீ சித்திர வேலாயுதர் காதல்" என்னும் நூல் ஈழத்திலக்கிய வரலாற்றில் தனித்துவம் கொண்டதாக இருக்கிறது. தம்பலகாமத்தில் இயல், இசை, நாடகம் என்னும் அரிய கலைகளுடன் ஆயுள் வேதவைத்தியக் கலையும் இணைந்து வளர்ந்து வந்ததைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. இவ்வாறானதொரு பின்னணியிலேயே தம்பலகாமத்து அண்ணாவிமார்கள் பற்றிய ஆவணப்படுத்தல் அவசியமாகிறது. இவர்களில் பலர் பிரபல சுதேச வைத்தியர்களாகவும் விளங்கி இங்கே குறிப்பிட்டாகவேண்டும்.

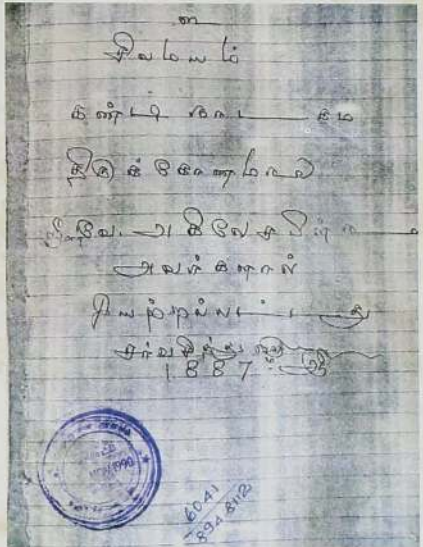
தம்பலகாமத்தில் உழவுவேலைகள் முடிந்து, வயல் விதைத்த பின்பு விவசாயிகள் ஓய்வாக இருக்கும் காலத்தில் அவர்களைக் கவரும் வகையில் சங்கீதக் கச்சேரிகளை நடத்தியும், நாடகங்கள், கூத்துக்களைப் பழக்கி மேடையேற்றியும், அதில் தாங்களும் பாத்திரங்கள் ஏற்று நடத்தும் அண்ணாவி மார்கள் மக்களைப் பெரிதும் கவர்ந்திருந்த காலம் பற்றிய ஞாபகமீட்டலே இப்பதிவு.

தம்பலகாமம் மத்தியிலுள்ள கள்ளிமேட்டு ஆலையடி முன்றலிலும், வர்ணமேடு சமயம்மாள் கோயில் முன்றலிலும், கோவில் குடியிருப்பு மைதானத்திலும் நாட்டுக்கூத்துகள் அரங்கேற்றப்பட்டன. இவற்றில் கள்ளிமேட்டு ஆலய முன்றலே அதிக நாட்டுக் கூத்துகள் அரங்கேறிய களமாக இருந்து வந்திருக்கிறது. இங்கு இடம்பெறும் நாட்டுக் கூத்துகளுக்கான ஒத்திகைகள் நாயன்மார் திடல், சிப்பித்திடல், கூட்டாம்புளி, கரைச்சைத்திடல் போன்ற இடங்களில் இடம் பெற்று வந்திருக்கின்றன.

நாட்டுக் கூத்துக்களுக்கான ஒத்திகைகளுக்கான கொட்டில்களை நாடகக் கலைஞர்களே அமைத்தனர் என்றும் அதற்கு ஏற்படும் செலவுகளை தினம் ஒரு கலைஞர் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டார் எனவும் அறியக்கூடியதாக உள்ளது. சில நாட்டுக்கூத்து ஒத்திகைகள் சுமார் ஒருவருட காலத்திற்கும் மேலாக இடம்பெற்றதும் உண்டாம். கள்ளி மேடு ஆலையடி முன்றலில் ஒருநாள் விட்டு மறுநாள் மேடையேறும் நாட்டுக் கூத்துக்களைப் பார்க்க திருகோணமலை நகரிலிருந்தும், ஆலங்கேணி, கட்டைபறிச்சான், சேனையூர், சம்பூர், சல்லி போன்ற இடங்களிலிருந்தும் வாகனங்களிலும், மாட்டுவண்டி களிலும் இரசிகர்கள் ஒன்றுகூடும் வழக்கம் இருந்திருக்கிறது. இவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் தங்களது தம்பலகாமத்து உறவுகளின் வீடுகளில் தங்கியிருந்து நாட்டுக் கூத்துகள் முடியும்வரை பார்த்து இரசித்திருக்கிறார்கள்.

பச்சை வயல்களுக்கிடையே தென்னந்தோப்புகள் திடல் திடலாக அமைந்து காட்சியளிக்கும் தம்பலகாமத்தில் வயல் வேலைகள் எல்லாம் நிறைவுபெற்று விவசாயிகள் ஓய்வாக இருக்கும் காலத்தில் நடைபெறும் நாட்டுக்கூத்துகளுக்கான பயிற்சி

களாக இடம்பெறும் நிகழ்வுகள் கண்கொள்ளாக் காட்சிகளாகும் என வயது முதிர்ந்த பெரியவர்கள் நினைவுகூருகிறார்கள். இந்த ஒத்திகைகளைக் காணவும் மக்கள் திரளாகக் கூடி இருக்கிறார்கள். சலங்கை ஒலிகளும், தாளவாத்திய இசைகளும், கலைஞர் களின் ஒத்திகைகளும் இணைந்து ஒலித்த காலமது.

நாட்டுக்கூத்துக் கலைஞர்களுடன் அவர்களது இரசிகர்கள் கொண்டிருந்த நெருக்கம் பலகாலம் நீடித்திருந்ததை அறியக்கூடியதாக இருக்கிறது. அத்தோடு நாட்டுக் கூத்தில் முக்கிய பாத்திரமேற்று நடத்த நடிகர்களின் இயற்பெயர்கள் மறைந்து அவர்கள் நாட்டுக் கூத்தில் ஏற்று நடத்த பாத்திரங்களின் பெயர்களே நிலைபெற்றுப் போனதும் இதற்கு ஒரு நல்ல உதாரணம். பெரும்பாலான நாடகங்கள் இலவசமாகவே மேடையேற்றப்பட்டதாக அறியமுடிகிறது. நாடக முடிவில் அண்ணாவிமாருக்கும் நடிகர்களுக்கும் வேட்டி, சால்வை, பணம் ஆகியவற்றை அன்பளிப்பு செய்யும் வழக்கம் இருந்திருக்கிறது. பின்நாட்களில் நாட்டுக் கூத்துகளுக்காக கட்டணங்கள் அறவிட்ட பொழுது அனுமதிச் சீட்டுகள் கோயில் குடியிருப்பில் விற்பனை செய்யப்பட்டன என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

தம்பலகாமத்தில் பிரபல்யமாக விளங்கிய அண்ணாவிமார்கள் அயல் கிராமமான ஆலங்கேணிக்குச் சென்று ஆர்வமுள்ள இளைஞர்களைத் திரட்டி கூத்துப் பழக்கி மேடையேற்றியதும் வரலாறாகும். இவ்வாறு

இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் (1900-1960) தம்பலகாமத்தில் சிறந்து விளங்கிய அண்ணாவிமார்களின் விபரங்கள் பின்வருமாறு.

1. திரு. கந்தப்பர் அண்ணாவிடார்
2. திரு. கணபதிப்பிள்ளை அண்ணாவிடார்
3. திரு. வேலுப்பிள்ளை அண்ணாவிடார்
4. திரு. காளியப்பு முருகுப்பிள்ளை அண்ணாவிடார்
5. திரு. சின்னத்துரை அண்ணாவிடார்
6. திரு. வடிவேல் சிவப்பிரகாசம் அண்ணாவிடார்

திரு. கந்தப்பர் அண்ணாவிடார்

தம்பலகாமம் கள்ளிமேட்டைச் சேர்ந்த திரு. கந்தப்பர் அண்ணாவிடார் நாட்டுக்கூத்து, இலக்கியம், கர்நாடக சங்கீதம் ஆகிய கலைகளோடு சுதேச வைத்தியக் கலையையும் முறையாகக் கற்றுத் தேர்ந்தவர். இவரிடம் இதிகாச, புராண ஏடுகளும், சித்த வைத்தியம் தொடர்பான ஏடுகளும் நிறையவே இருந்தன. இவரின் நெறியாள்கையில் கள்ளிமேட்டு ஆலயடி வேள்வி வளாக முன்றலில் மேடையேறிய “விலாசம்” நாடகம் பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றுக் கொடுத்தது. இந்நாடகத்தில் முக்கிய பாத்திரமேற்று நடித்த அவரது மகனான கணபதிப்பிள்ளை அண்ணாவிடாருக்கும் பெரும் புகழைத் தேடித்தந்தது. திரு.கந்தப்பர் அண்ணாவிடார் தமது காலத்தில் சிறந்த கலைஞராகவும், சுதேச வைத்தியராகவும் சிறந்து விளங்கினார்.

திரு. கந்தப்பர் கணபதிப்பிள்ளை அண்ணாவிடார்

1900ஆம் ஆண்டு புரட்டாதி மாதம் கந்தப்பர் அண்ணாவிடார் அவர்களுக்கு மகனாகப் பிறந்தார். தனது தந்தையிடம் இருந்து கர்நாடக சங்கீதம், இதிகாச புராணங்கள், சுதேச வைத்திய வாகடங்கள், கூத்துக்கலை ஆகியவற்றை முறையாகக் கற்றுக் கொண்டார். தனது தந்தையாரின் விலாசம் என்னும் நாடகத்தில் முக்கிய பாத்திரமேற்று நடித்ததன் மூலம் கலையுலகில் பிரவேசித்த இவர் தனது தந்தையாரின் வழிகாட்டலைப் பின்பற்றி நாடகங்களைப் பழக்கி மேடையேற்றத் தொடங்கினார்.

1924 ஆம் ஆண்டு தம்பலகாமம் கள்ளிமேட்டு ஆலயடி வேள்வி வளாகத்தில் மேடையேறிய ‘கோவலன் சரித்திரம்’ இவரது முதல் நாடகமாகும். இதனைத் தொடர்ந்து ‘சகுந்தலா’ ‘சிறுத்தொண்டர் சரிதம்’ ‘அசுவகுமார்’ ‘லலிதாங்கி’ போன்ற நாடகங்கள் மேடையேற்றப்பட்டு பலரது பாராட்டு தலையும், அமோக வரவேற்பையும் பெற்றன.

திருகோணமலை மாவட்டத்திலேயே சிறந்த ஆர்மோனியக் கலைஞராகத் திகழ்ந்த கணபதிப்பிள்ளை அண்ணாவிடார்

பிள்ளை அண்ணாவிடார் சிறந்த சுதேச வைத்தியராகவும் பணியாற்றினார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அவரிடம் வைத்தியம் செய்து சுகமான நோயாளிகள் பல பரிசுப்பொருட்களைக் கொடுத்து மகிழ்ந்ததை அவரது பரம்பரையினர் இன்றும் நினைவு கூருவது வழக்கம்.

திரு.வேலுப்பிள்ளை அண்ணாவிடார் (1900 -1955)

தம்பலகாமம் நாயன்மார்திடலில் புகழ்பெற்ற சித்த வைத்தியராக விளங்கிய திரு. பத்தினியர் என்பவருக்கு மகனாகப் பிறந்த திரு. வேலுப்பிள்ளை அண்ணாவிடார் சிறந்த நடிசுருமாவார். ‘ஸ்ரீ விக்கிரம சிங்கன்’ ‘நளதமயந்தி’ ‘மயில்ராவணன்’ ‘பவளக் கொடி’ போன்ற நாடகங்களைத் தொடர்ந்து மேடையேற்றிய இவர், தான் நடித்த நாடகமொன்றில் ‘யமன்’ பாத்திரத்தில் தோன்றி இரசிகர்கள் அனைவரையும் பிரமிக்க வைத்தார். இதனால் பின்னாட்களில் இவர் செல்லமாக ‘யமன்’ என்றே அழைக்கப்பட்டார்.

கள்ளிமேட்டில் உள்ள ஆலயடிவேள்வி வளாகத்திலும், கோயில் குடியிருப்பிலும் பல தரமான நாடகங்கள் இவரால் மேடையேற்றப்பட்டன. நினைத்தவுடன் ஒரு நாடகத்தை ஒத்திகை இல்லாமல் மேடையேற்றும் அபார ஆற்றல் கொண்ட இவர் சிறந்த சித்த வைத்தியருமாவார்.

திரு.காளியப்பு முருகுப்பிள்ளை அண்ணாவிடார்

தம்பலகாமம் கள்ளிமேட்டைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட திரு. காளியப்பு முருகுப்பிள்ளை அண்ணாவிடார் சிறந்த பாடகராக விளங்கினார். இவரது இசைக்கச்சேரிகள் திருகோணமலை, நிலாவெளி, சம்பூர், கட்டைபறிச்சான், சேனையூர், பாலம்போட்டாறு போன்ற இடங்களில் இடம் பெற்று மக்களின் பேராதரவைப் பெற்றன. வாய்ப்பாட்டுக் கலைஞராக விளங்கிய இவர் சிறந்த ஆர்மோனியக் கலைஞராகவும் விளங்கினார்.

திரு. வடிவேல் சிவப்பிரகாசம் அண்ணாவிடார்

தம்பலகாமம் கள்ளிமேட்டைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட திரு. வடிவேல் சிவப்பிரகாசம் அண்ணாவிடார் 1917ஆம் ஆண்டு பிறந்தவர். கள்ளிமேட்டிலுள்ள வெள்ளைப்பிள்ளையார் ஆலய முதற் பூசகராகக் கடமையாற்றிய இவர் இனிய குரல்வளமும், நன்றாகப் பாடக்கூடிய ஆற்றலும் பெற்றவர். சிறந்த நாடக இயக்குனராகிய இவர் தயாரித்த நாடகங்கள் கள்ளிமேட்டு ஆலயடி வளாகத்தில் மேடையேற்றப்பட்டன. ‘ஹரிச்சந்திர’,

“

காலவோட்டத்தில் இனவன்முறை, இடப்பெயர்வு, இயற்கை அனர்த்தங்கள் என்ற அலைக்கழிவுகளைத் தொடர்ந்து மீள்குடியேற்றம், வாழ்வாதாரப் பிரச்சினைகள் என்ற சுழல்களுக்குள் சிக்கித் தவிக்கும் இக்காலகட்டத்தில் அண்ணாவிமார்களின் காலம் பற்றிய மீட்டுப்பார்ப்புகள் தம்பலகாமத்தில் அருகிப்போய்விட்டது.

”

‘சந்திரமதி’ போன்ற நாடகங்கள் நல்ல வரவேற்பையும் பெற்றன. நாடக இயக்கம், ஒப்பனை என்பவற்றோடு தன்னால் தயாரிக்கப்படும் நாடகங்களில் முக்கிய பாத்திரமேற்று நடிக்கவும் செய்தார்.

எந்த நேரமும் சுறுசுறுப்பாகவும் புன்னகை ததும்பும் முகத்தோடும் காணப்படும் இவர் 1954ஆம் ஆண்டு தன் குடும்பத்தாருடன் முள்ளிப் பொத்தானைக்கு இடம் பெயர்ந்தாலும் பிரதி வெள்ளிக்கிழமை தோறும் தம்பலகாமம் ஆதி கோணநாயகர் ஆலயத்திற்கு வந்து பஜனை செய்யத் தவறவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

திரு.சின்னத்துரை அண்ணாவியார்

தம்பலகாமம் சிப்பித்திடலில் வாழ்ந்த சின்னத் தம்பி அண்ணாவியாரைப் பற்றி பெரிதும் அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை. ஆர்மோனியம் நன்கு வாசிக்கத்தெரிந்த இவர்நாடகங்களை நெறிப்படுத்தி மேடையேற்றினார். எனினும் அவை பற்றிய விபரங்களை அறிய முடியாதுள்ளது.

1921ஆம் ஆண்டுகாலப் பகுதியில் திருகோணமலை, தம்பலகாமம் ஆகிய இடங்களில் கச்சேரி செய்வதற்காக வந்து தங்கிய இந்தியக் கலைஞர்களான ஆர்மோனிய வித்துவான் சின்னையா சாய்வு, மிருதங்க வித்துவான் மதார் சாகிப், பிற்பாட்டுக்காரர் கரீம்பாய் மற்றும், வேல்நாயக்கர், எஸ்.ஆர்.கமலம் போன்றோர்களின் தொடர்பால் பல்துறைகளிலும் தேர்ச்சிபெறும் வாய்ப்பு திரு. கந்தப்பர் கணபதிப்பிள்ளை அண்ணாவியார், திரு. வேலுப்பிள்ளை அண்ணாவியார் ஆகியோருக்குக் கிட்டியதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

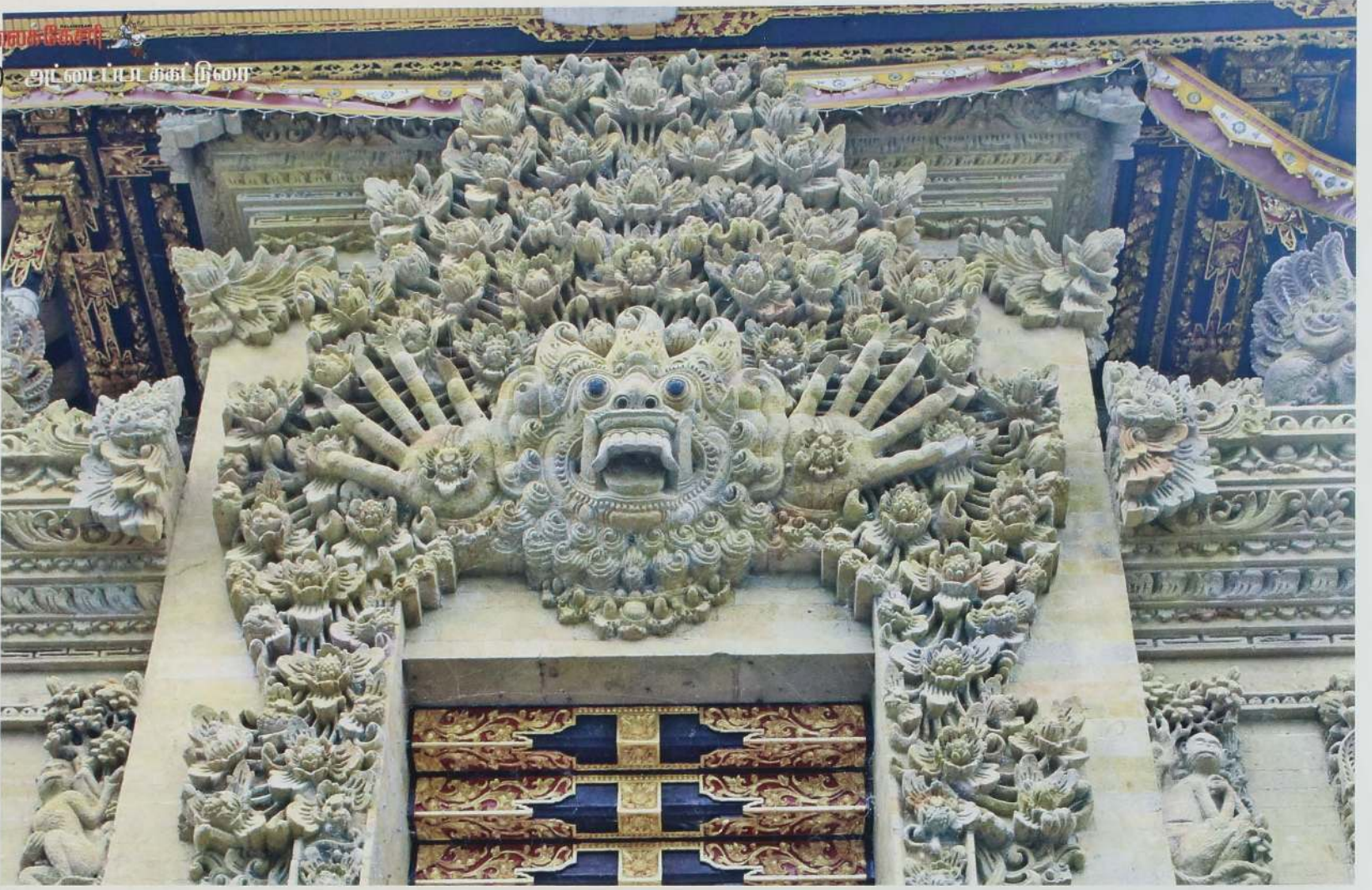
சுமார் ஒரு நூற்றாண்டு காலமாக சிறப்புடன் விளங்கிய தம்பலகாமத்து அண்ணாவிமார்களின் காலம் 10.07.1995ல் திரு.வடிவேல் சிவப்பிரகாசம் அண்ணாவியார் அவர்கள் இவ்வுலகைவிட்டு பிரிந்ததைத் தொடர்ந்து நிறைவுக்கு வந்தது. காலவோட்டத்தில் இனவன்முறை, இடப்பெயர்வு, இயற்கை அனர்த்தங்கள் என்ற அலைக்கழிவுகளைத் தொடர்ந்து மீள்குடியேற்றம், வாழ்வாதாரப் பிரச்சினைகள் என்ற சுழல்களுக்குள் சிக்கித் தவிக்கும் இக்காலகட்டத்தில் அண்ணாவிமார்களின் காலம் பற்றிய மீட்டுப்பார்ப்புகள் தம்பலகாமத்தில் அருகிப்போய்விட்டன. அவர்கள் தொடர்பான விபரங்களைப் பெறுவதும், சேகரிப்பதும் இன்றைய காலகட்டத்தில் கடினகாரியமாக உள்ளது.

தம்பலகாமத்தில் அண்ணாவிமார்களின் காலம் முற்றுப் பெற்றாலும் அவர்களைத் தொடர்ந்து நாடக முன்னெடுப்புகள் பலராலும் புறக்கணிக்கப்படவில்லை.

பட்டு வந்துள்ளன. யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்தவர்களான திருமதி.சீதாலட்சுமி ஆசிரியை, கவிஞர் திரு. பத்மநாதன் ஆசிரியர், தம்பலகாமத்தைச் சேர்ந்த கலாபூசணம் வயலின் மேதை திரு. சோமசுந்தரம், தம்பிலுவில் திரு.கண்ணமுத்து ஆசிரியர், சட்டத் தரணி திரு.சிவபாலன், ஆசிரியைகளான திருமதி. கெங்காம்பிகை, திருமதி. கமலா, நாடக விற்பன்னர் திரு.வீரசிங்கம் போன்றோர்களால் நல்ல நாடகங்கள் நெறிப்படுத்தப்பட்டு மேடையேற்றப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

1960களில் தம்பலகாமம் மகாவித்தியாலயத்தில் ஆசிரியர்களாகக் கடமையாற்றிய கலைப் புலமை மிக்கவர்களால் மீண்டும் நாடகங்களுக்கான புத்துயிர் கொடுக்கப்பட்டது. இவர்களின் முயற்சியால் மேடையேற்றப்பட்ட ‘இராஜராஜ சோழன்’, ‘சாம்பிராட் அசோகன்’, ‘வீரபாண்டிய கட்டப் பொம்மன்’, ‘சோக்கரட்டில்’ போன்ற நாடகங்கள் பலராலும் பாராட்டப்பட்டவை. இக்காலப் பகுதியில் மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்த நாடகக் கலைஞர் திரு.வீரசிங்கம் தம்பலகாமம் வந்து நாயன்மார்திடல் வேள்வி வளாக முன்றலில் ‘தூக்குத்தூக்கி’, ‘சுமதி எங்கே?’ போன்ற சமூக நாடகங்களை மேடையேற்றினார். இந்நாடகங்கள் மக்கள் மத்தியில் பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றிருந்தன.

இதன் பின்னர் பாடசாலைகளில் இடம்பெறும் கலை நிகழ்ச்சிகளில் மட்டுமே நாடகங்கள் மேடையேற்றப்பட்டு வந்தன. பழைமையில் அண்ணாவிமார்களால் வளர்க்கப்பட்ட அந்த அரியகலை தம்பலகாமத்தில் அருகிவிட்டதென்றே சொல்ல வேண்டும். காலவோட்டத்தில் மறக்கப்பட்டு விட்டாலும் பல்தகைமை கொண்ட அண்ணாவியார்கள் தம்பலகாமத்தில் வாழ்ந்த காலம் கலைகளின் பொற்காலம் எனத்துணிந்து கூறலாம்.

பாலித்தீவு பயண அனுபவங்கள்

'தேவிஸ்ரீ'யாக சரஸ்வதி தேவி

தெய்வங்களின் பூமி எனப் பெயர் பெற்றது

வீணையைக் கையிலேந்தும் மாதேவி, கலைவாணி, கல்வித்தெய்வமாகும். ஆயகலைகள் அறுபத்து நான்கினுக்கும் அதிபதியாகிய சரஸ்வதி தேவியைப் போற்றித் துதிக்காத புலவர்கள் இல்லை எனலாம். இந்துசமய தத்துவத்தின்படி, இந்த பிரபஞ்சத்தினை ஆட்டுவிக்கும் தெய்வமான ஆதிபராசக்தி, வீரத்துக்கு துர்க்கா தேவியாய், செல்வத்துக்கு மகாலட்சுமியாய், கல்விக்கு சரஸ்வதி தேவியாய் அருள் புரிபவள் எனப் போற்றப்படுபவள்.

இவ்விதமாய்ப் போற்றித் துதிக்கப்படும் சரஸ்வதித் தெய்வம், வீணையைக் கையிலேந்தி இருக்கும் பாணி (முகப்புப்படம்) வேறுபட்டுக் காணப்படுவது தென் கிழக்காசிய தீவுகளில் ஒன்றும், தெய்வங்களின் தீவு எனவும் (Island of Gods) பெயர் பெற்றிருக்கும் பாலி (Bali) தீவில் ஆகும்.

தமிழகம் மற்றும் நமது நாடான இலங்கையிலும் சரஸ்வதிக்கென தனி ஆலயம் இல்லாதது போல, இந்தத் 'தெய்வங்களின் தீவிலும்' தனிக்கோவில் கலைத்தேவிக்கு இல்லை. எனினும் பெரும்பாலும் எல்லாக் கோவில் களிலுமே சரஸ்வதியின் தெய்வச்சிலையைக் காணக் கூடியதாகவுள்ளது. சரஸ்வதிதேவியை இங்கு 'தேவிஸ்ரீ' என்றே குறிப்பிடுகின்றனர். அதாவது கல்விக்கும், செல்வத்துக்கும், உரிய தெய்வம்

மற்றும் கலை நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறும் மேடைகளில் 'தேவிஸ்ரீ' உருவச்சிலையை வைத்துப் போற்றும் பண்பாடும், எம்மைப்போன்றே அவர்களுக்கும் உரியதாக விளங்குகின்றது.

இத்திருவுருவத்தின் வேறுபாட்டினை நாம் சிந்திப்போனால், நிமிர்ந்த கோபுரங்களுடன் கம்பீரமாகவும், அழகாகவும் இயற்கைச் செழிப்போடும் விளங்கும் பாலித்தீவு குறித்தும் சிறிது நோக்க வேண்டும்.

இந்தோனேஷிய நாட்டின் ஒரு மாகாணமாக விளங்குகின்ற பாலித்தீவு, ஜாவாத் தீவுகள் மற்றும் லொம்பொக் (Lombok Island) தீவிற்கும் இடையில் அமைந்து காணப்படுகிறது. தெய்வங்களின் தீவு என்பதோடு 'பல்லாயிரம் ஆலயங்களின் தீவு' 'பாலி துவீபம்' என்றவாறும் அழைக்கப்படுகின்றது. பாலியைச் சுற்றியும் சில சிறிய தீவுகள் உள்ளன.

இராமாயண செல்வாக்கினால் ஆஞ்சநேயருக்கும் (குரங்குகளுக்கும்) முக்கியத்துவம்

இத்தீவின் தென்பகுதியில், டென்பசர் (Denpasar) என்னும் அதன் தலைநகரம் அமைந்திருக்கிறது. பெயர்பெற்ற உலக சுற்றுலாத்தலமாக பாலித்தீவு விளங்குகின்றது.

கி.மு.2000 ஆண்டுக்குமுன் தென்கிழக்கு ஆசிய கரையோரப் பகுதிகள் ஊடாக தாய்வானில் இருந்து புலம்பெயர்ந்த ஒஸ்ரோனேஷிய (Austronesia) மக்களே பாலியில் வாழ்ந்து வருவதாக வரலாறுகள் கூறுகின்றன. எனவே பாலிமக்கள் கலாசார ரீதியாகவும் மொழியியல் ரீதியாகவும் இந்தோனேஷிய தீபகற்பத்தில் உள்ள மலேஷியா, பிலிப்பீன்ஸ்,

சிற்பவேலைப்பாடுகளுடன் கோவிலின் வாசல் பக்கம்

ஓஷனியா ஆசிய நாடுகளுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டவர்களாக விளங்குகிறார்கள். கி.பி. சுமார் முதலாம் நூற்றாண்டில் இருந்து பாலித்தீவின் கலாசாரம் இந்தியா, சீன கலாசாரங்க ளினால் குறிப்பாக இந்து கலாசாரத்தினால் வெகுவாகப் பாதிக்கப் பட்டதாக விளங்கி வருகின்றது.

கி.பி.914 ஆம் ஆண்டில் ஸ்ரீகேசரி வர்மதேவ என்பவனால் பொறிக்கப்பட்ட பிலான்ஜொக் தூண் (blanjoug pillar) கல்வெட்டு, உட்பட பல்வேறு கல்வெட்டுகளிலும் 'பாலிதுவீபம்' என்ற பெயர் காணப்பட்டதெனவும் வாலிதுவீப (Walidwipa) எனக் குறிப்பிடப்படுவதாகவும் கூறப் படுகின்றது. அத்துடன் தீவின் மேற்குப் பகுதியில் உள்ள செகிக் (Cekik) என்னும் கிராமத்தின் பக்கத்தில் கல் ஆயுதங்களும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதாகவும் கூறப் படுகின்றது.

புராதன பாலித்தீவில், பசுபதா, பைரவா, சிவா, ஷிதந்தா, வைஷ்ணவா, பூத, பிரம்மா, ரெசி, சோரா, கணபத்யா ஆகிய தெய்வங்கள் இருந்துள்ளன எனவும், இவை ஒவ்வொன்றும், தனித்துவமான முகத்தோற்றத்துடன் விளங்கி, வணங்கப்பட்டு வந்துள்ளன எனவும் அறியப்படுகிறது.

கிழக்கு ஜாவாவை ஆண்ட இந்து மஜாபஹிற் (Majapahit) ஆட்சிபீடம் 1343 ஆம் ஆண்டு பாலித்தீவை அதன் காலனித்துவ நாடாகக் கொண்டிருந்ததாகவும், இதன்பின் காலப்போக்கில் போர்த்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர் ஆகியோரும் பிற்காலத்தில் ஜப்பானும் இத்தீவை ஆண்டதாகவும் வரலாறுகள் குறிப்பிடுகின்றன.

2014 ஆம் ஆண்டின் குடிசன மதிப்பீட்டின்படி 4225,000 மக்கள் வாழ்கின்ற இத்தீவில் 83.05 சதவீத மக்கள் பாலி இந்து மதத்தைப் பின்பற்றுபவர்

கோவில் முகப்பு

நகை ஊட்டும் சிலை

களாகவும், ஏனையோர் கிறிஸ்தவம் மற்றும், பௌத்தத்தைப் பின்பற்றுபவர்களாகவும் உள்ளனர் எனக் கூறப்படுகிறது. எனவே இங்கு நிலவும் இந்துமத அனுஷ்டிப்பு வேறுபட்டுத்தோன்றுவதில் வியப்பேதுமில்லை. அதேவேளை, இத்தீவில் பாரதம், மற்றும் இராமாயண செல்வாக்கும் இற்றைவரை நிலவி வருகின்றது.

‘கோவில் இல்லா ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம்’ என்ற வாக்கிற்கு ஏற்ப எங்கும் கோவில்களை காணமுடியும். சிவன், பிரம்மா, விஷ்ணு, பைரவர், பிள்ளையார் (கணபதி) எனப் பல தெய்வங்களுக்கும் இங்கு ஆலயங்கள் காணப்படுகின்றன. ஆனால் முருக ஆலயத்தைக் காணமுடியவில்லை. கோவில் கோபுர கட்டிட அமைப்புகள் வித்தியாசமானவை. அதாவது சீனாக் கட்டிடக் கலையைச் சார்ந்தவை.

பூசைகள் தினமும் நடைபெறுகின்றன. பூக்கள், பழங்கள் மற்றும் அர்ச்சனைப் பொருட்களைப் பக்குவமாகக் கொண்டுவந்து பக்தர்கள் நிவேதித்து பூசை செய்விக்கிறார்கள். பூசை நேரத்தில் மட்டுமே கோவில் திறந்திருக்கும். ஏனைய நேரங்களில் கோவில்கள் பூட்டியே காணப்படுகின்றன.

உள்நாட்டுப் பக்தர்களே கோவில் கர்ப்பக்கிரகம் வரை செல்லமுடியும். வெளிநாட்டவர்கள் அவ்விதம் அனுமதிக்கப்படுவதில்லை.

கணபதியை ‘கணேஷா’ என்கின்றனர். ஆலயத்தில் மட்டுமல்ல, வழிப்பிள்ளையாரை நாம் எங்கும் காணமுடியும். இங்கு விநாயக சதுர்த்தியும் கொண்டாடப்படுவதை நாம் இத்தீவில் சுற்றுலா சென்ற வேளை பார்க்க முடிந்தது. பூக்கள், பழங்கள், படையல் என அர்ச்சனையும் செய்கின்றனர். நீரில் குளித்து, தோய்ந்து ஆசார சீலர்களாக தெய்வங்களை வணங்குகின்றனர்.

இங்கு பூதசிலைகளை எங்கும் காணமுடியும். அத்துடன் ட்ராகன், மற்றும் பாம்பு உருவச்சிலைகளையும் எங்கும் பார்க்க முடியும். மரண ஆலயமும் (Temple of death) காணப்படுகிறது. மரண தேவதைக்கான பூசைகள் இதில் நடைபெறும். ஒருவர் மரணமடைந்தால், அவரது அஸ்தி அங்கு கொண்டு வரப்பட்டு அதற்கான பூசை, வழிபாடுகள் நடைபெற்ற பின்தான் அந்த அஸ்தியைப் புதைக்கின்றனர்.

கலைத்துவம் பொலியும் தீவு பாலி பூமியாகும். எங்கும் கலைத்துவமான வேலைப்பாடுகளைக் கொண்ட கட்டிடங்களைக் காணலாம். ஏராளமான கலைப்பொருட்களை, ஆண்களும் பெண்களும் மாசுச் சேர்ந்து உருவாக்கி அளிக்கின்றனர்.

கலைத்துவப்பண்பாடு பொலிந்து விளங்கும் இந்நாட்டிற்கு 1980 களில் இருந்து உல்லாசப் பயணிகளின் வருகை வேகமாக அதிகரித்து வருவதாகத் தெரிவிக்கப்படுகிறது. மரபு ரீதியானதும் நவீன ரீதியிலுமான நடனங்கள், சங்கீதம், சிற்பக்கலை, ஓவியம் மற்றும் உலோகப் பொருள் வேலைகள் உட்பட பல உயர்தர அபிவிருத்தியடைந்த கலைகள் இத்தீவில் சிறந்து விளங்குவதால் உல்லாசப் பயணிகளும், உலகின் நாலா பக்கங்களில் இருந்தும் வந்து குவிகின்றனர். கலைப்பொருட்களையும் ஆர்வமாக வாங்குகின்றனர்.

எனவே பெரும்பாலான மக்கள், உல்லாசப் பயணத்துறையுடன் தொடர்புள்ள பல தொழில்களை ஆர்வமாகவும் கலைப் பண்புகளோடும் மேற்கொண்டு சிறப்படைகின்றனர்.

காடுமண்டியுள்ள திருமங்கலாய் சிவன் கோவில்

வைத்தியகலாநிதி
அருமைநாதன் ஸதீஸ்குமார்

இலங்கையின் கிழக்குப்புறமாக வடக்கே தென்னைமரவாடி தொடக்கம் தெற்கே வெருகலம்பதி வரையிலான நீண்ட நிலப்பரப்பைக் கொண்டுள்ள திருகோணமலை தேசத்தின் மூதூர் (கொட்டியாரபுரப்பற்று) பிரதேசத்தில் திருமங்கலாய் என்னும் தலம் அமைந்துள்ளது. தற்காலத்தில் மக்கள் குடியிருப்பில்லாத இவ்விடம் அடர்ந்த காடுகளைக் கொண்டதாகக் காணப்படுகின்றது. இங்கு செல்ல வேண்டுமாயின் மூதூர் நகரத்திலிருந்து கிளிவெட்டி மற்றும் ஆதியம்மன் கேணி கிராமங்களுக்குச் சென்று அங்கிருந்து ஒற்றையடிப்பாதை வழியாகவே திருமங்கலாயை அடைய முடியும். இதே போல கங்குவேலி கிராமத்திற்கூடாகவும் செல்ல முடியும்.

அங்கே செல்லும் எமக்கு அழிவடைந்த நிலையில் கைவிடப்பட்ட ஒரு பழந்தமிழ் சைவக்கிராமத்தை இலகுவாக அடையாளம் காணமுடியும். பயன்தரு பழமரங்கள், வரிசையாக காணப்படுகின்ற வேலிக்கான மரங்கள் என்பன இங்கே ஒரு மக்கள் கூட்டம் வாழ்ந்துள்ளதை பறைசாற்றுகின்றது. சற்று உள்நுழையும் போது வியப்பை ஏற்படுத்தும் வகையிலான ஒரு ஆலயத்தின் கட்டட சிதைவுகளைக் காணக்கூடியதாகவுள்ளது.

சிதைந்து தூர்ந்த நிலையிலுள்ள பழங்கால கற்களைக் கொண்டமைந்த சைவக்கோயில் ஒன்றின் மூலஸ்தான கட்டடத்தையும், பரந்தளவில் புதையுண்ட நிலையில் காணப்படும் அத்திபாரக் கட்டடத்தையும் ஆங்காங்கே காடுகளில் சிதறிக்

காணப்படும் சிற்ப வேலைப்பாடுகள் நிறைந்த கருங்கல்லாலான தூண்கள் படிக்கட்டுகள், மிகக் குறுகலான ஒடுங்கிய சதுர வடிவிலான கிணறு ஆகியனவும் இங்கே காணப்படுகின்றது.

இவ்விடத்திற்குச்சிலமைல்கள்தொலைவிலேயே வரலாற்றுப் பெருமை மிக்க திருக்கரைசையம்பதி - அகத்தியதாபனம் அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத் தக்கது. சிவனொளிபாத மலையில் உற்பத்தியாகி திருகோணமலையில் கடலோடு சங்கமிக்கின்ற மாவலி கங்கையின் கிளையாகிய குருக்கள் கங்கைக் கரையோரமாக, நாகரிகத்தில் சிறந்த மக்கள் கூட்டம் வாழ்ந்த இடமாகிய கங்கைவெளிப் பிரதேசமே திருக்கரைசையம்பதி என்று வரலாற்று நூல்கள் எடுத்தியம்புகின்றன.

திருக்கோணேஸ்வரத்தைப் போலவே திருக்கரைசையம்பதியும் புராதன வரலாற்றுத் தலமாகும். இவ்விரண்டுக்குமே தலபுராணங்கள் உள்ளன. திருக்கோணேஸ்வரத்திற்கு தட்சணகைய புராணம் போலவே திருக்கரைசையம்பதிக்கு திருக்கரைசைப்புராணம் பெருமை சேர்க்கின்றது. திருக்கரைசைப்புராணத்தின் படி அந்நாட்களில் கலைகள் பலவற்றை வளர்த்ததோடு, சைவப் பண்பாட்டின் தலைசிறந்த இருப்பிடமாகவும் திருக்கரைசையம்பதி விளங்கியுள்ளமையானது எம்மை வியப்பிலாழ்த்துகின்றது.

இச்சுற்றாடலிலே பல வரலாற்றுப் புகழ்மிக்க சிவாலயங்கள் அமைந்துள்ளமையும் இங்கு நோக்குதற்குரியது. அவைகளாவன! திருக்கரைசையம்பதி சிவன்கோவில், அகத்திய தாபன சிவன்கோவில், கங்குவேலி சிவன்கோவில், திருமங்கலாய் சிவன்கோவில், பாரதிபுரம் நாகலிங்கேஸ்வரர் சிவன்கோவில், மல்லிகைத்தீவு சிவன்கோவில், இலிங்கபுரம் சிவன்கோவில் என்பன குறிப்பிடத்தக்கவைகளாகும். மிகக் குறுகிய நிலப்பரப்பில் இத்தனை சிவாலயங்கள் காணப்படுகின்றமையானது இவ்விடத்திலே ஒரு சிறப்புமிக்க சைவ சாம்ராஜ்யம் இருந்துள்ளமையைப் புலப்படுத்துகின்றது.

இப்பகுதியொன்றில் 1957 ஆம் ஆண்டு ஏற் படுத்தப்பட்ட அல்லை விவசாயக் குடியேற்றத்தின்

போது பாரதிபுரம் (Kj-4) கிராமம் தோற்றுவிக்கப் பட்டது. இங்கு குடியேறிய ஒருவர் தனது வளவுக் காணியை ஏர் கொண்டு உழவு செய்தபோது பெரியளவிலான சிவலிங்கம் ஒன்று கண்டெடுக்கப் பட்டது. பின்னர் இது கொண்டு பாரதிபுரம் நாகலிங்கேஸ்வரர் சிவன் ஆலயம் அமைக்கப் பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

திருக்கரைசைப் புராணம்

திருக்கரைசைப்புராணத்தின் மூலமாகவே திருமங்கலாய் சிவன்கோவில் வரலாற்றையும் அறியக்கூடியதாகவுள்ளது(1). தேசத்து மக்களனைவரும் மகாவலி கங்கைக் கரையோரத்திலே ஆடியமாவாசை தினத்தன்று கூடி புராண படனம் செய்யும் திருக்கரைசைப்புராணத்தை எழுதியவர் யாரென்று உறுதியாகத் தெரியாத போதிலும் சிலர் இதை உமாபதி சிவாச்சாரியார் பரம்பரையைச் சேர்ந்த ஒருவரே இயற்றினார் என்பர்.

அறிந்த வரையில் கொட்டியாபுரப்பற்று வன்னிமையாகிய ஸ்ரீமத் பூபாலபிள்ளை வன்னிமை அவர்களினுடைய முயற்சியினால் இப் புராணம் இத் தீர்த்தக் கரையில் படித்தும், பொருள் சொல்லப் படும் வருகின்றது. அதே போல குருலிங்க சங்கம பத்திகளில் சிறந்தவரும் பரோபகாரசீலருமாகிய கொட்டியாபுரப்பற்று வன்னிமை ஸ்ரீமத் த. முத்துக் குமாரபிள்ளை அவர்களின் வேண்டுகோளின் படி திருகோணமலைத் தமிழறிஞர் திரு. வே. அகிலேசபிள்ளை அவர்களால் ஓலைச்சுவடியில் இருந்து கி.பி. 1893 இல் அச்சிட்டுக் கொடுக்கப் பட்டது. இதற்காக அகிலேசபிள்ளை புலவர் அவர்கள் பல இடங்களிலிருந்தும் தேடி சேகரித்த பத்து பிரதிகளில் ஒன்று சுமார் நூறு வருடங்களுக்கு முன்னர் எழுதப்பட்டிருந்தது என்றும், இதற்கு உரை செய்தவர் யாழ்ப்பாணம் சுன்னாகத்தைச் சேர்ந்த ஸ்ரீ மத். அ. குமாரசுவாமிப்புலவர் என்றும் திரு. வே. அகிலேசபிள்ளை அவர்கள் கி.பி. 1885 ஆம் ஆண்டு எழுதிய வரலாற்றுக் கட்டுரையின் மூலம் அறிய முடிகின்றது(2). இதைத் தொடர்ந்து திருக்கரைசைப்புராணம் 1950 களின் பின்பலமுறை

சிங்கபுதரன் - திருமங்கை

திருக்கரைசைப்புராணத்தின் படி அகத்திய மாமுனிவரால் திருக்கரைசையம்பதியில் லிங்கதாபனம் செய்து ஆலயமமைத்து வழிபாடியற்றப்பட்ட மிக நீண்ட காலங்களின் பின்னர், அயோத்தியைச் சேர்ந்த சூரிய வம்சத்தவனான சிங்கபுதரன் என்னும் அரசன் இலங்கைத் தீவை வந்தடைந்தான். இக்காலப்பகுதியில் திருமங்கலாயில் இருந்தவாறு இப்பிரதேசத்தை ஆட்சி செய்த எழில்வேந்தன் என்னும் மன்னனின் மகளான திருமங்கை என்பவளை சிங்கபுதரன் மணம்புரிந்து கொண்டு இத்தலத்தை ஆட்சி புரிந்தான். இக்காலத்தில் திருமங்கலாயில் சிவன்கோயில் ஒன்றை அமைத்து வழிபாடியற்றியதாகவும், அத்தோடு அகத்தியமா முனிவரால் அமைக்கப்பட்ட ஆலயத்தையும் புனரமைத்து பூசைகள் சிறப்பாக இடம் பெற ஏற்பாடுகள் செய்ததாகவும் அறியமுடிகின்றது. திருமங்கலாய் சிவன் கோயிலிலுள்ள இறைவனின் பெயர் சுந்தரலிங்கேஸ்வரர் ஆகும்(3).

இவ்வாறு காலத்திற்குக் காலம் பல்வேறு புனரமைப்புப் பணிகள் இடம்பெற்று பெரும் சிறப்புடன் விளங்கிவந்த திருமங்கலாய் சிவன் கோயில் இன்று கவனிப்பாரற்ற நிலையில் காடு மண்டிக் கிடப்பது வேதனையான விடயமாகும். முன்னர் இவ்வாலயம் சிறப்புடனிருந்த போது இங்கிருந்து ஆடி அமாவாசை தினத்திலும், மகரமாதத்திலும் தீர்த்தமாட அம்பாள் சமேதரராய் சிவபெருமான் மகாவலி கங்கைக் கரைக்கு எழுந்தருளுவது வழக்கம் இதே போல அகத்தியதாபன சிவன்கோயிலிலிருந்தும் ஆடி அமாவாசை தினத்தில் தீர்த்தமாட செல்வது வழமையான நிகழ்வுகளாகும்(4).

ஆனால் இவ்விரு ஆலயங்களும் அழிவடைந்த பின்னர் கங்குவேலி சிவன்கோயிலிலிருந்து ஆடியமாவாசை தினத்தில் அம்பாள் சமேதரராய் சிவபெருமான் திருக்கரைசையம்பதியில் தீர்த்த மாடுதல் சமகாலத்து வரலாறு.

மக்கள் இடப்பெயர்வு

பழம் பெருமை மிக்க திருமங்கலாய் பிரதேசத்து மக்களின் இடப்பெயர்வினால் இவ்வாலயம் கவனிப்பாரற்றுப் போனது. சுமார் இரண்டு மூன்று தலைமுறைகளுக்கு முன்னர் நிகழ்ந்த மக்கள் வெளியேற்றத்திற்கு அந் நாட்களில் அங்கு பரவி உயிர்களைக் காவு கொண்ட கொள்ளை நோய் தான் காரணம் என்கின்றார்கள் தற்போது அயலூர்களில் வசிக்கும் திருமங்கலாய் மக்கள், அத்தோடு இவ்வூரை வந்த நான்கு கிலோகிராம் எடை கொண்ட

மக்கள் இங்கிருந்து இடம்பெயர்ந்து கிளிவெட்டி, ஆதியம்மன்கேணி, இலிங்கபுரம், பாரதிபுரம், கங்குவேலி மற்றும் சம்பூர் முதலான இடங்களில் வாழ்ந்து வருவதாகவும் கூறுகின்றனர். இதன் பின் இக்கிராமம் காடு மூடிக் கிடக்கலாயிற்று. ஆனாலும் இக்கிராம மக்களிற் சிலர் விவசாய நோக்கம் கருதி மீண்டும் இங்கு சென்று வசித்து வந்த போதிலும் பின்னரான காலப் பகுதியில் இது நிலைத்திருக்க வில்லை எனலாம்.

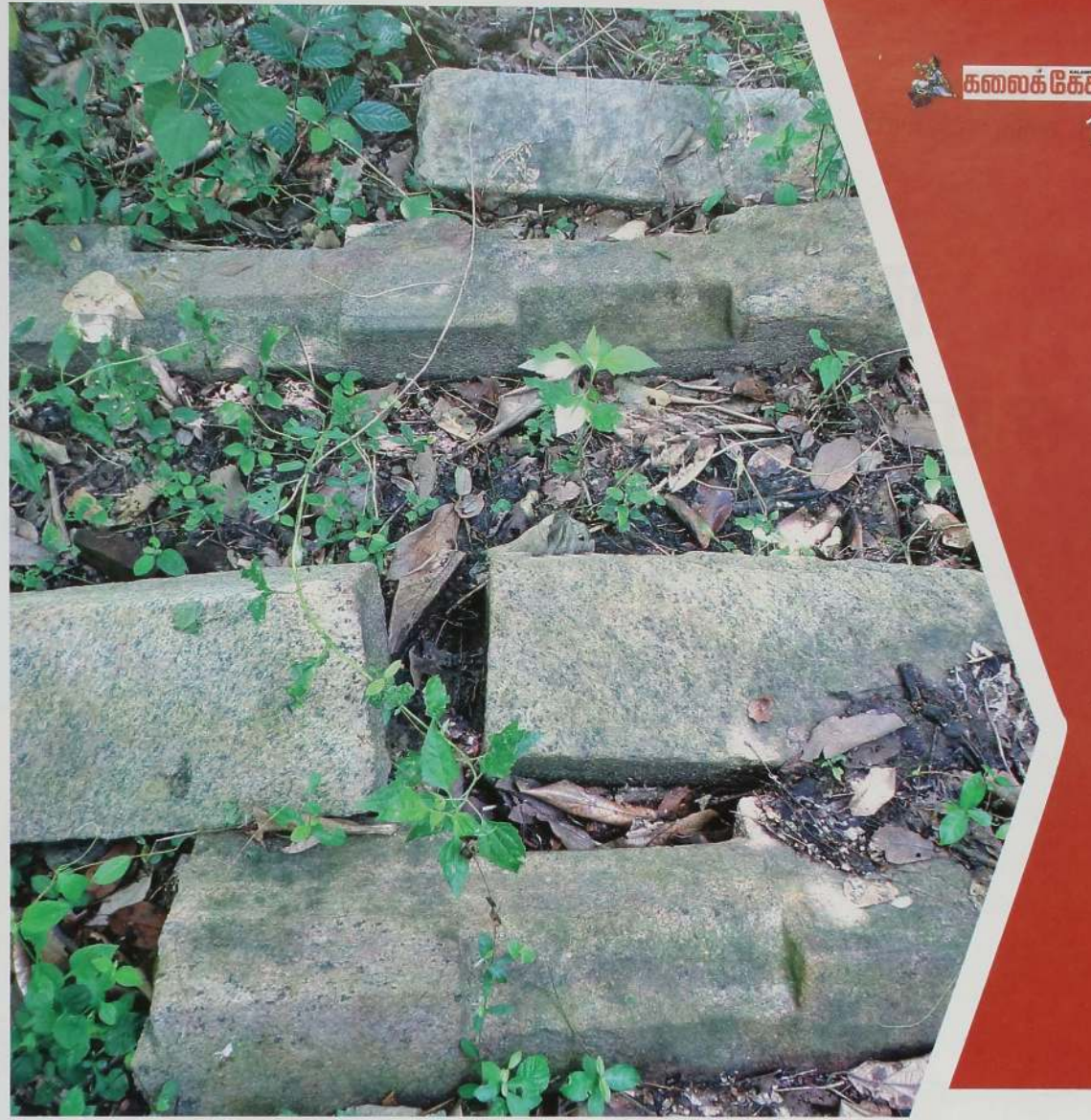
இன்று சிதைவடைந்த மூலஸ்தானக் கட்டடத்தை மாத்திரம் தரைமேற் கட்டடமாகக் கொண்ட இவ்வாலயம் விக்கிரகங்கள் ஏதுமற்றதாகக் காட்சியளிக்கின்றது. ஆனால் இவ்வாலயம் பற்றி சைவப்புலவரும் பண்டிதருமான திரு. இ. வடிவேல் ஐயா அவர்கள் சுமார் முப்பது வருடங்களுக்கு முன்னர் கூறும்போது!

“இந்த ஆலயம் பெரும்பாலும் அழிந்த நிலையில் இருக்கின்றது. கர்ப்பக்கிரகம் சிதைந்து விட்டது. அர்த்த மண்டபம் சிதைந்த நிலையில் பாதுகாக்கப்பட்டிருக்கின்றது. மகாமண்டபமும் மற்றும் ஆலய கட்டடங்களும் அத்திவார மட்டத்தில் சிதைந்து மண்ணில் மறைந்து கிடக்கின்றன. அத்திபாரம் பெரும் கற்களினால் அமைக்கப் பட்டிருக்கின்றது. இவற்றையெல்லாம் பார்க்கும் போது இங்கு ஒரு பெருங்கோயில் இருந்ததற்குரிய அடையாளங்கள் காணப்படுகின்றன.”(5) என்று கூறியுள்ளார்.

இவ்வாலயம் அழிவடைந்த போது இங்கிருந்த இலிங்கத்தையும் அம்பாளையும் திருவாளர். ஸ்ரீ. தியாகராசா குருக்கள் என்பவர் இங்கிருந்த சைவ மக்களின் துணையுடன் எடுத்துக்கொண்டு வெருகலம்பதியில் சிறு கோயில் கட்டி வைத்திருந்தார். பின்னர் இக்கோயிலும் பராமரிப்பற்றுப் போனதால் இத்திருவுருவங்கள் மூதூர் பிள்ளையார் கோயிலில் சில காலம் வைக்கப் பட்டிருந்தன. பின்னர் அடியவரொருவரால் மட்டக்களப்புக்கு எடுத்துச்செல்லப்பட்டு வழிபடப்பட்டு வருவதாக சிலர் கூறுகின்றனர். எனினும் தற்போதய இடத்தை உறுதிப்படுத்த முடியவில்லை.

திருமங்கலாய் ஆலயமணி

திருக்கரைசைப்புராணத்தின் வாயிலாக வரலாற்றுப் புகழ் மிக்க திருமங்கலாய் சிவன்கோயிலின் பெருமையை பறை சாற்றுகின்ற இக்கோயிலின் ஆலயமணி ஒன்று இன்றளவும் பாதுகாப்பாக பேணப்பட்டு வருகின்றது. அண்

இக்கோயில் மணியின் வெளிப்புறத்தில் பின்வரும் வாசகங்கள் மிகத் தெளிவாக வார்க்கப்பட்டுள்ளதை நாம் காணக் கூடியதாகவுள்ளது. அதாவது!

“திருமங்கலாய் கோயிலுக்கு அவ்வூரிலிருக்கும் பத்திப் பெட்டி மகன் பத்தன் யுடைய உபையம்”

என்று காணப்படும் எழுத்துக்களின் வரி வடிவங்களை ஆய்வு செய்த வரலாற்றுத்துறை, தகைசார் பேராசிரியர் கலாநிதி சி. பத்மநாதன் அவர்கள் தமிழர் பண்பாட்டு சின்னமான இம் மணியின் காலம் கி.பி. பதினாறாம் அல்லது பதினேழாம் நூற்றாண்டாக இருக்கலாம் என்று கூறுகின்றார்(6).

நிர்வாகத்திலும் பூசை வழிபாட்டிலும் மறைக்கப்பட்ட, மறக்கப்பட்ட திருமங்கலாயில் இன்றளவும் ஆண்டுதோறும் வைகாசி விசாகத் தினத்தில் பத்தினியம்மன் மடையும், இதுதவிர வைரவர் பொங்கலும் அயலூர் கிராமங்களில் வசிக்கின்ற மக்களால் நடாத்தப்பட்டு வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

சென்ற நூற்றாண்டு காலத்திலும் பல துறவிகள் இச்சிவன்கோவிலில் தங்கியிருந்து இறைவழிபாடுகளில் ஈடுபட்டு வந்துள்ளதாகவும் அறியக்கூடியதாகவுள்ளது. இவர்களுள் கிளிவெட்டியைச் சேர்ந்த பசுபதி சாமியார், மற்றும் செல்லத்துரை சாமியார் ஆகியோரைக் குறிப்பிட்டுக்கூறலாம். இந்தியாவைச் சேர்ந்த தவத்திரு. குன்றக்குடி

திருமங்கலாய் வந்து வழிபாடியற்றிய குறிப்புகளும் இங்குண்டு. இது இவ்வாறிருக்க மீண்டும் இவ் ஆலயத்தை ஒரு தொடர்ச்சியான வழிபாட்டுக் குரியதாக மாற்றியமைக்கும் நோக்கோடு முதற் கட்டமாக இவ்வாலய சூழல் சுத்தமாக்கப்பட்டு, பின்னர் அங்கு சேதமுற்றிருந்த பழைய ஆலய கட்டடத்தை செம்மைப்படுத்தி புதியதொரு சிவலிங்கமொன்று நந்தியெம்பெருமானுடன் 2016-11-30 ஆந் திகதி சமயமுறைப்படி பிரதிட்டை செய்யப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. அத்தோடு 2017-02-24 அன்று மகாசிவராத்திரி பூசையும் சிறப்பாக இடம்பெற்றது. இன்று பல்வேறு வழிபாட்டுத் தடைகளை எதிர்நோக்கியிருக்கும் இவ் ஆலயம் மீளப் பொலிவு பெறவேண்டிய நாளுக்காக இந்துப்பெருமக்கள் ஆவலுடன் காத்திருக்கின்றனர்.

இந்து சமயத்தைப் பிரதிபலிக்கும் எத்தனையோ கோயில்கள் நாடுபூராக இருப்பினும் ஒவ்வொரு கோயிலும் ஏதோவொரு வகையில் வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகவோ, தெய்வீகச் சிறப்பை வெளிக்காட்டும் வகையிலோ அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். அந்த வகையில் திருகோணமலை, மூதூர் பிரதேசத்திலுள்ள திருமங்கலாய் சிவன்கோயிலும் மீள வழிபாடியற்றும் வண்ணம் பொலிவு பெற வேண்டியது காலத்தின் கட்டாயமாகும்.

■
ஆனந்த கிருஷ்ணசர்மா

திருநெல்வேலி ஸ்ரீ நீலாயதாக்ஷி சமேத ஸ்ரீ காயாரோகணேஸ்வர சுவாமி கோவில்

யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழ் மொழிப்பற்றும், சைவ சமயப்பற்றும் நிறைந்த கிராமங்களில் ஒன்றாக விளங்கும் திருநெல்வேலியும் கோவில்கள் பல கொண்ட ஓர் ஊராகச் சிறப்புற்று விளங்குகின்றது. இங்குள்ள ஆலயங்களும் பழைமை வாய்ந்தவையே.

“அங்கிங் கெனாதபடி எங்கும் நிறைந்திருக்கும் எம்பெருமான், பிரபஞ்ச மூர்த்தி யாகிய சிவபெருமான், நாயன்மார்களில் ஒருவரான மாணிக்கவாசக சுவாமிகள், 8 ஆம் திருமுறையாகிய சிவபுராணத்தில், கரைந்து உருகியவாறு, “அவன் தாயிற் சிறந்த தயாவான தத்துவன், மாசற்ற சோதி, மலர்ந்த மலர்ச்சுடர், காக்குமெங்காவலன், காண்பரிய பேரொளி, தில்லையுட் கூத்தன், தென்பாண்டி நாட்டான்” எனப் பெருமானின் திருவருள் வர்ணிக்கின் பிரபஞ்சம் போல் பெருகிச் செல்லும்.

சிவனுக்கோர் ஆலயம் அமைத்து அவன் அருள்பெற வேண்டி யாழ்ப்பாணம் திருநெல்வேலியில் கோயிற்காடு என்னும் காணியில், 1774 ஆம் ஆண்டு திருமடந்தை நாத முதலியார் பரம்பரையினர் ஆலயம் ஒன்றை அமைத்தனர். இதுவே ஸ்ரீ நீலாயதாக்ஷி சமேத ஸ்ரீ காயாரோகணேஸ்வர சுவாமி ஆலயமாகும். இவ்வாலயத்தினை உள்ளூர் மக்கள் சிவன் கோவில் என்றே வழமையாக அழைப்பர்.

பலாலி வீதிக்கு கிழக்கேயும், கோவில் வீதிக்கு மேற்கேயும் அமைந்துள்ள இக்கோவிலின் வடக்கு வீதியில் ஸ்ரீ முத்துமாரி அம்மன் கோவில் அமைந்துள்ளமை சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கது.

இவ்வாலயத்தின் வடக்கே முத்துமாரி அம்மன் ஆலயம் அமைந்துள்ளது போல் வடகிழக்கே இக்கோவிலின் பாதுகாப்பிற்கென அமைக்கப்பட்ட தலங்காவல் பிள்ளையார் கோவிலும் அமைந்துள்ளது. அதுமட்டுமன்றி தெற்கே வீரமாகாளி அம்மன் ஆலயமும் அமைந்துள்ளமை சிறப்பிற்குரியதாக விளங்குகின்றது.

இக்கோவிலின் காவல் தெய்வமாக தலங்காவல் பிள்ளையார் கோவில் விளங்குகின்றமையாலே அத்தலங்காவல் பிள்ளையார் ஆலயம் காயா ரோகண மூத்த நயினார் எனவும் சிறப்பாக அழைக்கப்படுகின்றார்.

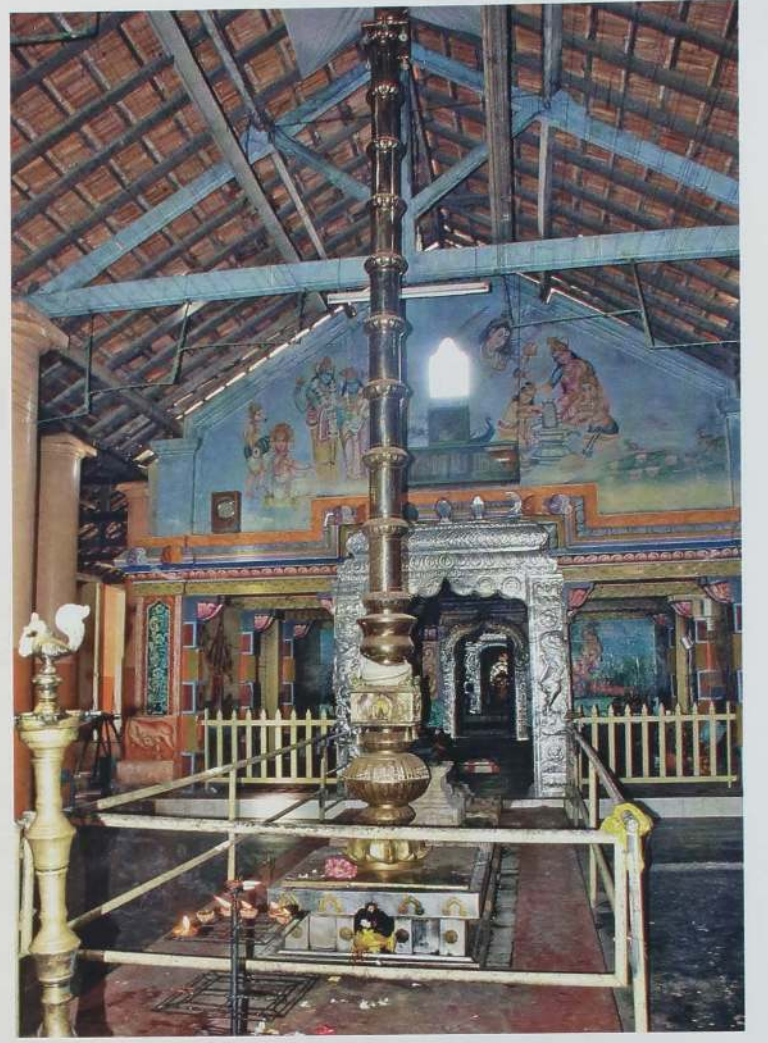
இவ்வாலயத்தின் மூலவர்களான சிவபெருமான், காயா ரோகணேஸ்வர சுவாமி என்ற திருநாமத்தோடும், அம்பாள் நீலாயதாட்சி என்னும் திருநாமத்தோடும் வணங்கப் படுகின்றனர். நீலாயதாட்சி அம்பாள் தெற்கு நோக்கி அமர்ந்து அருள்பாலிக்கிறார். சுவாமி சன்னிதானத்திற்கு நேராக நந்தி தேவரும், பலிபீடமும், ஸ்தம்பமும், ஸ்தம்பப் பிள்ளையாரும் அமைந்துள்ளனர். இதேபோலவே அம்பாள் சன்னிதானத்திற்கு நேராக நந்தி தேவரும், பலிபீடமும், ஸ்தம்பமும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

சுவாமி சன்னிதான மடங்களில் நிர்த்தகணபதி தெட்ஷணா மூர்த்தி லிங்கோற்பவர், பிரம்மா, மகிடாசுரவர்த்தனி துர்க்கையும் அமைந்துள்ளனர். ஆலயத்தின் தெற்கு மூலையில் பிள்ளையார் சன்னிதானமும் அதற்கருகில் தண்டாயுதபாணி

ஒரு வருடத்தில் இரண்டு பெரும் மஹோற்சவங்கள் நடைபெறுவது இவ்வாலயத்தின் சிறப்பை மேலும் துல்லியமாக்குகின்றது.

அதனை அடுத்து பஞ்சலிங்கம் உள்ள சன்னிதானமும் அமைந்துள்ளன. அதனை அடுத்து சரஸ்வதி சன்னிதானமும் சுப்ரமணிய சன்னிதானமும் அதற்கருகில் மஹாலட்சுமிக்குரிய சன்னிதானமும் அமைக்கப் பட்டுள்ளன. அதுமட்டுமன்றி வடக்கே நடராஜப் பெருமான் சன்னிதியும், கிழக்கே பைரவர் சன்னிதியும், சூரியன் - சந்திரன் சன்னிதியும், நவக்கிரகங்களின் சன்னிதியும் அமைக்கப் பட்டுள்ளமை இவ்வாலயத்தின் சிறப்பான தோற்றத்தை எடுத்தியம்புகின்றது. அத்துடன் ஆறு காலப் பூஜைகளும் இங்கு சிறப்பாக நடைபெறுவதும் சிறப்பிற்குரிய விடயமாகும்.

இவ்வாலயத்தில் உற்சவ மூர்த்திகளாக விநாயகர், சுப்ரமணியர், சந்திர சேகரர், சோமாஸ்கந்தர், கல்யாண சுந்தரர், நடராஜர், நீலாயதாஷி அம்பிகை, பைரவர், வீரசத்தி, பிட்சாடனர், சந்தான கோபாலர், சமயகுரவர், மகாவிஷ்ணு, சண்டேஸ்வரர் போன்ற மூர்த்திகள் விளங்குகின்றனர்.

ஒரு வருடத்தில் இரண்டு பெரும் மஹோற்சவங்கள் நடைபெறுவது இவ்வாலயத்தின் சிறப்பை மேலும் துல்லியமாக்குகின்றது. அதாவது சித்திரைப் பூரணைக்கு மூன்று தினங்களுக்கு முன் கொடியேற்றம் ஆரம்பமாகி 19 தினங்கள் உற்சவங்கள் நடைபெறும். 18 ஆம் நாள் பஞ்சரத பவனியும் 19 ஆம் நாள் அதிகாலை நடராஜப் பெருமாள் தீர்த்தமும், காலையில் தீர்த்தோற்சவமும் நடைபெறுவதும் சிறப்புக்குரியதாகும்.

20ஆம் நாள் பூங்காவன உற்சவமும், 21 ஆம் நாள் பைரவர் உற்சவமும் நடைபெறுகின்றன.

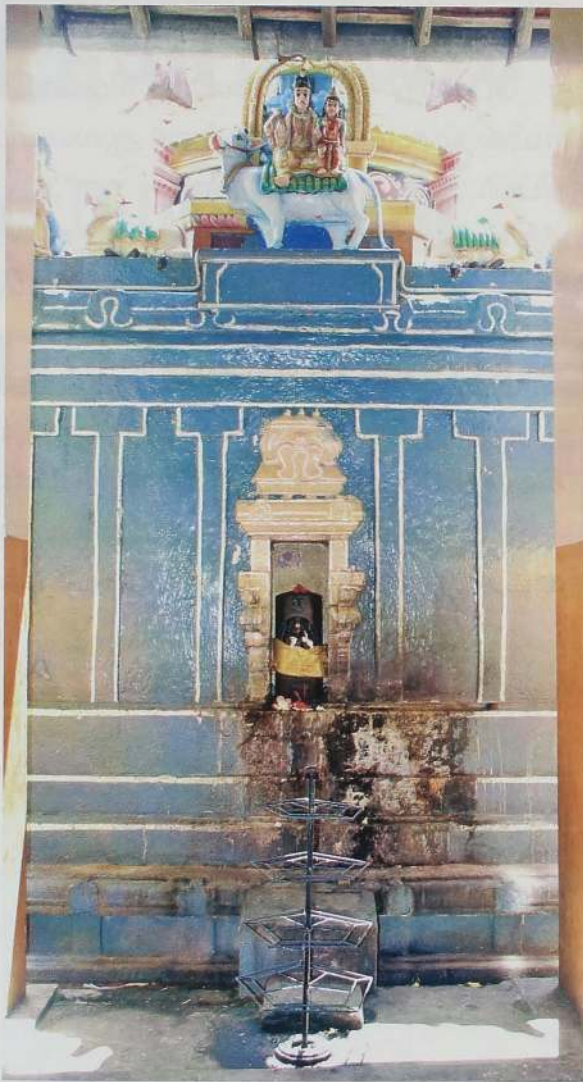
அம்பாளுக்கு ஆடிப்பூரணைத் தினத்தை தீர்த்த உற்சவதினமாகக் கொண்டு 10 தினங்கள் மஹோற்சவம் நடைபெறுவது வழக்கமாகும்.

இக்கோவிலின் தீர்த்தமானது சிவானந்த தடாகம் ஆகும். பூங்காவனத் திருவிழா இவ்வாலயத்திலே மிகவும் சிறப்பாக நடைபெறுவது யாவரும் அறிந்ததே. அதாவது சுவாமி அம்பாள் திருக்கல்யாண உற்சவம் தொன்றுதொட்டு முத்துமாரி அம்மன் ஆலயத்திலே அம்பாள் தவமிருக்கும் காட்சியும் பின்பு சுவாமி அங்கு சென்று முத்துமாரியம்பாள் ஆலய முன்மண்டபத்தில் திருக்கல்யாணக் காட்சி நடைபெற்று வருவதும் இவ்வாலயத்திற்கே உரிய தனிச்சிறப்பாகும்.

அதுமட்டுமின்றி வருடந்தோறும் வருகின்ற 24 பிரதோஷங்கள் 13 கார்த்திகை ஆவணிச் சதுர்த்தி, சிவராத்திரி, சோம வாரம், கந்த சஷ்டி போன்ற விழாக்களும் இங்கு வெகு சிறப்பாக நடைபெறுவதும் குறிப்பிடத்தக்கனவாகும்.

நவராத்திரி காலத்தில் அம்பாளுக்கு விசேட பூஜை நடைபெற்று சுவாமி வீதியுலா வந்து மானம்பூ திருவிழா நடைபெற்று வருகின்றது.

அத்துடன் நடராஜப் பெருமானுக்கு 6 அபிஷேகங்கள் வருடத்தில் நடைபெற்று வருகின்றன. அவற்றுள் சித்திரைப் பெளர்ணமியின் பின்வரும் அமாவாசை ஆனி உத்தரம், மார்கழி, திருவாதிரை மற்றும் மார்கழித் திருவாதிரை ஆருத்ரா தரிசன அபிஷேக உற்சவமும் இங்கே சிறப்பாக நடைபெறுவதோடு சுவாமி எழுந்தருளி காட்சி கொடுப்பார். மஹோற்சவ காலத்தில் பிச்சாடனர்

தெரு வீதியில் உலாவரும் காட்சியும் சிறப்பான தொன்றே. 1986 ஆம் ஆண்டு புதிய சித்திரத் தேர் அமைக்கப்பட்டது. இவ்வாலய சித்திரத்தேரின் அமைப்பு மிகத்துல்லியமான முறையில் அமைக்கப்பட்டு பார்ப்பவர் கண்களை வியக்க வைக்கும் அளவிற்கு மிகவும் அழகான வடிவமைப்பை கொண்டிருப்பதும் இவ்வாலயச் சிறப்பையே சுட்டிக் காட்டுகின்றது. அத்துடன் இச்சித்திர தேரானது தஞ்சைப் பெருவுடையார் ஆலய மூலவர் ஸ்தூபியின் மாதிரி அமைப்பைக் கொண்டுள்ளமையும் சிறப்பானதொன்றாகும்.

அதுமட்டுமன்றி இவ்வாலயத்திலே மிகவும் அழகுடையதும் அளவில் பெரியதுமான இராஜ கோபுரம் ஒன்று தற்போது அமைக்கப்பட்டுள்ளமையும் இவ்வாலயத்தை மேலும் அழகுறச் செய்கின்றது. இவ்வாலயத்தில் சில அற்புதங்கள் நிகழ்ந்தமையும் குறிப்பிடத்தக்கதொரு விடயமாகும். அவற்றை கீழே நோக்குவோம்.

பல வருடங்களுக்கு முன்பாக இப்பகுதியில் மழை இல்லாது இருந்தபோது இங்கு உள்ள நந்திக்கு அபிஷேகம் செய்யப்பட்டது. அபிஷேகம் முடிந்ததும் பெருமழை

பெய்ததாகவும், அந்தணச் செம்மல் ஆனந்த நடேசக் குருக்கள் வாயிலாக நாம் அறிந்த உண்மையாகும்.

பஞ்சம் நிலவிய காலத்தில் சுவாமியின் திரு அமுதுக்கு கூட அரிசி இல்லாது இருந்த போதும் ஆனந்த நடேசக் குருக்கள் மனம்வருந்தி சுவாமி கோயில் வாசலில் தவம் இருந்தபோது மறுவன்புலவு என்னும் ஊரில் ஒரு பெண்மணி வீட்டில் சுவாமி கனவில் தோன்றி திருநெல்வேலி சிவன்கோவிலுக்கு அரிசி வழங்குமாறு கூற அந்தப் பெண்மணியும் வந்து தான் கனவில் கண்டவற்றை எடுத்தியம்பி அவரிடம் அரிசியை வழங்கியதாகவும் கூறப்படுகின்றது.

1800 ஆம் ஆண்டு இவ்வாலயம் ஆங்கிலேயரால் ஆட்சிக்குட்படுத்தப்பட்டு மீண்டும் புதுப்பிக்கப் பட்டது. இது போன்று இவ்வாலயப் பெயரிலே தென்னிந்தியாவில் நாகபட்டினத்தில் ஓர் ஆலயமும் உள்ளதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இவ்வாலயத்தில் பரம்பரைப் பூசகர்களாகவும் ஆதீன கர்த்தாக்களாகவும் விளங்கிய பரமசாமிக் குருக்கள், வைத்திலிங்கக் குருக்கள், சின்னையாக் குருக்கள், சபாபதிக் குருக்கள், புவன சபாபதிக் குருக்கள், ஆனந்த நடேசக் குருக்கள், சதாசிவ குருக்கள், சிவகுமாரக்குருக்கள் போன்றவர்கள் வழியில் இன்னும் உற்சவங்கள் நித்திய பூஜைகள் சிறப்பாக நடைபெற்றுவருவதும் குறிப்பிடத்தக்க விடயமாகும்.

இவ்வாலயத்திற்கு ஓர் இராஜகோபுரம் 2007 ஆம் ஆண்டு நிர்மாணிக்கப்பட்டு கும்பாபிஷேகம் நடைபெற்றது. அத்துடன் 2009 ஆம் ஆண்டு கைலாச வாகனமும் நிர்மாணிக்கப்பட்டது.

2012 ஆம் ஆண்டு பின் சுற்றுப்பிரகார சன்னிதானங்கள் புதிதாக அமைக்கப்பட்டு பங்குனி மாத அத்த நட்சத்திரத்தில் கும்பாபிஷேகம் மிகவும் சிறப்பாக நடைபெற்றது.

இதன்பின்னர் 2013 ஆம் ஆண்டு புதிதாக யாகசாலை ஒன்று அமைக்கப்பட்டு அவ்வாண்டிலே சிவானந்த தடாகமாக இருந்த தீர்த்தக்கிணறு சிவானந்த தீர்த்தமாக (கேணி) மாற்றி அமைக்கப் பட்டது.

மேலும் இவ்வாலயத்தில் திருப்பணி வேலைகள் இன்னும் பொதுமக்களின் உதவியுடன் நடைபெற்று வருகின்றன. நடராஜர் கோவில் வசந்தமண்டபம் என்பன மாற்றி அமைக்கப்படவுள்ளது.

அதுமட்டுமன்றி கிரக சாந்திகள், மருத்தி சாந்திகள், பிணிநூல் கட்டுதல், காவல் யந்திரங்கள் போன்றன இன்றும் வழங்கப்பட்டு வருகின்றமையும் இவ்வாலயத்திற்கு மேலும் சிறப்பினைத் தருகின்றது.

“இளமையிற்கல்வி சிலையில் எழுத்து” என்பது போலவே இளமையில் சிலரது ஊடாட்டங்கள் எதிர்காலத்தில் அவர்கள் எத்தகைய ஆளுமைமிக்கவராக இயங்குவர் என்பதனை அடையாளம் காட்டி நிற்கும். இதற்கமையவே சிறுமி சரஸ்வதியின் செயற்பாடுகள் சிங்கப் பூரில், தென்னிந்தியப் பாடகர்களான குமாரசாமி, ராமசாமி, சிங்காரம் முதலான இசைக்

கலைஞர்களிடம் தன் 9 ஆவது வயதிலேயே இசை பயின்று சிங்கப்பூர் இசை மேடைகளிலும் வானொலியிலும் கூட இசைக்கச்சேரி செய்தார். இவரது நிகழ்ச்சிகள் மக்களிடம் பெரும் வரவேற்பையும் பாராட்டுதல்களையும் பெற்றன. இயல்பாகவே இசை ஆற்றலும் இனிய சுபாவங்களும் கொண்டு வளர்ந்த சரஸ்வதி தன் பெயருக்கேற்ப ஓரளவு ஆயகலைகள் சிலவற்றைக் கற்றுக் கொண்டபின் மென்மேலும் இசைத் திறமையைப் பெற தமிழகம் சென்று முசிரி சுப்பிரமணி ஐயர், இராமலிங்க ஓதுவார், பூதலூர் கிருஷ்ண மூர்த்தி, குமாரசவாமி ஆகியோரிடமும் மேற்கொண்டு ஆழமாக இசை நுட்பங்களையும் தெளிவு பெறக் கற்றார். அத்துடன் குருகுலவாசம் செய்து பிடில் சுப்பையரிடம் பிடில் வாத்தியம் வாசிக்கவும் நன்கு கற்றுக்கொண்டார். இசை கற்பதற்காக இவரும் இவரது சகோதரி பரமேஸ்வரியும் தஞ்சாவூரில் தங்கியிருந்து வாழ்ந்த சில காலங்களிலே இவரது சகோதரி பரமேஸ்வரி மிருதங்கம் வாசிக்கக் கற்றுக்கொண்டதோடு இவரது கச்சேரிகளில் அவரே மிருதங்கம் வாசித்துச் சிறப்பிப்பதுமாக இருந்தார்.

தொழில் நிமித்தமாகச் சிங்கப்பூரில் வாழ்ந்திருந்த திரு. சரவணமுத்து என்பவர் யாழ். கொக்குவிலைச் சேர்ந்த நித்தியானந்தம் என்ற பெண்மணியையே தனது ஆனந்த வாழ்க்கைத் துணையாக ஏற்றிருந்தார். இத்தம்பதியின் இசைச் செல்வமாக 1926ஆம் வருடம் ஏப்ரல் மாதம் 7ஆம் நாள் கிடைத்த குழந்தையே சரஸ்வதி அவர்கள்.

இயற்கையன்னையின் இசைக் கொடையும் இயல்பாகவே இவரது இரத்தத்திலும் சித்தத்திலும் இசை ஊற்றம் கொண்டிருந்த மையால் சரஸ்வதி அவர்கள் ஒரு இசைக் கலைஞராகவே தன்னைவிரித்துக்கொண்டு, தான் பெற்ற இச்செல்வத்தை இவ்வையகமும் பெற வேண்டுமே என்ற பெரு விருப்பில் இளம் மாணவ மணிகளுக்கு இசை கற்பிக்கும் ஆசிரியராகக் கடமையேற்றார். இவரது இசை ஆசிரியப்பணியாழ். கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியிலேயே ஆரம்பமானது. கல்லூரியிலே கற்கும்

இன்னிசை பிரச் சரஸ்வதி பாக்கியராஜா

பத்மா சோமகாந்தன்

மாணவர்கள் தவிர, இசை கற்பத்தில் நாட்டமுள்ள ஏனையோருக்கும் கூடத் தனது வீட்டிலே அன்பாகவும் மிகுந்த பரிவோடும் எவ்வித பலனும் எதிர்பாராமல் இசை வளர்க்கும் ஆர்வத்தில் பெருந்தொகையானோருக்கும் இசையை புகட்டி வந்தார்.

1949இல் இவருடைய திருமணம் இடம் பெற்றது. திருமண விடயத்திலும் இவர் மிகுந்த அதிர்ஷ்டசாலியே என நாம் கருதும் வண்ணம் இவருடைய துணைவரும் மனைவியாருடைய இசையாற்றலை நன்கு புரிந்துகொண்டு அக்கலையை மென்மேலும் வளர்த்தெடுப்பதில் மிகுந்த அக்கறை காட்டினார்.

ஆகையினால்தான் சரஸ்வதி பாக்கியராஜா அம்மையார் சென்னை கர்நாடக இசைக்கல்லூரியில் சங்கீத வித்துவான் பட்டப்படிப்பை மேற்கொண்டு மேலும் இசை பயின்று வாய்ப்பாட்டில் 1ஆம் பிரிவில் கோட்டு வாத்தியத்தைத் துணைப்பாடமாகவும் மேற்கொண்டு திறமைச் சித்தியடைந்தார்.

இசைத்துறையில் தான் மட்டும் ஒளிவிட்டுப் பிரகாசித்தால் போதுமே என்ற எண்ணம் கிஞ்சித்தும் இன்றி நாட்டில் இசைச் செல்வம் செழிப்புற்றால் இன்பமும் இறையருளும் நிறையும் என்ற இறுகிய நம்பிக்கையுடைய சரஸ்வதி பாக்கியராஜா அவர்கள் வட இலங்கைச் சங்கீத சபை வருடா வருடம் நடாத்திவரும் இசைப் பரீட்சைக்கு ஏராளமான மாணவர்களுக்கு இலவசமாகவே பாடம் கற்பித்து ஆயத்தம் செய்து அனுப்பிவைத்தார். அதேவேளை அச்சங்கீத சபையின் செயற்பாடுகளுக்கெல்லாம் மிகுந்த உற்சாகத்துடன் உதவி வந்தார்.

ஒரு காலத்தில் இசைப்பொழிவால் யாழ் மக்களையே கட்டிப்போட்ட, பெருமாள் கோவில் முன்றலில் இடம்பெற்ற யாழ் ரசிகரஞ்சன சபாவின் ஒருவார இசைவிழா நிகழ்ச்சியில் இசையரசி சரஸ்வதி பாக்கியராஜாவின் முதல் இசைப்பிரவாகம் முத்திரை பதித்தது. இதனைத் தொடர்ந்து இசைச் சங்கங்களின் விழாக்களென்றாலென்ன எங்கெங்கெல்லாம் இவருடைய இசைக்கச்சேரி இடம் பெறுகிறதோ அங்கேயெல்லாம் வெள்ளம்போல் ரசிகர்கள் திரள்வதும் போற்றுகல்களும் பாராட்டுதல்களும் பெருகிக்கொண்டே வந்தன.

இவருடைய மகன் இசைத்துறையில் வித்துவானாகவும், மகள் நடன மணியாகவே அன்னையைப் போல் கலைத்துறையில் நாட்டமுற்றே இருக்கின்றனர். சரஸ்வதி பாக்கியராஜா அம்மையாரின் இசைக்கச்சேரிகளை லயித்துக் கேட்டோர் உலகம் புகழ் கோகிலவாண் எனும் நாடுகளிலும் மேடைக் கச்சேரிகளையும், வானொலி

எஸ்.அம்மாவின் இசைப்பாணியோடு ஒப்பிட்டுச் சிறப்பித்து ஈழத்து எஸ்.எஸ்.தான் எமது சரஸ்வதி பாக்கியராஜா எனப் பெயர் சூட்டி மகிழ்ந்தனர். அப்படியே அழைத்தனர்.

ஈழத்து ஆலயத் திருவிழாக் காலங்களிலே தவில், நாதஸ்வரம் ஆகிய கச்சேரிகளும் சதுர்க்கச்சேரியுமே இடம் பெற்று வந்தது. இம்முறைமைக்கும் கூடுதலாக ஆலய விழாக்களிலே கர்நாடக இசைக் கச்சேரிகளையும் இணைத்துக் கொள்ளும் பாங்கினைத் தொடங்கி வைத்த துணிச்சலும் பெருமையும் அம்மையாரையே சாரும்.

இசை பரவ, மக்கள் மத்தியில் மகிழ்ச்சி மலரும் என்ற திட நம்பிக்கை கொண்ட அம்மையார் மக்கள் கூடும் இடங்களிலெல்லாம் சிறப்பாக நல்லூர்க் கந்தன் ஆலயத் திருவிழா தீர்த்த உற்சவத்திற்காக கேணி மண்டபத்திற்கு முருகன் தீர்த்தமாட வருமுன் இவருடைய தெய்வீக இசை அங்கே பிரவாகமெடுத்து அச்சுற்றாடலை தெய்வீக நிலைக்கு எடுத்துச்செல்லும் சம்பிரதாயம் நீண்ட காலமாகவே இடம்பெற்று வந்தது. இவரது இந்த இசை நிகழ்ச்சியின் இன்னிசையும் ஏழிலிசைப் பயனுமான இறைவன் வருகையைக் கட்டியம் கூறுவது போல அமைந்திருப்பது எத்தனை எழில் வாய்ந்தது.

இறைவனுக்காக மட்டுமன்றி, நடனக் கலைஞரின் நடன அரங்கேற்றங்களுக்கும், குறிப்பாகக் கொக்குவில் நடனப்பள்ளியை நடாத்திவந்த கலைச் செம்மல் சுப்பையா மாஸ்ரரின் நடன நிகழ்ச்சி களுக்கெல்லாம் இவரே பாடிச் சிறப்புச் செய்தமையையும் நாம் மறந்து விட முடியாது.

இவர் பிறந்த மண்ணில் மட்டுமல்லாது, சிங்கப்பூர், மலேசியா, லண்டன் போன்ற பிற நாடுகளிலும் மேடைக் கச்சேரிகளையும், வானொலி

தொலைக்காட்சி ஆகியவற்றிலும் கூடத் தனது இன்னிசை நிகழ்ச்சிகளையும் நடாத்திப் பெரும் பாராட்டுதல்களையும் கௌரவங்களையும் பெற்றுள்ளார்.

மருதனாமடம் இராமநாதன் நுண்கலைக் கல்லூரியில் மகாராஜபுரம் சந்தானமே அக்கல்லூரியின் முதல்வராகப் பொறுப்பேற்றிருந்தார். பின்னர் கல்யாண கிருஷ்ண பாகவதர் என்பவரும் அதன் பின்னர் சித்தூர் சுப்பிரமணியபிள்ளை அவர்களுமே இக்கல்லூரியின் முதல்வர் பதவியேற்றுப் பணி புரிந்தனர். சில நாட்களின் பின் ஐயாக்கண்ணு தேசிகர் அவர்களே இப்பதவியை ஏற்றுத் தன் கடமைகளை நிறைவுறச் செய்தார். இதுவரை காலமும் ஆண்கள் கரத்திலேயே இருந்த நுண்கலைக் கல்லூரியின் முதல்வர் பணி ஐயாக் கண்ணுதேசிகர் ஓய்வு பெற்றதும், ஏற்கெனவே அரச சார்பற்ற இராமநாதன் நுண்கலைப்பீடத்தின் தலைவராக இருந்த திருமதி சரஸ்வதி பாக்கியராஜா அவர்களை, இப்பீடத்தை அரசாங்கம் பொறுப்பேற்றதும் இதன் முதல்வராக நியமித்துப் பெருமை கொண்டது. இம்முதல்வர் பொறுப்பில் சில காலமிருந்து பணியாற்றிய பின்னர் இவர் சிங்கப்பூரிலுள்ள நுண்கலை நிறுவனமொன்றில் விரிவுரையாளராக அமர்ந்து வெகு சிறப்பாகத் தன் பணிகளை நிறைவேற்றினார்.

இராமனிருக்குமிடம் அயோத்தி என்பது போல இவர் எங்கெங்கெல்லாம் காலடி எடுத்து வைக்கிறாரோ அங்கங்கெல்லாம் தான் கட்டிக் காத்து வைத்திருக்கும் இசைச் செல்வத்தை மற்றவர்களோடு பகிர்ந்து கொள்வதில் பெருமதிமும் மகிழ்வும் கொண்டவராகவே இருப்பதால் இவருடைய புகழ் மாநிலமெல்லாம் வியாபித்துள்ளது.

1984களில் இவர் லண்டன் மாநகர் சென்றார். ஆடிய காலால் ஆடாமலிருக்க முடியவில்லை. எனவே தான் லண்டனிலும் 'சபா சபா' என்றொரு சபையை உருவாக்கி அங்கேயும் இசைப்பயிற்றுக்கு வித்திட்டார்.

லண்டன் விம்பிள்டன் விநாயகர் ஆலயத்தில் வருடாவருடம் இசைக்கான மும்மூர்த்திகளுள் ஒருவருமான தியாகராஜ சுவாமிகளின் ஆராதனை விழாவைத் தொடங்கி தவறாது நடாத்தி வந்தார். பல இசையரங்குகளிலும் பங்கேற்று வெகுசிறப்பாக நிகழ்ச்சிகளை அமைத்துப்பலரதுபாராட்டுகளுக்கும் ஆளானார். இங்கிலாந்தில் இயங்கும் இந்திய கலைகள் அபிவிருத்தி அமைப்பு இசை நடனம் போன்ற இந்திய நுண்கலைகளை அபிவிருத்தி செய்யும் நோக்குடன் (i) இக்கலைகளில் ஆர்வமுள்ள

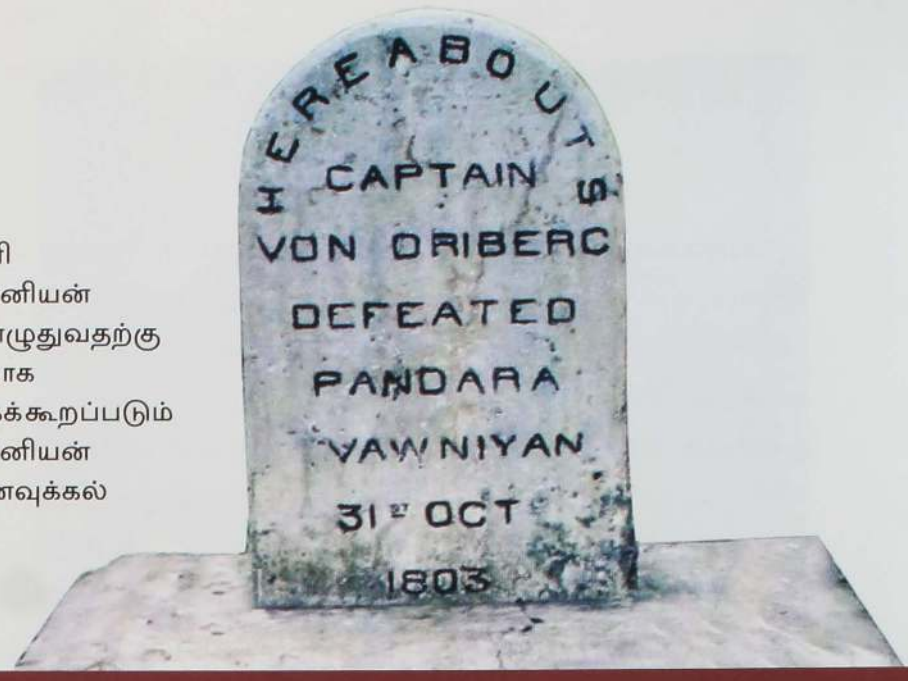
ஆற்றலும் உடையவர்களைக் கலைகளில் ஈடுபாடு கொள்ளச் செய்யவும் (ii) இக்கலைகளில் பங்களிப்பு நல்கும் கலைஞர்களைக் கௌரவித்தும், மேலும் உயர் தகைமையடைய ஊக்குவிப்பதற்கு மாண தேசிய விருது வழங்கும் திட்டம் ஒன்றை அமைத்துள்ளது.

இத்திட்டம் 2015 இல் ஆரம்பித்து வருடந்தோறும் விருது வழங்கி வருகிறது. கடந்த வருடம் இந்த "MILAPFEST" என்ற விருது ஈழத்தைச் சேர்ந்த திருமதி சிவதாரினி சகாதேவனுக்கும், திருமதி சரஸ்வதி பக்கியராஜா அவர்களுக்கும் கொடுக்கப்பட்டது.

முன் குறிப்பிட்டுள்ள பெருமைகளுக்குரிய இவர் மேலும் லண்டன் தமிழ் நிலைய ஆளுநராகவும் நுண்கலைத்துறைப் பரீட்சகராகவும் சேவையாற்றிய பெருமைமிகு இசைத் துறைப் பணிகளைக் கவனத்திற்கெடுத்து இந்தியக் கலைகளின் வளர்ச்சிக்கு அவர்வழங்கிய சேவையை புகழ்ந்துமதிப்பிட்டுள்ள MILAPFEST அவரது நினைவாக அவரது பெயரில் கர்நாடக இசையினை வாய்ப்பாட்டு உயர் பிரிவில் கற்கும் இங்கிலாந்தைச் சேர்ந்த மிகத் திறமையான மாணவர் ஒருவருக்கு ஆண்டுதோறும் "Smt. Saraswathy Packiarajah Scholarship" எனும் புலமைப் பரிசில் வழங்கப்படவுள்ளதாக அறிவித்து லண்டன் இந்தியக் கலைகளின் அமைப்பு இவரைக் கௌரவித்துள்ளது.

3, 4 வருடங்களுக்கு முன்னர் இவர் தாயகம் வந்திருந்த போது கொ/ தமிழ்ச் சங்கத்திற்கும் வருகை தந்திருந்தார். அழகும் இளமை சொட்டும் பருவத்தில் பழகி மகிழ்ந்த நாம் முதுமைப் பருவத்திலும் அவரை அழகு மிளிரும் அம்மையாராக இசைத் தேவதையாகவே பார்த்து மகிழ்ந்தோம். திடீரென அவர் வருகை அமைந்திருந்த மையால் பெரிதாக ஒரு வரவேற்பை நடாத்த முடியாவிட்டாலும் அவசர அவசரமாக அவரது உறவினர், நண்பர், மாணவர்களை அழைத்தோம். அவருடன் அளவளாவினோம். இசைப்பணி, இறைபணியென்ற பணிகளுக்கே தன்னை ஆளாக்கிய இந்த இசைத் தேவதை எம்மை வாழ்த்தி வணங்கி வாஞ்சல்யத்துடன் விடை பெற்றது. கடந்த 18.07.2016 சரஸ்வதி பாக்கியராஜா என்ற இசைத் தேவதை தனது 90ஆவது வயதில் இப்பூவுலகை விட்டு விடை பெற்றது என்ற செய்தி எங்கள் கண்களைக் குளமாக்கின. ஈழத்தின் இசைக்கதிர் ஒன்று மறைந்த இருளில் நாம் தடுமாறுகிறோம்.

முல்லைமணி
பண்டாரவன்னியன்
நாடகத்தை எழுதுவதற்கு
அடிப்படையாக
அமைந்ததாகக் கூறப்படும்
பண்டாரவன்னியன்
பற்றிய நினைவுக்கல்

வன்னி வள நிலத்தின் வாழ்வை கூலக்கிய வெளிக்குக் கொண்டு வந்த முல்லைமணி

கிராமிய வாழ்க்கையின் நுண் கூறுகள் அனைத்தையும்
புனைவுகள் வாயிலாகப் பரவலாகக் காட்சிப்படுத்தும்
திறன் முல்லைமணியிடத்துக் காணப்பட்டது.

பேராசிரியர் சபா.ஜெயராசா

முல்லைமணி
வே. சுப்பிரமணியம்

ஐரோப்பியர் ஆட்சிக்காலத்தில் நிகழ்ந்த ஒரு
சிறப்பான பண்பாட்டுச் செயற்பாடு பிரதேச அடையாள
மீட்பு எனப்படும். அடையாள நெருக்கடியினைத் தேசிய
இனங்கள் மட்டுமன்றி தனித்துவமான ஆள் புலப்பரப்புகளும்
எதிர் கொண்டன.

அந்நிலையில் வன்னியின் அடையாள மீட்பு நடவடிக்கை
களை மேற்கொண்டவர்களுள் முல்லைமணி எனப்படும்
வே.சுப்பிரமணியம் (1933-2016) முக்கியமானவர்.

வன்னிப் பெருநிலம் ஏறத்தாழ இரண்டாயிரம்
சதுர மைல் பரப்பளவைக் கொண்ட, தனித்துவமான
பண்பாட்டுப் பதிவுகளைக் கொண்ட பெருநிலம். வடக்கில்
யாழ்ப்பாணக் கடல் நீரேரியையும், கிழக்கே திருகோணமலை
மாவட்டத்தையும், தெற்கே அருவியாற்றையும் மேற்கே
மன்னார் மாவட்டத்தையும் கொண்ட, காடும், கழனிகளும்
நெய்தலும் தொன்மையான குடியிருப்புகளும் கொண்ட
வளநிலமே வன்னி.

வன்னி வள நாட்டின் முன்னைய பெயர் அடக்காப்பற்று.
ஆதிக்க வடிவங்களுக்கு அடங்காத தனித்துவ முடைய
மையால் அப்பெயர் சூட்டப்பட்டது.

வன்னியர் எனப்படுவோர் போர் வீரர்களாகவும், படைத்
தலைவர்களாகவும், வீரம் மிகு வெளிப்பாடுகளைக்
கொண்டிருந்தனர் என்பதற்கு நாட்டாரியற் பதிவுகள்

வன்னியின் வாய்மொழி இலக்கிய வளமும், கலைவளமும் அதன் உள்ளமைந்த பிரதேசங்களுக்குரிய தனித்துவங்களுடனும் தொடர்புபட்டிருந்தன. பனங்காமம், பறையனாலங்குளம், புதுக்குடியிருப்பு, முள்ளியவளை, கருநாவற்பற்று, தென்னன் மரபடி, பூநகரி என்றவாறு உள்ளமைந்த நிருவாக அலகுகளுக்குரிய நுண்பாகத் தனித்துவங்களும் உண்டு. அவை அனைத்தையும் உள்ளடக்கிய பெருந் தொகுதியே வன்னி எனப்படும்.

முல்லைத்தீவு மாவட்டம் வன்னியின் தனித்துவமான ஒரு நிருவாக அலகு. அம்மாவட்டத்தில் உள்ள முள்ளியவளையில் பிறந்தவர் முல்லைமணி, மரநிழற்பள்ளி, திண்ணைப் பள்ளி, குருகுலக்கல்வி முதலாம் கல்விச் செயற்பாடுகள் வாயிலாக முல்லைத்தீவின் மரபுவழிக்கல்வி வளர்ச்சியடைந்து வந்தது. அதேவேளை நாட்டார் கல்விச் (Folk Education) செயற்பாடுகளும் பரவலாக இடம் பெற்று வந்தன.

தமிழ் இலக்கணம், இலக்கியம் ஆகியவற்றை வரன் முறையாகக் கற்கும் கல்விமரபு வழி வந்தோர் பல்கலைக்கழகத்திலும் தமிழைச் சிறப்புப் பாடமாகக் கற்கும் விருப்பை நீட்சி கொள்ளச் செய்தனர். வன்னியில் இருந்து அந்த நீட்சியை

வர்களுள் பேராசிரியர் பொன். பூலோகசிங்கம், முல்லைமணி ஆகியோர் முக்கியமானவர்கள்.

பழுதிலாத் தமிழ்க் கல்வியை பள்ளிக் கூடங்களிலும் ஆசிரிய கலாசாலையிலும் வளர்த்தெடுக்கும் பணியை முல்லைமணி முன்னெடுத்தார். ஆசிரியராக, கல்லூரி முதல்வராக, ஆசிரிய கலாசாலை விரிவுரையாளராக, முதன்மைக் கல்வி அலுவலராக பல நிலைகளிலே பணியாற்றிய வேளை, தமிழ் மொழி கற்பித்தல் மீது ஊன்றிய கவனம் செலுத்தினார். மரபு வழி முறையியல்களுடன் நவீனமுறையியல்களையும் தமிழ் மொழி கற்பித்தலிலே பயன்படுத்தினார்.

கோப்பாய் ஆசிரிய கலாசாலை தமிழ் மொழியைப் பயிற்றுவிப்பதில் உன்னதங்களைக் கொண்ட நிறுவனமாக விளங்குகின்றது. அங்கு பணியாற்றிய வை.க.சிவப்பிரகாசம், கலாநிதி திருநாவுக்கரசு, யோ.பெனடிக் பாலன் முதலாம் தமிழ்ப் புலமையாளர் வரிசையில் முல்லைமணியும் இடம் பெற்றார். சமகால இலக்கிய உரையாடல்களும் அக்கலாசாலையில் இடம் பெற்றன. முல்லைமணி, யோ.பெனடிக் பாலன், கலாநிதி திருநாவுக்கரசு, குறமகள், முதலாம் விரிவுரையாளர்கள் அத்துறையில் ஆழ்ந்து ஈடுபட்டனர்.

வவுனியா பிரதேச இலக்கிய விழாவில் (2003) முல்லைமணியும் ஏனைய கலைஞர்களும் கௌரவிக்கப்பட்டபோது... (இடமிருந்து வலம்: இரண்டாவதாக அமர்ந்திருப்பவர் முல்லைமணி)

தேசிய இலக்கிய உருவாக்கத்திலே பிரதேச இலக்கியத்தின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்தியவர் முல்லைமணி. நாவல், சிறுகதை, நாடகம், கவிதை, வரலாற்று ஆய்வு, இலக்கியத் திறனாய்வு முதலாம் துறைகளிலே பதினான்கு நூல்கள் அவரால் எழுதி வெளியிடப்பட்டன.

அவர் எழுதிய நூல்கள் அனைத்தும் வன்னி வள நிலத்தின் வரலாற்று வாசனையுடனும் மண்வாசனையுடனும் தொடர்புடையவை. அவர் தம்மைப் பற்றி எழுதிய முன்னுரை, பின்வருமாறு அமைகின்றது:-

1960 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் இன்று வரை வன்னிப் பிரதேசம் தொடர்பான நூல்களையும் கட்டுரைகளையும் படித்து அவை பற்றிச் சிந்தித்து வருகிறேன். வன்னிபற்றிய பல கட்டுரைகளைப் பத்திரிகைகளிலும் உள்நாட்டு வெளிநாட்டுச் சஞ்சிகைகளிலும் எழுதி வருகிறேன். எனது ஆக்க இலக்கியங்களும் வன்னிப் பிரதேச மக்களின் வாழ்க்கையை அடிநாதமாகக் கொண்டவை. (வன்னியின் கதை, 2007 முன்னுரை.)

அவரது எழுத்துகளில் இருதளச் செல்வாக்குகள் காணப்படுகின்றன. ஒன்று, அவருக்குரிய அறிவியல் அறிவு, அவர் பயிற்றப்பட்ட விஞ்ஞான ஆசிரியர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மற்றையது, அவர் மீது அழகுறப் பதிந்து கொண்ட பண்டிதமணிக.கணபதிப்பிள்ளை அவர்களின் செல்வாக்கு, அவர் பண்டிதமணியுடன் உடனுறைந்து தமிழ் கற்றவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

வன்னியை அடையாளப்படுத்தி அவர் எழுதிய “வன்னியின் கதை” என்ற நூல் முக்கியமானது. அந்நூலுக்குரிய விரிவான அணிந்துரை ஒன்றினைப் பேராசிரியர் எஸ்.சிவலிங்கராஜா எழுதி உள்ளார்.

வன்னியின் ஒன்றிணைந்த முழுமையான அடையாளத்தை அந்நூல் தாங்கியுள்ளது. வன்னியின் நீண்ட வரலாறு, பொருளாதாரம்,

சமய நிலை, நாட்டார் தெய்வவழிபாடு, நாட்டார் இலக்கியங்கள், கலைகள், நாட்டு வைத்தியம் முதலியவற்றை ஆராய்ந்தும், தொகுத்தும் அந்நூல் ஆக்கப்பட்டுள்ளது.

வன்னி நிலத்தின் ஆழ்ந்த தமிழ்ச் சுவடுகளைக் கண்டறிதல், அவரது எழுத்துகளிலே முதன்மை பெற்றிருந்தது. எடுத்துக் காட்டாக வவுனியா என்ற பெயர் தோற்றம் பெற்றமையை அவர் பின்வருமாறு விளக்குகின்றார்.

1890 இல் வன்னியன் விளாங்குளம் என்ற மாவட்டப் பெயர் வவுனியா என மாற்றப்பட்டது. வவுனியா என்பது 1750 ஆம் ஆண்டளவில் அங்கு வாழ்ந்த ஒருகோயில் முகாமையாளராயிருந்த “வவுனியன்” என்ற வன்னியன் ஒருவரின் பெயரில் இருந்து தோற்றம் பெற்றதாகும். (நூல்: வன்னியின் கதை)

மருதம், குறிஞ்சி, நெய்தல், என்ற மூன்று வகை நிலங்களைக் கொண்ட நீர்ப்பண்பாடு மேலாங்கியது வன்னிவள நாடு. சுமார் எழுநூறு குளங்கள் வரை அங்கே காணப்படுகின்றன. அவற்றுடன் பறங்கியாறு, அருவியாறு, கல்லாறு, மொடரகம ஆறு, கனகராயன் ஆறு, பேராறு, நாயாறு, மா ஓயா, யான் ஓயா, பாலிஆறு முதலாம் நீர் வளங்களை ஆவணப்படுத்தும் முயற்சியையும் முல்லை மணி மேற்கொண்டார். நீர்ப்பண்பாட்டின் மேலீட்டால் அங்குள்ள கிராமங்கள் பல குளங்களின் பெயர்களுடன் தொடர்புபட்டுள்ளன.

வன்னிக்கே உரிய சிறப்பான நாட்டார் வழிபாடுகளைத் தொகுக்கும் முயற்சியினையும் முல்லைமணி முன்னெடுத்தார். சப்த கன்னியர், அண்ணமார், காடேறி, வீரபத்திரர், மாடாசாமி, ஐயனார், மாரியம்மன், காத்தவராயர், பத்திரகாளி, நரசிங்கர் முதலாம் நாட்டார், தெய்வ வழிபாடு பற்றிய செய்திகளைத் தொகுத்த அவர், பிறிதொரு முக்கியமான செய்தியையும் தந்துள்ளார்.

அதாவது, இலங்கையின் ஏனைய பிரதேசங்களிலே காணப்படாத வன்னியர் தெய்வம் பற்றிய குறிப்பினை முன்வைத்துள்ளார். வன்னியர் தெய்வம் அப்பிரதேசத்துக்குரிய தனித்துவமான வழிபாட்டுடன் தொடர்புடையது.

அத்தெய்வம் பற்றி அவர் குறிப்பிட்ட தகவல்களில் இருந்து பெறப்பட்ட ஒரு பகுதி வருமாறு:

வன்னியருக்கென ஆலயம் எதுவும் இல்லை. வயல் வெளியில் அல்லது காட்டில் இவ்வழிபாடு இடம்பெறும். வயலில் நெல்விளைந்து சூடு அடித்த பின்னர் பொலியை (நெல்லை) அள்ளுவதற்கு முன்னர் வயலில் பொங்கல் பொங்குவர். பொங்கலை முக்காலியில் வைத்து (படைத்து) வழிபடுவர்.

வன்னிக்கே உரிய தனித்துவமான நாட்டார் பாடல்களையும், கதைகளையும் கதைப்பாடல்களையும் கூத்துகளையும் விரிவாகத் தொகுக்கும் முயற்சியிலும் முல்லைமணி ஈடுபட்டார். அரிவி வெட்டுப்பாடல்கள், குருவிச்சி நாச்சி சலிப்பு, கோட்டுக் கிணற்றுப் பிள்ளையார் கும்மி, வேலைப்பணிக்கன் பெண் சாதி அரியாத்தை பேரில் ஒப்பாரி, குளக்கோட்டன் கதை, என்னவன் கந்தன் கதை, பனிச்சை ஆடிய கதை முதலியவை அவரால் தொகுக்கப்பட்டன. அவருடன் வேறும் பலரும் அந்த முயற்சியில் ஈடுபட்டனர்.

அவர் எழுதிய ஆக்கங்களுள் “பண்டார வன்னியன் நாடகம்” தனித்துவமான பதிவுக்குரியது. அதன் முதற்பதிப்பு பண்டார வன்னியன் கழகத்தினால் 1970ஆம் ஆண்டில் வெளியிடப்பட்டது. அந்நூலின் பிரதிகள் அனைத்தும் அதே ஆண்டில் விற்று முடிந்துவிட்டது. அந்நூலின் முக்கியத்துவம் கருதி, வீரகேசரி நிறுவனம் 1972 ஆம் ஆண்டில் அதனை மீள் பிரசுரம் செய்தது.

வன்னியைப் பிரதிநித்துவப்படுத்தும் பண்டார வன்னியன் நாடகம் படிப்பதற்கும் நடிப்பதற்கு மென எழுதப்பட்டது. புலம் சிதறி வாழும் மக்கள் மாவீரன் பண்டார வன்னியன் நாடகத்தை தாம் வாழும் நாடுகளிலே மேடையேற்றி வருதல், வாயிலாக அவர்களின் தாயகத்து நினைவுகள் மீளப் புதுப்பிக்கப்படுகின்றன. அவ்வகையிலும் அந்த நாடகம் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது.

அந்த நாடகத்தின் முற்குறிப்பாக பண்டார வன்னியனின் வரலாற்றை எழுதியிருத்தல் முல்லைமணியவர்களின் வரலாற்றுப் பார்வையை முன்னிலைப்படுத்தியுள்ளது. நாடகத்தின்

இடையிடையே முல்லைமணியின் கவிபாடும் ஆற்றலும் வெளிப்பாடு கொண்டுள்ளது. வகை பற்றி வகை

முல்லைமணி அவர்களுக்கு சாகித்ய விருது கிடைத்ததை யொட்டி (2015) ஒட்டுசுட்டான் பிரதேச செயலகம் அவருக்கு பாராட்டு வைபவம் நடத்தியபோது வரலாற்று எழுத்தாளர் அருணா செல்லத்துரை கௌரவமளிக்கிறார்.

கொழும்பு தமிழ்ச் சங்கத்தில் நடைபெற்ற (2003) அருணா செல்லத்துரை எழுதிய அடங்காப்பற்று வன்னி வரலாறு நூல் வெளியீட்டில் முல்லைமணி அவர்கள்...

முல்லைமணி எழுதிய பண்டாரவன்னியன் நாடகம் 1974ஆம் ஆண்டு வவுனியா தமிழ் வித்தியாலயத்தில் இடம்பெற்றபோது இந்நாடகத்தில் மேற்படி வித்தியாலய பழைய மாணவர்கள் பங்கேற்று நடித்த ஒரு காட்சி...

மாதிரிக்கு ஒரு பாடல் வருமாறு, இப்பாடல் புலவர் புவியழகன் வியந்துரைத்த புகழ்ச்சிப் பாடலாகும்.

“அறங்காத்த தமிழரசி அந்நியராம்
ஒல்லாந்த நாட்டார் தம்மைப்
புறங்காட்டி ஓடிவே செய் தெங்கள்
வன்னியதன் மானங்காத்த
திறம்பாடி வன்னிச்சி வளையாத
செங்கோலின் சீர்மை பாடி
உறங்காத நின்புகழை யாம்பாடி
ஏத்துகின்றோம் வாழி! வாழி”

வரலாற்றுப் பதிவுகளுடன் புனைவியற் பாங்கும் நிறைந்ததாக நாடகம் கட்டமைப்புச் செய்யப்

வன்னி பற்றிய விரிந்த ஆய்வினை முன்னெடுக்கும் நோக்குடன் “வன்னியியல்” என்ற சொற்றொடரையும் அவர் பயன்படுத்தினார்.

“வன்னியியற் சிந்தனை” என்ற நூலையும் 2001 ஆம் ஆண்டிலே எழுதி வெளியிட்டார். லண்டனில் “காற்று வெளி” அமைப்பினால் அது வெளியிடப்பட்டது. அந்நூலுக்குரிய முன்னுரையை பேராசிரியர் செ. யோகராசா எழுதியுள்ளார்.

சிறுகதை, நாவல் முதலாம் இலக்கிய வகைமைகளுடன் உறவாடிய முல்லைமணி, “மல்லிகைவனம்”, “வன்னியர் திலகம்”, “கமுகஞ்சோலை”, “மழைக்கோலம்” முதலாம் நாவல்களை எழுதி வெளியிட்டார்.

அவரது நாவல்கள் வன்னி நில வாழ்க்கையின் பன்முகக் கோலங்களை உள்ளடக்கியவை. தொழில் வாழ்வும், சமூக வாழ்வும், உறவுகளும், விழாக்களும், வழிபாடுகளும் சமூக ஏற்றத் தாழ்வுகளின் வழியாக எழும் முரண்பாடுகளும், அவரது நாவல்களின் பொதுவான உட்பொதிவுகளாகவுள்ளன.

கிராமிய வாழ்க்கையின் நுண் கூறுகள் அனைத்தையும் புனைவுகள் வாயிலாகப் பரவலாகக் காட்சிப்படுத்தும் திறன் முல்லைமணியிடத்துக் காணப்பட்டது.

கட்டுரை இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரையிலும் அவரது பங்களிப்பு முக்கியமானது. “இலக்கியப் பார்வை”, “வன்னியியற் சிந்தனை” முதலாம் கட்டுரைத் தொகுதிகள் அவரால் வெளியிடப்பட்டன. வீரகேசரி, தினகரன், சிந்தாமணி, வெளிச்சம், கனடா உதயன், தமிழர் செந்தாமரை, கொம்பறை, முதலாம் இதழ்களில் அவரது கட்டுரைகள் இடம் பெற்றன.

அவரின் கட்டுரை மொழிநடை எவ்வாறு அமைந்தது என்பதற்குரிய வகை மாதிரியான ஓர் எடுத்துக்காட்டு வருமாறு,

“விஞ்ஞானம் உள்ளதை உள்ளவாறு கூற முனைவது. இலக்கியம் உள்ளதை உள்ளம் உணர்ந்தவாறு சொல்வது. ஆராய்ச்சி மூலம் எடுக்கப்படும் முடிவுகள் எல்லாம் உண்மையானவை என்றோ நிலையானவை என்றோ கூற முடியாது. ஒளிநேர்க் கோட்டில் செல்கிறது என்பதனைப் பரிசோதனை மூலம் கண்டறிந்தோம். ஆனால் அது தவறு என்று நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது. (இலக்கியமும் வாழ்வியலும்)

வன்னிப் பிரதேச இலக்கிய வரலாற்றைக் கட்டுரை வடிவிலே வெளியீடு செய்த முன்னோடிகளுள்

முல்லைமணி விளங்குதல் குறிப்பிடத்தக்கது. பரவலான தகவல்களைத் தொகுத்துத் தந்திருந்தல் அவரின் தேடலை முக்கியத்துவப்படுத்தியுள்ளது.

வன்னிப்பிரதேசநாவல் இலக்கிய முன்னோடியாக விளங்கும் த.கைலாசபிள்ளை முதல் இற்றை வரையிலான படைப்பாளிகளைத் தொகுக்க முயன்றுள்ளார். காவியங்கள், பிரபந்தங்கள், கவிதைகள், சிறுகதைகள், நாவல்கள், சிறுவர் இலக்கியங்கள், நாடகங்கள், கட்டுரைகள், நூல் உரைகள் முதலானவற்றை எழுதியோரின் விபரங்களைத் தொகுத்து 1993ஆம் ஆண்டில் நிகழ்ந்த வவுனியா சாகித்திய விழாவிலே விரிவான உரையொன்றை அவர் நிகழ்த்தியமை குறிப்பிடத்தக்கது.

வன்னியின் தனித்துவம், அதன் புவியியல் நிலைமைகளுடனும், சமூக வாழ்க்கைக் கோலங்களுடனும் இணைந்தது. அவற்றிலிருந்து முகிழ்த்தெழும் தனித்துவம், நாட்டார் வழக்காறுகள், சமூக உறவுகள், இலக்கியப் புனைவுகள் முதலியவற்றின் வழியாக வெளிக்கோலம் பெறுகின்றன.

தனித்த ஒரு பண்பாட்டு அலகாக அதனை வரையறை செய்யும் பொழுது, இலங்கையின் ஏனைய தனித்துவமான பண்பாட்டு அலகுகளுடன் ஒப்புநோக்குதலும் முக்கியமானது. அத்தகைய ஒப்பியல் ஆய்வுக்குரிய தளத்தையும் முல்லைமணி உருவாக்கியுள்ளமை முக்கியமான பதிவுக்குரியது.

தனித்துவமான ஒரு பண்பாட்டு அலகிலே உள்ளமைந்த பல துணைப்பண்பாட்டு அலகுகளும் காணப்படும். பன்மைநிலைகள் அங்கீகரிக்கப்படும் நவீன பண்பாட்டுச் சூழலில் துணைக் கூறுகளின் தனித்துவங்களையும் பதிவுசெய்தல் முக்கியமானது. அத்தகைய ஒரு தேவையையும் அவரது எழுத்துகள் எழுகோலம் பெறச் செய்துள்ளன.

முல்லைமணியின் எழுத்துப் பணிகளைக் கௌரவித்து இலங்கை அரசின் உயர் விருதாகிய சாகித்திய ரத்னா வழங்கப் பெற்றது. யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகமும் அவரைக் கௌரவித்து கௌரவ கலாநிதிப் பட்டத்தை வழங்கியது. அவற்றுடன் வேறு பல விருதுகளும் அவருக்குக் கிடைக்கப்பெற்றன.

கலை இலக்கியத் துறையில் வன்னியை அடிப்படையாகக் கொண்ட பதிவுகளை, மேலும் நுண்பாக நிலையில் பதிவு செய்வதற்கும், புனைவு வெளிக்குக் கொண்டுவருவதற்குமான வலிமையான தூண்டல் முல்லைமணியால் முன்வைக்கப்

DATE CROWN
Premium Dates

ஈச்சம் பழத்தை தினமும் உண்ணும் பழக்கத்தை ஏற்படுத்தி
உங்கள் வாழ்க்கையின் ஆரோக்கியத்தை அனுபவியுங்கள்.

**தரமான பல வகையான ஈச்சம்
பழங்களை இறக்குமதி செய்து
மிகக்குறைந்த விலைக்கழிவில்
மொத்தமாகவும், சில்லறையாகவும்
விநியோகிக்கப்படுகின்றது.**

விலை
150/= இல்
இருந்து

Hotline
0777 977 467

- Safawi Dates
- Ajwa Premium
- Ajwa No.1
- Mabroon Dates
- Sagai Dates
- Medjool Dates
- Kimiya Dates
- Maryam Dates
- Sukkari Dates
- Algerian Dates
- Date Syrup
- Sukkari Dates

AUTHORIZED DISTRIBUTER FOR AL - FOAH DATES (DATE CROWN)

Best Food Marketing(Pvt)Ltd.

No.17, Old Moor Street, Colombo - 12 Email: bestfoodmarketing@yahoo.com

Digitized by Noolaham Foundation
noolaham.org | aavanaham.org

நடனம்

உலகின் உன்னத மொழி

சண்முக சர்மா ஜெயப்பிரகாஷ்
முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
பாண்டிச்சேரி, பல்கலைக்கழகம்

நடனம் - உள்ளத்தில் உண்டாகும் உணர்ச்சிகளையும், கருத்துக்களையும் உடற் கூற்று வாயிலாகப் புலப்படுத்துவதே இக்கலையின் நோக்கமாகும். மனிதன் தோன்றிய நாள் முதலாக இன்பத்தை நடனத்தால் வெளிப்படுத்தி வந்திருப்பதை நாம் அறிவோம். உலகில் நடனமாடாத மக்களும் இல்லை - இடமும் இல்லை.

மனித இயல்பில் இயற்கையாகவே உண்டான உணர்ச்சி நாளடைவில் மனமறிந்து பயன்படுத்தப் பெற்ற கலையாக வளர்ந்தது. இவ்வாறு வளரும் போது இசை, தாளம், பாவம், ஓவியம், கவிதை முதலிய பல கலைகளும் ஒன்றிணைந்தன. பலர் கூடி ஒன்றிணைந்து நிகழ்த்தும்போது பல கலைகள் தொகுப்பு நிலையை அடைந்தன.

மனித உடலில் பல்வேறு பட்ட அசைவுகள் உள் புதைந்து கிடக்கின்றன. பல்வேறுபட்ட அசைவுகளும் உடலை மையப்படுத்தியதாகவே அமைந்துள்ளதோடு, அவ்வசைவுகள் உடலின் உள் நினைக்க முடியாத ஆற்றலின் வடிவமாகவே கருதப்படுகின்றது. அவ்வாறான அசைவுகளில் இருந்து தேவை அற்ற அசைவுகளை விலக்கிய பின்னர் எஞ்சிய அசைவுகளை தொகுக்கும் போது, குறிப்பிட்ட இலக்கணத் தன்மையைப் பெற்று அழகியல் சார்ந்த அசைவுகளாக மாற்றம் பெற்று நடன வடிவமாக வெளிவருகின்றது.

கல்லில் உள்ள தேவையற்ற பகுதிகளை விலக்கும் போது அக்கல் எவ்வாறு சிற்பமாக தோன்றுகின்றதோ, அதேபோல், சொற்களில் காணப்படும் தேவையான

நடன விநாயகர்

சொற்களை ஒன்றிணைக்கும் போது எவ்வாறு கவிதையாகின்றதோ, அதேபோல் மனித உடல் அசைவும் கலைவடிவம் நிறைந்த ஒரு களம் ஆகும்.

மனித உடலின் அசைவுகள் தாளத்துடன் இணைந்து செயற்படும். அவ்வாறு செயற்படும்போது ஒரு விடயத்தின் வெளிப்பாட்டு வடிவமாகவோ, சமூகத் தொடர்பாடலாகவோ பரிமாற்றத் தன்மையைப் பெற்று விடும். நடனங்கள் சமயச் சார்பு நோக்கங்களுக்காக ஆடப்படுபவையாக கருதப்படும், அதேவேளை பிறருக்கு நிகழ்த்திக் காட்டுவதற்காகவும் அமையப் பெற்றிருந்தது. அதாவது மனிதர் தமது எண்ணங்களை மற்றவர்களுடன் பரிமாறிக் கொள்வதற்கான ஒரு தொடர்புமுறை என்றவகையில் கையாளப்பட்டு வந்துள்ளது.

சீருடற்பயிற்சி (Gymnastics), ஒத்திசை நீச்சல் (synchronized swimming), நடனப் பனிச்சறுக்கு (figure skating) போன்ற விளையாட்டுக்கள் நடனத்தையும் தம்முள் அடக்கியவையாக உள்ளன. களரிப்பயிற்று, கட்டா எனப்படும் தற்காப்புக் கலையும் நடனங்களுடன் ஒப்பிடப்படுவது உண்டு.

இருப்பினும் காற்றின் அசைவை கவனித்தால் அதுவும் தனக்கென ஒரு லயபிரகரணத்தோடு அசைகின்றது என்பதை அறியலாம். இதனை இவ்வாறு பார்க்கலாம் சமூக, பண்பாட்டு, அழகியல், கலை, நெறி முறைகள் போன்றவற்றின் எல்லைகளுக்குள்ளே நடனம் எவற்றை உள்ளடக்கி உள்ளது என்பதை அறிந்துகொள்ளலாம்.

பயன்பாட்டுத்தன்மை கொண்ட அசைவுகளை சில நாட்டுப்புற நடனங்கள் உள்ளடக்கியிருக்க, பரத நாட்டியம், பலே போன்ற நடனங்கள் பல வகையான கலை நுணுக்கங்களை உட்படுத்தியவையாக உள்ளன.

நடனங்கள் எல்லோரும் பங்குகொண்டு ஆடுபவையாக, சமூக நடனங்களாக அல்லது பார்வையாளருக்கு நிகழ்த்திக் காட்டுவனவாக இருக்கலாம். சில வேளைகளில் சடங்குகள் தொடர்பிலும், போட்டியாகவும், பாலுணர்வுத் தூண்டலுக்காகவும் கூட நடனங்கள் ஆடப்படுவது உண்டு. நடன அசைவுகளில் எவ்வித பொருட் பொதிவும் இல்லாமல் இருக்கக்கூடும். சில மேற்கத்திய நாட்டார் நடன அசைவுகளும், பிலே போன்ற நடனங்களில் உள்ள அசைவுகளும் இத்தகையவை.

பல்வேறு இந்திய நடனங்களிலும், வேறு பல கீழைத்தேச நடனங்களிலும் அசைவுகள் பொருள் பொதிந்தவையாகவும், குறியீட்டுத் தன்மைகளுடன் கூடியவையாகவும் காணப்படுகின்றன. நடனங்களில் எண்ணங்களும் உணர்வுகளும் பொதிந்திருக்கலாம் அல்லது நடனங்களில் அவை வெளிப்படலாம். அத்துடன், பலவகை நடனங்கள் கதை கூறும் பாங்கிலும் அமைவது உண்டு.

இந்தியாவில் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் வாழும் இந்து மதத்தைப் பின்பற்றுவோரிடையே காணப்படும் பண்பாடு வேறுபட்ட தன்மையினை உள்ளடக்கியது. இப்பண்பாடானது உருவில், அமைப்பில் மாறுபாடுகள் பல காணப்பட்டாலும் அவை அனைத்தும் ஒரே நோக்கத்துடன் வேற்றுமையில் ஒற்றுமை என்னும் பண்பை அடிப்படையாகக் கொண்டு உருவாக்கப் பட்டிருக்கின்றன. ஆதலால், இங்கு தோற்றுவிக்கப் பட்டுள்ள எல்லாவித கலைகளும் இறைத் தன்மையோடு கடவுளை மையமாகக் கொண்டு அர்ப்பணிக்கப்படுகின்றன. குறிப்பாக, இந்திய இசைக்கலையும் ஆடற்கலையும் இறைவனோடு சம்மந்தப்பட்டவை என்பது கண்கொண்டு இதைக்

கடவுள்களில் காணப்படும் பெரும் தெய்வங்களான சிவபெருமான், காளி, கிருஷ்ணன், நடன விநாயகர் என்று இறைவனை நடனக் கலையுடன் தொடர்புபடுத்திப் பார்ப்பது தொன்று தொட்டு இருந்து வருகின்றது.

இந்திய நடனங்களின் இறைவனாக அல்லது தலைவராக நடராஜர் வழிபடப்படுகின்றார். தென்னிந்தியாவைப் பொறுத்தமட்டில் அவரிடம் இருந்தே நடனக்கலை தோன்றியதாக கருதப்படுகின்றது.

இந்திய நடனத்திற்கும் நாட்டியத்திற்கும் வேறெந்த நாட்டிற்கும் இல்லாதவாறு உயர்ந்த ஆன்மீகமதிப்பும் தத்துவக் கருத்தும் அமைந்துள்ளன. இதற்கு காரணம் மக்கள் நடனத்தையும் இறைவருடைய பஞ்சகிருத்திய பிரபஞ்ச நடனத்தையும் ஒன்றுபடுத்திக் கற்பிக்கின்ற தன்மை காணப்படுகின்றது.

Cosmic Dance என்று அறிஞர்களால் விவரிக்கப்படும் தில்லை நடராசப் பெருமானின் ஆனந்த நடனமும், ருத்ர தாண்டவமும் குறிப்பிடத்தக்கவை. நடனத்திற்கென தமிழகத்தில் பொன்னம்பலம் சபை, வெள்ளி சபை, தாமிர சபை முதலான சபைகள் இருந்துள்ளன. அவைகளில் எல்லாம் ஆடல்வல்லான் ஆடிய அற்புத நடனங்கள் விவரித்துக் கூறப்படுகின்றன.

சைவசித்தாந்தத்தின் உன்னத வடிவமாகவும் சிவநடன வடிவங்களில் ஒன்றாகவும் நடராஜர் உருவம் திகழ்கின்றது. இந்திய நாட்டின் எல்லாக் நடனக்கலைகளுக்கும் இவ்வாறு தெய்வீகத்தன்மை கற்பிக்கப்படுகின்றது.

தோற்றமும் வரலாறும்

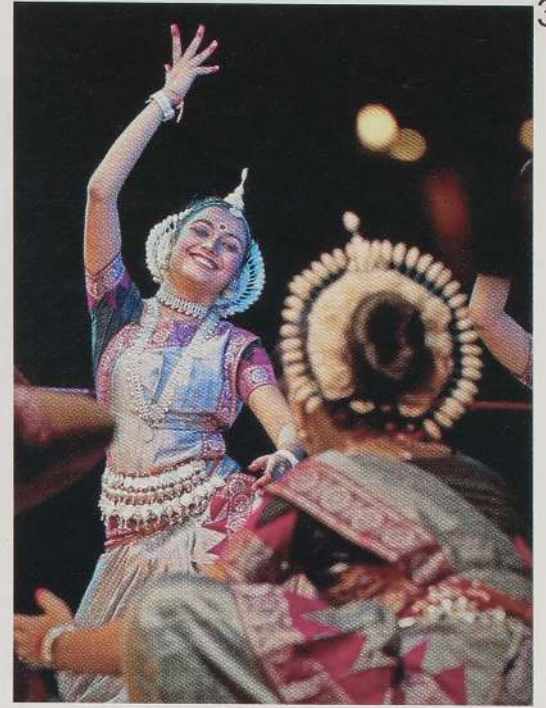
நடனத்தின் தோற்றத்தை அறிந்துகொள்ளக்கூடிய வகையில் தெளிவான தொல்பொருட் சான்றுகள் இல்லை. இதனால், எப்போது நடனம் மனிதப் பண்பாட்டின் ஒரு பகுதியானது என்று சொல்ல முடியாது. எனினும், நடனங்கள் போன்ற செயற்பாடுகள் இருந்தமையைக் காட்டும் சான்றுகள் பல்வேறு இடங்களிலும் கிடைத்துள்ளன. மிகப் பழைய மனித நாகரிகங்கள் தோன்றுவதற்கு முன்னரே சடங்குகள், கொண்டாட்டங்கள், பொழுதுபோக்குகள் போன்ற பல காரணங்களுக்காக நடனங்கள் மனித வாழ்வில் முக்கிய இடம் பெற்றிருக்கக்கூடும். வரலாற்றுக்கு முந்திய காலத்திலேயே நடனங்கள் ஆடப்பட்டிருக்கலாம் என உணகிக்கும் வகையிலான சான்றுகளைத் தொல்லியல் வழங்குகிறது.

கிருஷ்ணர் நடனம்

சிவ நடனம்

உலகின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் காணப்படும் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட குகை வாழிடங்களில் காணப்படும் ஓவியங்களில் காணப்படும் உருவங்கள் சில நடனமாடுவதைக் காட்டுவதாகக் கருதப்படுகின்றது. கிமு 3300 காலப்பகுதியைச் சேர்ந்த எகிப்தியக் கல்லறை ஓவியங்களிலும் இத்தகைய உருவங்கள் உள்ளன. சிந்துவெளி நாகரிகத்தைச் சேர்ந்த தொல்பொருட்களிலும் நடனம் ஆடும் உருவங்கள் காணப்படுகின்றன.

நாட்டின் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் ஒவ்வொரு வகையான நடனம் ஆடப்பட்டு வருகிறது. அதில் அந்தந்த பகுதியில் வாழும் மக்களின் வாழ்க்கை முறை, சுற்றுச்சூழல், பழக்க வழக்கங்கள், மொழி, பண்பாடு, தெய்வ வழிபாட்டு முறைகள் ஆகியவை

உள்ளீடாக அமையப்பெற்று வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. சில இடங்களில் பிற பகுதிகளின் செல்வாக்குகள் காரணமாக நடனக் கலை செம்மைப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. இந்திய அரசின் கீழ் இயங்கிவரும் சங்கீத நாடக அகாதெமியானது இந்திய நடனத்தை எண்வகைப் பிரிவாக அறிவித்துள்ளது. அவை இந்திய சாஸ்திரிய நாட்டிய வகைகள் எனப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு வகை நடனமும் அந்தந்தப் பகுதியின் மத வழிபாட்டு முறைகளுக்கேற்ப இங்கு வகைப்படுத்தப்பட்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்திய பாரம்பரிய நடனங்கள்

பரத நாட்டியம்-தமிழ்நாடு, கதக்களி- கேரளம் (ஆண்களுக்கானது), குச்சுப்புடி-ஆந்திரம் பிரதேசம், மோகினி ஆட்டம்-கேரளம் (பெண்களுக்கானது), ஓடிசி-ஓடிஸா, மணிப்புரி-மணிப்பூர், கதக்-வட இந்திய மாநிலங்கள், சத்ரியா-அசாம்,

நடன வரலாற்றை அறிய உதவும் அடிப்படைச் சான்றுகள்

1. தொன்மங்களைக் கூறுவதற்கும் நிகழ்த்திக் காட்டுவதற்காகவுமே முதன்முதலாக முறையான நடனங்கள் ஆடப்பட்டிருக்கலாம் எனக் கருதப்படுகின்றது.
2. எதிர்ப்பாலாருக்குத் தமது உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவதற்காகவும் மனிதர்கள் நடனத்தைப் பயன்படுத்தி இருக்கலாம்.
3. காதல் புரிவதோடும் நடனங்கள் தொடர்பு படுத்தப்படுகின்றன.
4. எழுத்து மொழி உருவாகுவதற்கு முன்னர் கதைகளைப் பிந்திய தலைமுறைகளுக்குக் கூடத்துவதில் நடனங்களும் பயன்பட்டன.

மோகினி ஆட்டம்

5. நோய்களைக் குணப்படுத்துவதற்காகச் சாமியாடுதல், (கலையாடுதல் என்பர், உரு ஆடுதல் என்பர்.) வெறியாட்டு (சங்ககால கதையாட்ட வடிவம்) போன்றவற்றுக்கு முன்னோடியாகவும் நடனங்கள் விளங்கின.

இது நடனத்தின் முதல் பயன்பாடுகளில் ஒன்றாகக் கருதப்படுகின்றது. பிரேஸிலின் மழைக்காடுகள் முதல் கல்காரிப் பாலையனம் வரை உலகின் பல பகுதிகளிலும் இவ்வாறான தேவைகளுக்கு நடனங்கள் இன்றும் பயன்படுவதைக் காண முடியும்.

இந்தியாவைப் பொறுத்தவரை பரத சாஸ்திரத்தில் நடனத்தின் அல்லது நாட்டியத்தின் தோற்றம் தெய்வீகத் தொடர்பு கொண்டதாகவே கற்பிக்கப்படுகின்றது.

இந்தியாவைப் பொறுத்தமட்டில் செவ்வியல் நடனங்களாகக் கருதப்படும் பரதநாட்டியம், கதக், கதகளி, ஒடிசி, குச்சுப்புடி, மோஹினியாட்டம், போன்றவற்றில் பரதநாட்டியம் முதன்மை பெற்றுவிளங்குகின்றது.

கோயில்கள், மடங்கள், அரண்மனைகள், திருமணங்கள் போன்ற பல இடங்களில் நடனமாடுவது சிறப்பானதென்றும், மங்களகரமானதென்றும் கருதப்படுகின்றது. முடிமன்னர்களும், முனிவர்களும் இக்கலையைக் கொண்டு தெய்வத்தை ஆராதித்தனர்.

இந்நடனக்கலை தனிமனிதர்களாலும் கூட்டுக்கலைஞர்களாலும் நடிக்கப்பட்டு வந்தன. பெண்கள் ஆடக்கூடியது என்றும், ஆண்கள் ஆடக்கூடியது என்றும், இருவரும் சேர்ந்து ஆடக்கூடியது என்றும் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது.

1. தமிழ் நாட்டில் - பாகவத மேளம், மலையாளத்தில் - கதகளி, சாக்ககையர் கூத்து, கன்னடத்தில் - யக்ஷகானம், ஆந்திராவில் - குச்சுப்புடி என்ற நடனவடிவங்கள் ஆடவர்கள் சேர்ந்து ஆடும் நடனவகையாகவும் நாட்டிய வகையாகவும் கருதப்படுகின்றது.

2. குறவஞ்சி என்னும் நடனத்தை பெண்கள் பலர் சேர்ந்து ஆடுகின்றனர்.

3. பள்ளு இருபாலாரும் கூடி ஆடுவது.

4. சதிர் என்பது பிற்பாட்டுடனும் பக்க வாத்தியங்களுடனும் ஒரு தனிநர்த்தகி அல்லது இருவர் இணைந்து ஆடுவதாகும்.

5. ஓரிஸா நாட்டில் பொதுமக்கள் ஒன்றிணைந்து பலவகை கூத்துக்களை ஆடி வருகின்றனர். அரச குடும்பத்தினரும் இவ் நாட்டியம் பரவி இருப்பதைக்காட்டும் வகையான ஆடல்களில் ஈடுபடுகின்றனர்.

6. அஸாமில் கூட்டாடல்களும் தனியாடல்களும் பல உள்ளன. அவற்றுள் மணிப்புரி சிறந்தது. இது கிருஷ்ண பக்தி நிறைந்ததாகும்.

7. குஜராத்தில் இராசலீலை, கர்பா என்ற ஆடல்வகை அழகாக ஆடப்பட்டு வருகின்றது.

8. தமிழ் நாட்டிலும் கேரளத்திலும் கும்மி, கோலாட்டம், கைகொட்டுக்களி, பின்னல் கோலாட்டம், ஓட்டம் துள்ளல் போன்ற கிராமிய சமுதாயநடனவகைகளும் ஆடப்பட்டுவருகின்றன.

9. தமிழ் நாடு - பரதநாட்டியம் கவிதை, அபிநயம், இசை, பாவம் (ரசம்) என நான்கு வகைப்படும். இது இருக்கு, யசூர், சாமம், அதர்வண வேதங்களின் சாரம் என்றும் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற நான்கு பேறுகளை நல்குதென்றும் குறிப்பிடப்படுகின்றது. இது லாஸ்யம், தாண்டவம் என இருவகைப்படும். தாண்டவத்தை சிவனும் லாஸ்யத்தை பார்வதியும் தந்ததென்றும் குறிப்பிடப்பட்டு வழங்கப்படுகின்றது.

இந்நடனக்கலை - நிருத்த, நிருத்திய, நாட்டிய என்னும் பிரிவு கொண்டது. இசை, தாளம், வாத்தியம், நிருத்தம்-பலவகைமண்டலங்களையும், கரணங்களையும் அங்ககாரங்களையும் உடையது. இதன் சிறப்பு பாடுவதற்கேற்ப தாளத்தின்படி கைகளால் லயத்துடன் அடவு பிடித்து, சாரி, நடை, குதித்தல், பாய்தல், வளைதல், சுற்றல் முதலிய உடற் செயல்களுடன் ஆடுவது.

நிருத்தியம் - அகச்சுவைபற்றிய மெய்க்கூத்து. இம் மெய்க்கூத்தானது அகமார்க்கம் சேர்ந்தது. ராஜசம், தாமசம், சாத்விகம் சார்ந்த அகச்சுவையானது ஒன்பது வகைச்சுவையாக மாறும். சுவைகளில் இருந்து எழும் பாவம் முதலிய உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தும், அபிநயத்துடன் கூடியதாக விளங்குகின்றது.

நாட்டியம் - நாடகம் என்றும் குறிப்பிடுவர். கதையைத்தழுவி வருவது. பரத நாட்டியத்தில் அபிநயமே சிறந்தது. இதில் நிருத்த, நிருத்திய, அபிநய, ஓவியம், சிற்பம் என்ற கலைகளுடன் கூடியது.

10. கதக் - வட இந்தியாவில் தனியே ஒரு நடிகை அல்லது நடிகரால் ஆடிக்காட்டப்படுவது. இது மிகுந்த லயத்துடன் கூடியதாகவும் காலின் சாதூரியத்தைக் காட்டக் கூடியதாகவும் விளங்குகின்றது. மொகலாய தொடர்பு கொண்டது.

இந்தியாவை ஒட்டி கிழக்கு ஆசியாவிலும் பரத இந்தியாவை ஒட்டி கிழக்கு ஆசியாவிலும் பரத இருப்பதைக்காட்டும் வகையான ஆடல்களில் ஈடுபடுகின்றனர்.

சிற்பத்தில் நடனம்

குழு நடனம்

11. ஜாவா நாட்டு நடனம் இந்திய நடனத்துடன் பலவிதத்திலும் ஒத்திருப்பதைக் காணலாம். இவற்றில் ஆங்கில அபிநயங்களை காண்கின்றோம். பரதம், இராமாயணம் போன்ற இதிகாசங்களே இங்கு அபிநயிக்கப்படும் கதைகளாகும்.

12. பாலித்தீவில் இவ்விதமே நடனம் போற்றப்பட்டு வருகின்றது. கம்போடி ஆட்டம் மிக அழகானவை. இங்கு முத்திரைகளை மிக இலாவண்யமாக கையாள்வார்கள்.

13. ஐரோப்பியாவும் நடனத்தைப் போற்றி வருகின்றது. கிரேக்கில் இறைவனை வணங்கும் வழிபாட்டில் இருந்து தோன்றியது என்பர். அதனைத் தொடர்ந்து இத்தாலியில் விளங்கியது எனலாம். இது கால் சாரியை மையமாகக் கொண்டது.

14. இன்று காணப்படும் ஐரோப்பிய நாட்டு நடனங்களில் ரஷ்ய நாட்டு பவே சிறந்ததாக குறிப்பிடப்படுகின்றது. இது மிக முன்னேற்ற முடைய கலையாக கொள்ளப்படுகின்றது. அபிநயம் குறைவானதுடன், கால்காசிரிகளின் வீச்சு எல்லை மிக அற்புதமானவை.

15. பால்ரும் என்னும் நடனம் ஆண்களும், பெண்களும் இணைந்து ஆடுவதாகும். இதில் கலைப்பகுதி இல்லை.

ஐரோப்பிய நடனங்களில் அபிநயம் பிரதானம் இல்லை. கால்சாரிகளின் வீச்சுக்களும் அடி எடுத்து வைப்புக்களும் பிரதானம்.

அமெரிக்கா, அவுஸ்திரேலியா ஆகிய நாடுகள் ஐரோப்பிய நடனத்தைப் பின்பற்றியே தம் கலையை அமைத்துக் கொண்டன. தென் அமெரிக்காவின் நாட்டியம் ஸ்பெயின் தேசத்து நடனத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதாக அமைந்துள்ளது.

நடனம் - மனிதன் உருவாக்கிய கலைகளின் உன்னத வடிவம். உடலின் அங்க அசைவுகளின் மொழி மட்டுமல்ல அழகியலை புரிந்து கொள்வதற்கான உணர்ந்து கொள்வதற்கான வழியும் கூட. ஆன்மீகபாதையின்திறவுகோலாகவும் நடனம் கருதப்படுகின்றது.

அனைத்து மதத்தை பின்பற்றுபவர்களும், அனைத்து நாடுகளிலும் பின்பற்றப்படுவதுமான அந் கலை வடிவம் நடனம்.

தெளிந்த பெயர்
நியாத விபரம்

மாமரம்

கலாபூஷணம், வித்துவான்
வசந்தா வைத்தியநாதன்

தெள்ளுதமிழ் மொழியில் மூன்று என்னும் எண்ணிக்கை அதிக சிறப்புடையது. அதனை முதலில் அறிவோம்.

இயல் - இசை - நாடகம்	முத்தமிழ்
பிரம்மா - விஷ்ணு - உருத்திரன்	முத்தேவர்
துர்க்கா - இலக்குமி - சரஸ்வதி	முத்தேவியர்
சேரன் - சோழன் - பாண்டியன்	மும்மன்னர்
மனம் - மொழி - மெய்	முக்கரணங்கள்
மண் - விண் - பாதாளம்	மூவுலகம்
அகரம் - உகரம் - மகரம்	அட்சரத்ரயம்
ரிக் - யஜுர் - சாமம்	வேதத்ரயம்
ஸ்வகுரு - பரமகுரு - பரமேஷ்டி குரு	குரு மூவர்
ஜன்மகுரு - வித்யா குரு - தீட்சா குரு	குரு மூவர்
தட்சிணாக்கினி - ஆகவனீயம் - கார்கபத்யம்	மூவகை அக்கினி
தூலம் - சூக்குமம் - காரணம்	சரீரம் மூன்று
இடை - பிங்கலை - சுழுமுனை	நாடி மூன்று
பிரம்மக்ரந்தி - விஷ்ணுக்ரந்தி - உருத்திரக்ரந்தி	முடிச்சுகள் மூன்று.
வாக்பவ கூடம் - சக்தி கூடம் - காமகிரி கூடம்	திரிகூடம்
கோணத்ரயம் - ரேகாத்ரயம் - பூபுரத்ரயம்	த்ரயம் மூன்று
மேல் - இடை - கடை	பாகங்கள் மூன்று
படைத்தல் - காத்தல் - அழித்தல்	தொழில் மூன்று
இச்சை - கிரியை - ஞானம்	ஆற்றல் மூன்று
ஜாக்ரத் - ஸ்வப்ன - சுஹுலிப்தி	கனவு நிலை மூன்று
ரஜஸ் - தமஸ் - சாத்வீகம்	குணம் மூன்று

சூரியன் - சந்திரன் - அக்கினி	சுடர்கள் மூன்று
அறம் - பொருள் - இன்பம்	உறுதிப்பொருட்கள் மூன்று
பேதம் - அபேதம் - பேதாபேதம்	நிலை மூன்று
ஞானம் - ஞாதா - ஞேயம்	உள்நிலை மூன்று
ஆணவம் - கன்மம் - மாயை	மலம் மூன்று
யக்ஞப்ரியா - யக்ஞகர்த்ரீ - ரஜமானஸ்வரூபினி	யாகநிலை
மணி - மந்திர - ஓளடதம்	மருந்து மூன்று
நேற்று - இன்று - நாளை	காலநிலைகள் மூன்று
இறப்பு - நிகழ்வு - எதிர்வு	
காலை - மாலை - உச்சி	பொழுதுகள் மூன்று
காயத்திரி - சாவித்திரி - சரஸ்வதி	காயத்திரி தேவதைகள்
ஜாலந்திரபீடம் - காமகிரிபீடம் - ஓயாணபீடம்	பீடம்மூன்று
திவ்யெகை குரு மண்டலம் - சித்தெகை குரு மண்டலம் - மாணெகை குரு மண்டலம்	குரு மண்டலம் மூன்று
அத்வைதம் - துவைதம் - விசிஷ்டாத்வைதம்	மும்மதங்கள்
காதிவித்தை - ஹாதிவித்தை - ஸாதிவித்தை	வித்தைகள் மூன்று
சத் - சித்து - ஆனந்தம்	மூவகை ஆனந்தம்
பதி - பசு - பாசம்	மூவகை நிலை
குரு - இலிங்க - சங்கமம்	இறை இருப்பிடம்

இப்படி மூன்றின் பகுதிகளாகப் பொருள்களின் விரிவை கூட்டிக்கொண்டே செல்லலாம். இன்று நமது கருத்தில் நின்ற பொருள் மா. மா-பலா-வாழை: இம் முக்கனிகள் இடம் பெறாத விருந்து விருந்தாகாது. ஏழைகள் முதல் செல்வந்தர் வரை எல்லோருக்கும் கிடைக்கக் கூடிய கனிகள். அநேகமாக இக்கனிகளை ஆண்டு முழுவதும் பெறலாம்.

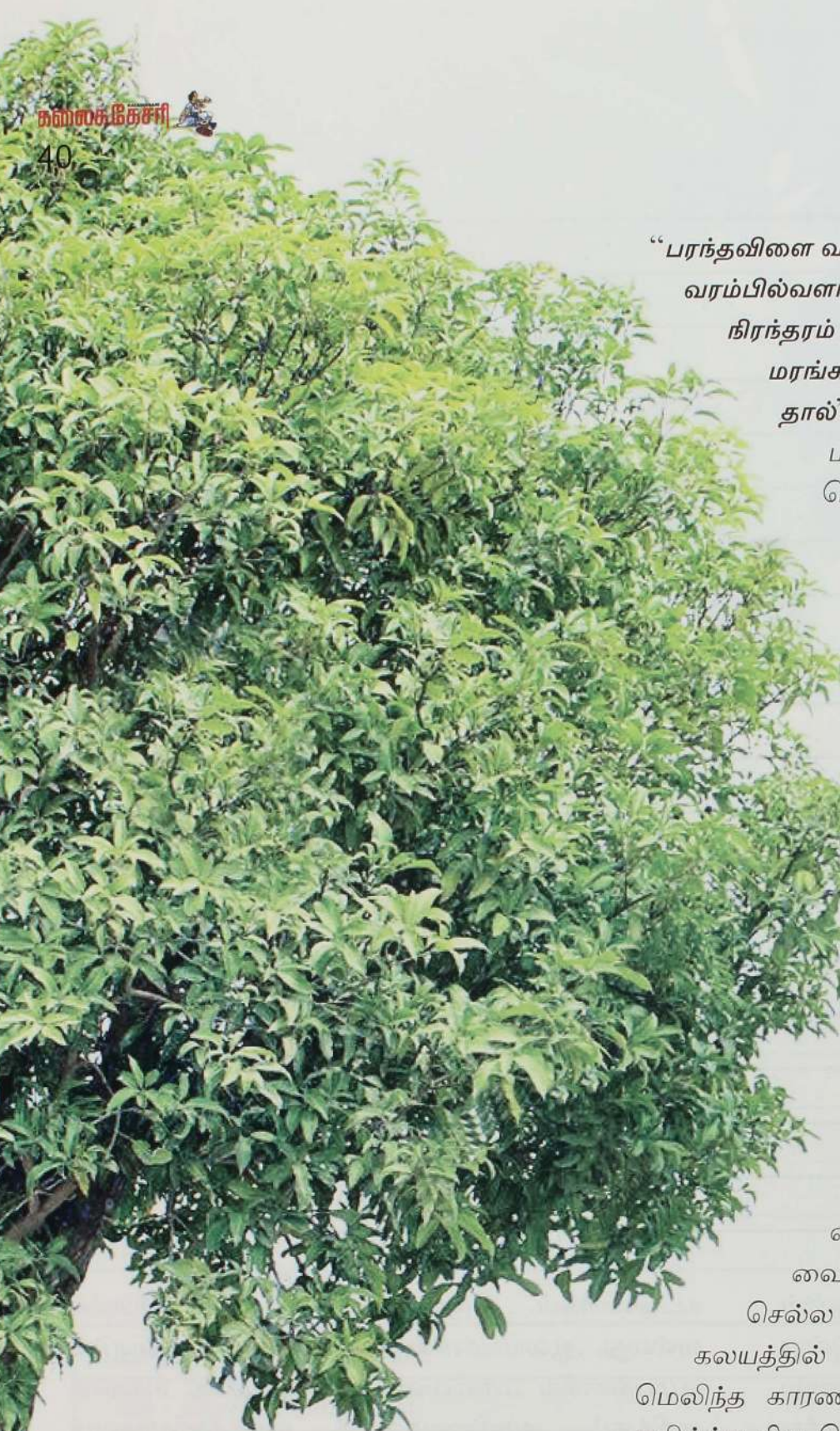
இம்முக்கனிகளுள் மாவைப்பற்றி சிந்திப்போம். இம்மரம் உஷ்ண வலயப்பிரதேசங்களுள் வளரும் இயல்பு கொண்டது. பருத்த அடிமரத்தையும் பல கிளைகளையும் கொண்டது. அடிமரம் விறகிற்கும் பயன்படும். மாம்பலகை வீடுகளுக்கு கதவு-ஜன்னல் போன்றவைகள் அமைக்க உபயோகிக்கப்படும். மாம்பலகையால் கட்டில் அமைத்து உறங்கினால் உடலிற்கு இதமாக இருக்கும் .

மாம்பூ கொத்துக் கொத்தாக பூக்கும். தேன் பிலிற்றும் தன்மை கொண்டது. வண்டுகள், அணில்கள், சிறு பறவைகளுக்கு உணவாகும். மா விலை சுப, அசுப காரியங்களுக்குப் பயன்படுவது.

வீடுகளின் நிலைப்படிசுகளில் கயிற்றிட்டுக் கொடுத்துப் பூசுவது உபயோகம். பாடல் இதோ...

கட்டுவார்கள். திருஷ்டி தோஷத்தைப் போக்க வல்லது. ஆலயங்களில் அபிஷேகம் செய்யப்படும் கும்பங்களில் மாவிலை சேர்ப்பது நமது சிரசைக் குறிக்கும். மாவிலைகளைத் தனித்தனியாகவும் (ஒற்றைப்படை 5, 7, 9, 11) கொப்பாகவும் பயன்படுத்தலாம். இறைவனுக்கு அபிஷேகம் முடிந்து மிகுதி நீரை மாவிலைகளால் நம் மீது புரோக்ஷிப்பது புண்ணியமாம். யாகங்களில் அக்கினியில் மாவிலைகள் மூலமாகத்தான் நெய் சொரிவார்கள்.

பெரியபுராணத்தில் ஒரு காட்சி. திருஞான சம்பந்தர் அவதரித்த சீர்காழியின் பெருமை பேசப்படுகிறது. சம்பந்தர் மறைச்சிறுவர் ஆதலின் யாகம் செய்யும் மரபில் வந்தவர் ஆதலின் - காடு கழனிகளையே கேள்வி பெருக்கும் இடமாக்கி வயலில் பூத்த செந்தாமரைகளையே அக்கினி குண்டமாக்கி வயல் வரம்பில் விளைந்த தேமாவின் கனி கிழிந்த சாறு மாவிலைகளின் வழியே தாமரையில் சொரிவது யாகத்தில் ஆகுதி வளர்ப்பதை ஒத்து இருப்பதாகக் கூறும் சேக்கிழாரின் கூற்று கற்பனை வெள்ளத்தில் நம்மை அழுத்து

“பரந்தவிளை வயல் செய்ய பங்கயமாம் பொங் கெரியில்
வரம்பில்வளர் தேமாவின் கனிகிழிந்த மதுநறு நெய்
நிரந்தரம் நீள்இலைக்கடையால் ஒழுகுததால் நெடிதவ்வூர்
மரங்களும் ஆகுதிவேட்குந் தகையவெனமணந்துள
தால்”

மாவின் தளிர்களைப் புலவர்கள் நெருப்பின்
கொழுந்திற்கு ஒப்பிட்டுப் பேசுவார்கள்.
குயில்கள் கோதி உண்ணும் மாம்பிஞ்சு, காய்,
பழம் எல்லாமே சுவைமிக்கது. மாவடுவை
இரண்டாகப் பகிர்ந்தால் அது பெண்களின்
கண்ணை ஒக்கும். ‘மாவடு வகிரன்ன
கண்ணி’ ‘மாழை யொண் கண்ணி’
என்றெல்லாம் அம்பிகையைப்
புலவர்கள் வர்ணிப்பார்கள்.
மாவடுக்களை ஊறுகாய் போடலாம்
சுவையாக இருக்கும்.

அறுபான் மும்மை நாயன்மாருள்
‘தாயனார்’ என்னும் நாயனார் நாள்
தோறும் இறைவனுக்கு செந்நெல்
அரிசி, செங்கீரையும், மாவடுவையும்
திருஅமுது செய்வார். வறுமை
வந்துற்றது. தாங்கள் உண்ணாமல்
இறைவனுக்குரிய அமுதினை தாயனார்
நியமமாக அளித்து வந்தார். ஒருநாள்
எம்பெருமானுக்கு அரிசியும் கீரையும் மாவடு
வையும் கூடையில் வைத்து தாயனார் எடுத்துச்
செல்ல மனைவியாரும் பஞ்சகல்வியத்தைக்
கலயத்தில் சுமந்து வந்தார். தாயனார் பசியால் உடல்
மெலிந்த காரணத்தால் கால் இடறி நிலத்தில் விழ கூடை
கவிழ்ந்து நில வெடிப்புக்குள் (கமர்) திருவமுதுப் பொருட்கள்
சிந்தின. பொருட்கள் வீணாவதைக் கண்ட தாயனார் இனி ஒரு
கணமும் தான் உயிர்வாழக்கூடாது என்று அரிவாளால் கழுத்தை
அறுத்துக்கொள்ள முற்பட கமரிலிருந்து மாவடு கடிக்கும் சத்தம்
‘விடேல்’ எனக் கேட்டது. தாயனார் ‘அரிவாட்டாயர்’ ஆனார்.

மாங்காய் புளிப்புச்சுவைமிக்கது. பசியில்லாமல் உணவை
வெறுக்கும் ஒருவனுக்கு மாங்காய் ஊறுகாயுடன் உணவை
ஊட்டினால் உணவின் மீது அவனுக்கு விருப்பு எழும். ‘மாதா
ஊட்டாததை மாங்காய் ஊட்டும்’ என்பார்கள். கருவுற்றிருக்கும்
பெண்களுக்கு மயற்கை காலத்தில் மருந்தும் உணவும்
மாங்காயே.

கடுகு மாங்காய், நீர் மாங்காய், வெந்தய மாங்காய், மாங்காய்
தொக்கு, மாங்காய் சட்னி, மாந்தளிர் குழம்பு, மாங்காய் வற்றல்
என பலவகையாக மாவடு, மாங்காய் பயன்படுகிறது.

மாம்பழத்தைப் பற்றி கூறுவதென்றால் பக்கம் போதாது.
ஒட்டுமாம்பழம், மல்கோவா, நீலம், பாதிரி, பங்களுரா,
செம்பாட்டான், கிளிமூக்கு, கௌதாரி, ஐம்பதிற்கும் மேற்பட்ட
வகைகளின் வண்ணமும் சுவையும் நம்மை சுண்டி இழுப்பன.

மாவின் தளிர்களைப்
புலவர்கள் நெருப்பின்
கொழுந்திற்கு
ஒப்பிட்டுப் பேசுவார்கள்.
குயில்கள் கோதி
உண்ணும் மாம்பிஞ்சு,
காய், பழம் எல்லாமே
சுவைமிக்கது

ஒப்புயர்வற்ற பெருமையினையுடைய காஞ்சித்தலத்து மாமரம்

அதனால்தானே முருகனும் கணபதியும் மாம்பழத்தை விரும்பிய கதை இன்றளவும் பேசப்படுகிறது. ஆலயங்களில் உற்சவமாய் நடத்திக் காட்டப்படுகின்றது.

பிருதிவித் தலமாகிய காஞ்சியின் தலமரமே மாமரம் தான். வடமொழியில் “ஆம்ரம்” என்றால் மா என்பது பொருள். இத்தலத்தில் இருப்பதோ ஏகம்+ ஆம்ரம் =ஏகாம்ரம். ஒற்றை மாமரம். தமிழில் “ஒரு” என்ற சொல்லிற்கு ஒப்பற்றது என்பது பொருளாகும். கச்சித்தலத்து மா மரமும் ஒப்புயர்வற்ற பெருமையினை உடையதே. இம் மாவடியின் கீழ் சிவபெருமான் எழுந்தருளி யுள்ளதால் இறைவன் “ஏகாம்பரநாதர்” என்று பெயர் பெற்றார். “ஒரு மாவின் கீழரை இன்று ஒது” என்பது தனிப்பாடல் ஒன்றின் நிறைவு வரி. காஞ்சிக்கு பெருமை சேர்ப்பது மாவடி. “மருமலர்த் தனிமா” என்று பெருமை பேசுவார் மாதவ சிவஞான சுவாமிகள். மாவடியை வலம்வரும் அமைப்பில் பிரகாரம் உள்ளது. மாவடி சிறந்த பிரார்த்தனை இடமாகும். திருமணங்கள், புத்திரபேறில்லாதவர்கள் தொட்டில்

வேண்டுதல் செய்யும் இடமாக விளங்குகின்றது. வேதமே மாமரம். நான்கு வேதங்களே இதன் நான்கு கிளைகள். இதன் வயது புவியியல் வல்லுனர்களால் 3,600 ஆண்டுகளுக்கு மேல் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. இம்மரத்தின் மீது யாரும் ஏறக்கூடாது. தானாக பழுத்து விழும் கனிகளை சுவைத்தோர் நான்கு கிளைகளிலிருந்தும் கிடைக்கும் மாங்கனிகள் நான்கு விதமான சுவையுடன் இருப்பதை ஆச்சரியத்துடன் கூறுகின்றனர்.

தவம் செய்த காமாட்சிக்குப் பெருமான் காட்சி கொடுத்தது இந்த மாவடியின் கீழ்தான். பக்கத்திலேயே காஞ்சிமாவடி வைகும் செவ்வேள் காட்சி தருகிறார். அற்புதமான காட்சி

“மூவிரு முகங்கள் போற்றி
முகம்பொழி கருணை போற்றி
ஏவரும் துதிக்க நின்ற ஈராறு தோள் போற்றி
காஞ்சி மாவடி வைகும் செவ்வேள் மலரடி போற்றி
அன்னான் சேவலும் மயிலும் போற்றி
திருக்கைவேல் போற்றி! போற்றி!!”

இலங்கையின் ஒரு முன்னணிப் பாடசாலையாக மிளிரும்

சாவகச்சேரி இந்துக்கல்லூரி

யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் முன்னணித் தேசியப் பாடசாலைகளில் ஒன்றாக விளங்குவது சாவகச்சேரி இந்துக்கல்லூரி ஆகும். இக்கல்லூரி, ஏ-9 பாதையில் சாவகச்சேரி நகரில் இருந்து சுமார் ஒரு கிலோ மீட்டர் தூரத்தில், சங்கத்தானையில் அமைந்திருக்கிறது பாடவிதானத்திலும், பாடவிதானத்துக்கு அப்பாற்பட்ட நடவடிக்கைகளிலும், முதன்மை பெற்று, கல்விஒளி வீசும் கல்லூரியாக மிளிர்கின்றது.

சாவகச்சேரி நகரில் ஒரு சைவத் தமிழ்க் கலவன்பாடசாலை இல்லாக்குறையைப் பெரிதும் உணர்ந்த, அவ்வூர்ப் பெருமகனான விஸ்வநாதன் தாமோதரம் பிள்ளை என்பவர் 1900 ஆம் ஆண்டளவில் இப்பாடசாலையை ஸ்தாபித்தார்.

அதேவேளை, மற்றொரு பெரியாரான திரு.பரமு என்பவர் பாடசாலைக்கோர் இடவசதி சொந்தமாக இருக்க வேண்டும் என்ற உயர்நோக்கில் சங்கத்தானையில் தமக்குச் சொந்தமாக இருந்த பதின் னான்கு பரப்புக் காணியை பாடசாலை அமைக்கும் பொருட்டு தர்மசாசனம் செய்து வழங்கி வைத்தார். சிறிய அளவில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இப்பாடசாலை 1904 ஆம் ஆண்டில் இருந்து முறையாகச் செயற்பட ஆரம்பித்தது. இதன் முதல் தலைமை ஆசிரியராக திரு.எஸ்.கே. கந்தசாமி அமர்ந்து சேவையாற்றினார்.

“நலமே நாடுக, நலமே புரிக, நலமே ஒளிர்க” என்பது இக்கல்விக் கூடத்தின் மகுட வாசகமாகும். இக்கல்லூரியின் இலட்சினையில் காணப்படும் நீர்நிலை அன்பையும் தாமரை மலர் ஆசிரியரிட

ஸ்தாபகர் -
விஸ்வநாதர்
தாமோதரம்பிள்ளை

திறந்த வெளியரங்கு

ஓவிய கூட முகப்பு

பிரார்த்தனை மற்றும் கூட்ட மண்டபம்

கற்றல்வள நிலையம்

உப அதிபர் காரியாலயம்

விளையாட்டு மைதானம்

வரவேற்பறை

மஹிந்தோதயா தொழில்நுட்பகூடம்

விஞ்ஞானகூடம்

விஞ்ஞானகூடம்

கனடிய பழைய மாணவர் சங்கம் அமைத்து வழங்கிய உணவுச்சாலை

மிருந்து நட்புரிமையோடு மாணவர் அறிவை ஏற்கும் மனப்பான்மையையும், உதயசூரியன் அறிவுப் பிரகாசமான ஆசிரியரையும், சுவாஸ்திகா குறியீடு புலனடக்கம், சிந்தையடக்கம், ஆர்வம், சிரத்தை என்பனவற்றைக் கொண்ட இந்து மதத்தின் அடிப்படையிலான கல்வியையும் குறிப்பதாக அமைகின்றது.

ஆளுமையும் அறிவாற்றலும் உள்ள நற் பிரஜைகளை உருவாக்குவதன் மூலம், இலங்கையில் ஒரு முன்னணிப் பாடசாலையாக விளங்க வைத்தல், இக்கல்விக் கூடத்தின் தூரநோக்காகவும் தேசிய கல்விக் கொள்கை களுக்கு ஏற்ப சகல மாணவர்களையும் வழிப் படுத்தி, சைவத் தமிழ் மரபுகளையும், விழுமியங்களையும் பேணி, நவீனத்துக்கு முகம் கொடுக்கும் வகையில், அதற்கான பலனையும், அர்ப்பணிப்பையும் வழங்குதல் இதன் பணிக் கூற்றாகவும் அமைந்திருக்கிறது.

முதல் தலைமை ஆசிரியரின் காலத்தில், அதாவது 1905ஆம் ஆண்டு இப்பாடசாலை சங்கத்தானைக்கு இடமாற்றம் செய்யப்பட்டது. அதே வேளை, அக்கால கட்டத்தில், பாடசாலைக்குத் தேவையான இடவசதிகள் குறைவாகக் காணப்பட்டமையால் பாடசாலையை

நூலகக்கூடம்

கணினி வகுப்பு

ஓவிய வகுப்பறை

விஞ்ஞான ஆய்வுக்கூடம்

வெவ்வேறு இடங்களுக்கும் மாற்றம் செய்ய வேண்டியதோர் நிலைமை ஏற்பட்டது. எனவே 1907 ஆம் ஆண்டு பாடசாலை இருமொழிப் பாடசாலையாகமாற்றப்பட்டமைகுறிப்பிடத்தக்கது. அதாவது ஒரு பிரிவு ஆங்கிலப் பாடசாலையாகவும், மற்றொரு பிரிவு தமிழ்ப் பாடசாலையாகவும் செயற்பட்டது.

இருந்தபோதும் இக்காலத்தில் இருந்து, அரசாங்க உதவி இப்பாடசாலைகளுக்குக் கிடைக்காமை யினால், ஸ்தாபகர் திரு. தாமோதரம்பிள்ளை பாடசாலையைக் கொண்டு நடத்த முடியாமல் மிகவும் கஷ்டப்பட்டார்.

தமிழ்ப் பாடசாலை 1908ஆம் ஆண்டு சங்கத் தானை கந்தசாமி கோவிலின் பின் வீதிக்கு கொண்டு செல்லப்பட்டு, அவ்விடத்தில் நடத்தப்பட்டு

1926இல் மீண்டும், தற்போதைய பழைய இடத்துக்குக் கொண்டு வரப்பட்டது. 1921ஆம் ஆண்டு அரசினர் நன்கொடையுடன் ஆங்கிலப் பாடசாலை திரு.வி. தாமோதரம்பிள்ளையால் உருவாக்கப்பட்டது. 1922இல் E.S.L.C வகுப்பு ஆரம்பிக்கப்பட்டதுடன் அரசினர்நன்கொடையும் பெறப்பட்டது.

இருப்பினும் மீண்டும் பராமரிப்புப் பிரச்சினை தோன்றியதால், யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் இந்து தமிழ்ப் பாடசாலைகள் பலவற்றை நிர்வகித்து வந்த இந்துக் கல்லூரிச் சபையிடம் பாடசாலை ஒப்படைக்கப்பட்டது. அவ்விதமே தமிழ்ப் பாடசாலையும் 1937இல், யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரிச் சபையிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. இருப்பினும் ஆங்கிலப் பாடசாலை, தேவையான அரசு நன்கொடைகளைப் பெற்று தொடர்ந்தும்

விஞ்ஞான ஆய்வு கற்கை நிலையம்

கணிதபாட கற்கை நிலையம்

கல்லூரியின் நூற்றாண்டு விழாவில் திறந்து வைக்கப்பட்ட பூங்கா

ஆரம்பகால கட்டிட முகப்பு

இயங்கியது. ஆரம்பத்தில் இப்பாடசாலையின் தலைமை ஆசிரியராக திரு.கே.கார்த்திகேசு நியமிக்கப்பட்டார். இவரைத் தொடர்ந்து எஸ்.சுவாமிநாதன், மற்றும் கே.ரி.ஹென்ஸ்மன் ஆகியோர் தலைமை ஆசிரியர்களாகச் செயற்பட்டனர்.

1957 ஆம் ஆண்டு பழைய மாணவர் சங்கம் ஆரம்பிக்கப்பட்டதுடன் தமிழ்ப் பாடசாலை ஆங்கிலப் பாடசாலையுடன் இணைக்கப்பட்டது.

திரு.எஸ்.கே.செல்லையாவுடன் இணைந்து திரு.எஸ்.சுவாமிநாதன் பாடசாலையின் கல்வித் தராதரத்தை உயர்த்துவதன் மூலம் கூடுதலான மாணவர்களைச் சேர்த்துக் கொள்ள பெரிதும் பாடுபட்டார். ஆனால் அவர்கள் எதிர்பார்த்ததைச் செய்து முடிப்பதற்கு முன்னர் இடமாற்றம் செய்யப்பட்டதனால் அவர்கள் எண்ணம் நிறைவேறாமல் போனது.

பாடசாலை நலன்விரும்பிகள் மற்றும் சமயத் தலைவர்களின் தளராத முயற்சியினால் திரு.கே. அருணாசலம், ஆங்கிலப் பாடசாலையைப் பொறுப்பேற்றார். அவரது அயராத உழைப்பின் காரணமாக மாணவர் தொகை மிகவும் கூடுதலாக அதிகரித்ததுடன் பாடசாலை பரீட்சைப் பெறுபேறுகளும் அதிகரித்தன.

1934 ஆம் ஆண்டு இப்பாடசாலை 'C' பிரிவுக் கல்லூரியாக, எஸ்.எஸ்.ஸி.வகுப்பு ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து இக்கல்லூரி, ஓர் ஆங்கிலக் கல்லூரியாக, குறுகிய காலத்திலேயே

பிரமிக்கத்தக்க வளர்ச்சியைக் கண்டது.

அத்துடன் 1945 இல் 'B' பிரிவுக் கல்லூரியாகி, எஸ்.எஸ்.ஸி. வகுப்புக்கு விஞ்ஞானம் போதிக்கப்பட்டது. 1949 இல் 'A' பிரிவுக் கல்லூரியாகி எச்.எஸ்.ஸி. வகுப்பு ஆரம்பிக்கப்பட்டது. 1972 ஆம் ஆண்டில் அரசாங்கம் பாடசாலையைப் பொறுப்பேற்றது. அவ்வருடம் ஜி.ஸி.ஈ.உயர்தர தேர்வுக்கு 18 மாணவர்கள் தோன்றி, பதினெட்டுப் பேரும் பல்கலைக்கழகத்துக்குத் தெரிவானமை குறிப்பிடத்தக்கது. அந்தக் காலப் பிரிவில் இருந்து, வருடாந்தம் 70 க்கும் மேற்பட்ட மாணவர்கள், எல்லா நான்கு பிரிவுகளில் இருந்தும், பல்கலைக் கழகத்துக்குத் தெரிவாகினர். இப்பாடசாலையின் பிரமிக்கத்தக்க வளர்ச்சிக்கு, கடந்த காலங்களில் அதிபர்களினதும் அர்ப்பணிப்பான சேவை காரணமாக விளங்கிய தென்றால் மிகையில்லை.

இந்த அதிபர்களுள்ளும், திரு.பி.வெற்றிவேலு (1970-1984) அவர்களது பணிகள், கல்லூரியின் வரலாற்றில் மிகவும் போற்றத்தக்கவையாக அமைந்திருந்தன என்பதனைப் பெருமையுடன் குறிப்பிடலாம். இவர் இக்கல்லூரியில் அதிபராகப் பணிபுரிந்த காலம், கல்லூரி வரலாற்றில் பொற்காலம் என வர்ணிக்கப்படுகிறது. விஞ்ஞான ஆய்வுக்கூடம் உட்பட பல்வேறு புதிய அமைப்புகளும் இங்கு அமைக்கப்பட்டன. அத்துடன் தேர்தல் தொகுதிக்கு ஒன்று என்னும்

கல்லூரியின் கடந்த கால அதிபர்கள் விபரம்

ரீ.முத்துகுமாரு
1942 - 1951

ஏ.எஸ்.கனகரத்தினம்
1952 - 1953

ஏ.மண்டலேஸ்வரன்
1954 - 1962

ஏ.கந்தையா
1963 - 1965

எம்.வைத்தியலிங்கம்
1966 - 1970

பி.வெற்றிவேலு
1970 - 1984

கே.மகேஸ்வரன்
1984 - 1985

கே.எஸ்.குகதாசன்
1985 - 1990

கே.சந்திரசேகரா
1990 - 2000

இ.கயிலைநாதன்
2000 - 2004

அ.கைலாயபிள்ளை
2004 - 2015

என்.சர்வேஸ்வரன்
2015 முதல்

அரசின் புதிய கொள்கைக்கு அமைய, 1979 ஆம் ஆண்டில் இப்பாடசாலை மத்திய மகா வித்தியால யமாக தரமுயர்த்தப்பட்டதும், 29.08.1989இல் இருந்து, இந்து ஆரம்பப் பாடசாலை என்னும் பெயருடன், ஆரம்பப்பிரிவு, தனித்து இயங்கத் தொடங்கியதும், 1993ஆம் ஆண்டு தேசிய பாட சாலையாகத் தரமுயர்த்தப்பட்டதும், பாடசாலையின் வளர்ச்சி நிலையைக்காட்டும்.

மாணவர்களின் தேர்ச்சி நிலையின் உயர் தரா தரத்தைக் குறிப்பிடின், பாடசாலையின் வரலாற்றில் முதன்முறையாக சோமசுந்தரம் சரத்ஜெயன் என்ற மாணவர் க.பொ.த. உயர்தரத்தில், 1993 இல் நான்கு பாடத்திலும் அதிவிசேட சித்தி பெற்றதும் 1994 இல் நான்கு மாணவர்கள் நான்கு பாடத்திலும் அதிவிசேட சித்தி பெற்றதும், 1996 இல் முதன்முறையாக மருத்துவ பீடத்துக்கு யாழ். மாவட்டத்தில் இப் பாடசாலைக்கு முதலிடம் கிடைத்ததும் குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

அபிவிருத்தியை நோக்கி முன்னேறிக் கொண்டிருந்த இக்கல்லூரிக்கும், நீடித்த போர்ச் சூழல் காரணமாக பெரும் அழிவைச் சந்திக்கும் துரப்பாக்கிய நிலை தோன்றியது. மிகுந்த கஷ்டங்களுக்கு மத்தியில் கிடைக்கப்பெற்ற அனைத்து வளங்களையும் இழக்க நேர்ந்தமை வருத்தந் தருவதாகும். பிரதான கட்டடங்கள் யாவும் அழிக்கப்பட்டதன் காரணத்தால், கல்லூரி இரு பிரிவுகளாக, இரு இடங்களில் இயங்க வேண்டிய நிலை தோன்றியது.

ஒரு பிரிவு நெல்லியடி மத்திய கல்லூரியிலும், மற்றைய பிரிவு இணுவில் மத்திய கல்லூரியிலும் இயங்க வேண்டியதாயிற்று. இதனால் மாணவர்களின் கல்வி மிகவும் பாதிப்புக்குள்ளானது என்பதனைக் கூற வேண்டியதில்லை.

இருப்பினும் பழையமாணவர் சங்கம், தொண்டு நிறுவனங்கள், மற்றும் நலன்விரும்பிகள் ஆகியோரின் பேருதவிகளினால் பாடசாலை 2002 ஆம் ஆண்டில் மீண்டும் பழைய இடத்துக்கு வந்தது. இதனைத் தொடர்ந்து மேற்கொள்ளப்பட்டுவந்த புனரமைப்பு வேலைகள் காரணமாக கல்லூரி முன்னேற்றப்பாதையில் வீறுநடைபோட்டு வருவது மகிழ்ச்சிக்குரியதாகும்.

30.01.2004இல் கல்லூரி தனது நூற்றாண்டு விழாவைச் சிறப்பாகக் கொண்டாடியதும், ஞாப கார்த்த முத்திரை வெளியிடப்பட்டதும், கல்லூரிப் புத்தக அமைக்கப்பட்டதும், தடம் என்னும் பெயரில்

கணித ஒலிம்பியாட் போட்டி - தேசிய நிலை

த.சுந்தர்பவன் 1ஆம் இடம்
சி.வனோஜா 3ஆம் இடம்
ஜெ.விஷ்ணவி தேசியத்தில் தெரிவு

மாணவர் ஆற்றுகைகள் - தேசிய நிலை

அ.புவிதரன் கோலூன்றிப் பாய்தல் 1ஆம் இடம்
ச.சங்கவி கோலூன்றிப் பாய்தல் 2ஆம் இடம்
பா.கிரிஜா கோலூன்றிப் பாய்தல் 3ஆம் இடம்

15 வயது கபடி தேசிய நிலை

காலாண்டுச் செய்தி மடல் ஒன்றும் (2008) “முதன்மை” என்ற பெயரில் சஞ்சிகை (2009) வெளியிடப்பட்டதும் மாணவர்களுக்காக வாசகர் வட்டம் ஆரம்பிக்கப்பட்டதும் இம்முன்னேற்றத்தின் அத்தாட்சிகள் எனலாம். அத்துடன் “தாமோதரம்” என்னும் வருடாந்த சஞ்சிகை, ஸ்தாபகர் தினத்தில் வெளியிடப்பட்டு வருகிறது. கப்டன் ஏ.கைலாய பிள்ளை அதிபராகப் பதவியேற்று, பாடசாலையின் முன்னேற்றத்துக்கு அயராது உழைத்துவந்த நிலையில், கல்லூரியில் மாணவர் தொகை 2042 ஆகவும், ஆசிரியர்கள் தொகை சுமார் நூறாக இருப்பதும் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கது.

கல்வித்துறையில், அதிக கவனத்தைச் செலுத்தி வரும் இக்கல்லூரியில் 2013 ஆம் ஆண்டு 92.5 சதவிகித மாணவர்கள் க.பொ.த. உயர்தரத்தில் சித்திபெற்றிருப்பதும், 228 பேர் பல்கலைக்கழகம் புகத்தகுதி பெற்றிருந்ததும் குறிப்பிடக்கூடியதே.

தற்போது பெயர்பெற்ற இக்கல்லூரியின் அதிபராக திரு.எஸ்.சர்வேஸ்வரன் கடமைபுரிந்து வருகின்றார்.

இக்கல்விக் கூடத்தின் வரலாற்றில் 2013 ஆம் ஆண்டில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட மஹிந்தோதய தொழில்நுட்பப் பிரிவு மற்றொரு மைல் கல்லாகும்.

இவைதவிர பாடவிதானத்துக்கு உட்பட்டதும், அதற்கு புறம்பானதுமான துறை நடவடிக்கைகளும்

பாடசாலைக்கு பெரும் வெற்றிகளைச் சம்பாதித்துக் கொடுத்துள்ளன.

இந்தோனேஷியாவில் நடைபெற்ற ஒலிம்பியாட் கணிதவியல் போட்டியில் இக்கல்லூரியைச் சேர்ந்த தனராஜ் சுதர்பவன் (தரம் 8) வெண்கலப் பதக்கத்தை வென்றுள்ளார். இவருடன் 8 இலங்கை மாணவர்கள் இப்போட்டியில் பங்குபற்றிச் சென்றிருந்தனர். இது தவிர வருடாந்தம் மாணவர்கள், ஆங்கில தினம், தமிழ்த்தினம், விளையாட்டுப் போட்டிகள், நடனம், இசை ஆகியவற்றில் தேசியப் போட்டிகளிலும் பங்குபற்றி பரிசுகளை வென்றுள்ளனர்.

கற்பித்தல் துறையில் “கற்றல் வளநிலையம்” முக்கிய பங்கினை வகிக்கிறது. தற்சமயம் மின்நூல் நிலையமும் செயற்படுகிறது. 2013ஆம் ஆண்டு இந்த மின் நூல்நிலையம் மாகாணத்தில் மூன்றாம் இடத்தைப் பெற்றது. மேலும் கிளப்புகள், சங்கங்கள், யூனியன்கள் ஆகியனவும் இயங்குகின்றன. நாட்டிற்கு அதிசிறந்த பிரஜைகளை உருவாக்கித் தர வேண்டும் என்ற ஒரு நோக்கில் இக்கல்லூரி தொடர்ந்தும் சிறப்பாகச் செயற்பட்டு வருகின்றது.

- கங்கா -

(தகவல்கள்: கே.விஜயவாசன்)

ஒரே சீரான பாறைவெட்டு
தேவாலயங்களுக்குப்
பெயர் பெற்ற

லலிபெலா

ஒரே சீரான தனிப்பெரும் (Monolithic) பாறை வெட்டு தேவாலயங்களுக்குப் பெயர்பெற்று விளங்குவது லலிபெலா நகராகும். வடக்கு எதியோப்பியாவின் அம்ஷரா பிராந்தியத்தின் தலைநகராக லலிபெலா விளங்குகிறது. மத்திய காலத்துக்குரிய மற்றும் மத்தியகாலத்துக்குப் பிந்திய நாகரிகத்திற்கு மிகச் சிறந்த உதாரணமாக விளங்குவது லலிபெலா முழுநகரமுமாகும்.

எதியோப்பியாவின் மிகப் புனிதமான நகரமான அக்ஸம் நகருக்கு இரண்டாவதாகப் பெருமை பெறுகிறது லலிபெலா. அத்துடன் இந்நகரம் யாத்திரிகர் ஸ்தலமாகவும் விளங்குகின்றது.

ஆனால் அக்ஸம் நகரம் போலன்றி இங்கு வாழ்கின்ற மிகப் பெரும்பான்மையான மக்கள் எதியோப்பியாவின் ஆசாரமான கிறிஸ்தவர்களாக விளங்குகின்றனர். கி.பி. 4ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலேயே கிறிஸ்தவத்தைப் பின்பற்றிய நாடுகளில் எதியோப்பியாவும் ஒன்றாகும்.

இங்குள்ள பிரதானமான கட்டடங்களின் வடிவமைப்பும் பெயர்களும் ஜெருசலேம் நகரைப் பிரதிபலிப்பதாக பரவலாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு வருகிறது. அவ்விதம் பெயர் சூட்டப்பட்டதற்கு ஒரு

ஒன்றாக விளங்குகின்றது. இங்கு காணப்படுகின்ற தேவாலயங்களின் வடிவங்கள் 1187 ஆம் ஆண்டு முஸ்லிம் தலைவரான சலடின், ஜெருசலேம் நகரைக் கைப்பற்றியதைத் தொடர்ந்து வந்த காலப்பகுதிக்கு உரியதென சில நிபுணர்கள் கருத்துத் தெரிவித்துள்ளனர்.

அம்ஷரா பிராந்தியத்தின் ஸெமியின் வொல்லோ வலயத்தில் லலிபெலா கடல்மட்டத்தில் இருந்து சுமார் 2500 மீட்டர் உயரத்தில் அமைந்திருக்கிறது. ஒரே சீராக இங்கு காணப்படும் பாறைகளில் வெட்டப்பட்ட தேவாலயங்கள் 1978 ஆம் ஆண்டு யுனெஸ்கோ உலக பாரம்பரிய இடமாக பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது.

12 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் 13ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் எதியோப்பியாவை ஆட்சிபுரிந்தவர் புனித ஜெப்ரி மெஸ்கெல் லலிபெலா (Saint Gebre Mesqel Lalibela) என்பவராவார். இவர் ஸக்வி அரச வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர். (Zagwe Dynasty) இவரது காலத்தில் இந்நகரம் றொஹா (Roha) என அழைக்கப்பட்டது. இந்நகரம் றொஹா (Roha) என அழைக்கப்பட்டது. இந்நகரம் றொஹா (Roha) என அழைக்கப்பட்டது. இந்நகரம் றொஹா (Roha) என அழைக்கப்பட்டது.

காரணம் உள்ளது. இவர் பிறந்திருந்தவேளை தேனீக்கள் கூட்டம் ஒன்று அவரைச் சுற்றிப் பறந்ததாம். அதைப் பார்த்த குழந்தையின் தாயார் இக்குழந்தை எதியோப்பியாவின் அரசனாக எதிர்காலத்தில் வருவான் என்பதற்கு இது அடையாளம் எனக் கூறினாராம்.

லலிபெலா தமது இளமைக் காலத்தை ஜெருசலேம் நகரிலும் புனித பூமியிலும் கழித்தவராம். எனவே நவீன நகரில் கூறப்படும் பல்வேறு இடங்களின் பெயர்களும் பாறை வெட்டு தேவாலயங்களின் பொதுவான மாதிரி அமைப்பு களும் ஜெருசலேம் மற்றும் புனித பூமியைப் பார்த்து வைக்கப்பட்ட பெயர்களும் ஜெருசலேமைப் பின் பற்றி செய்யப்பட்டவை எனத் தெரிவிக்கப் படுகிறது.

புனிதராகக் கருதப்பட்ட லலிபெலா ஜெருசலேமுக்குச் சென்று பார்வையிட்டுள்ளார். அதன் பின் 1187 ஆம் ஆண்டு பழைய ஜெருசலேம் முஸ்லிம்களால் கைப்பற்றியதைத் தொடர்ந்து தனது தலைநகராக ஒரு புதிய ஜெருசலேமை உருவாக்க அவர் முயற்சி செய்தார். பணியையும் ஆன்மீகத்தையும் குறித்துக் காட்டுவதாக லலிபெலா

தேவாலயத்தையும் தனி ஒரு பாறையில் செதுக்கி கட்ட வைத்தார். அங்கு பைபிளில் வரும் பெயர்களையே சூட்டினார். லலிபெலாவின் நதிக்குக்கூட ஜோர்தான் நதி எனப் பெயர் சூட்டினார். 12ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இருந்து 13ஆம் நூற்றாண்டுவரை எதியோப்பியாவின் தலைநகராக லலிபெலாவே விளங்கியது.

இந்தத் தேவாலயங்களை முதலில் சென்று பார்வையிட்ட ஐரோப்பியர் போர்த்துக்கேய கண்டு பிடிப்பாளரான பெரோ டா கோவில்ஹா (1460 - 1526) என்பவராகும்.

1520 களில் லெப்னா டென்ஜெல் (Labna Dengel) என்னும் இடத்துக்கு போர்த்துக்கேயத் தூதுவர் விஜயம் செய்தபோது அவருடன் கூடச் சென்றவர் போர்த்துக்கேய பாதிரியாரான பிரான்சிஸ்கோ அல்வாறெஸ் (1465 - 1540) என்பராவார். அவர் இந்தத் தனித்துவமான தேவாலயங்களைப் பார்த்து வியந்து எழுதியுள்ளார்.

நிலத்துக்கு கீழே வளரும் பாறையில் தேவாலயங்களைச் செதுக்கி உருவாக்கியதன் மூலம் உலகம் முழுவதும் தெரிந்த ஒன்றாக இந்த கட்டிட நகரம் விளங்குகின்ற அதேவேளை ஒரே

சீரான பாறையை வெட்டி மேற்கொள்ளப்படும் கட்டடக் கலைத்துறை வரலாற்றில் முக்கிய பங்கினையும் வகிக்கிறது. இத்தேவாலயங்கள் உருவாக்கப்பட்ட காலம் மிகச் சரியாகத் தெரிய வரவில்லையெனினும் பெரும்பாலும் லலிபெலா காலத்தில் அதாவது 12 ஆம் நூற்றாண்டுகளின் பிற்பகுதியில் இருந்து 13 ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப காலப்பகுதிகளில் உருவாக்கப்பட்டவை எனக் கருதப்படுகின்றது.

யுனெஸ்கோ பதினொரு தேவாலயங்களை இனங்கண்டு 4 குழுவாகப் பிரித்திருக்கிறது.

வடக்குக் குழு

பீற்றே மெதனே ஆலெம் (உலக மீட்பர் இல்லம்) லலிபெலா சிலுவையின் இல்லம்.

பீற்றே மரியம் (மரியம் இல்லம் மேரியின் இல்லம்) தேவாலயத்தில் மிகப் பழைமையானது. ஆதாம் மற்றும் கிறிஸ்துவின் கோபுரங்களின் பிரதிமை.

பீற்றே கொல்கொதா மிக்கேல் (கொல்கொதா மிக்கேல் இல்லம்) இது கலைகளுக்குப் பெயர் பெற்றதுடன் லலிபெலா அரசனின் கோபுரத்தையும் கொண்டது.

பீற்றே மிஸ்கெல் (சிலுவையின் இல்லம்)

பீற்றே டென் ஜெல் (கன்னிகள் இல்லம்)

மேற்கு குழு

பீற்றே ஜியோஜிஸ் (புனித ஜோர்ஜ் தேவாலயம்) மிக நுணுக்கமாக செய்யப்பட்டு மிக அழகாகப் பேணப்படுவது.

கிழக்கு பிரிவில் இமானுவல் இல்லம், புனித மார்க் இல்லம், அபொற் லிபனோஸ் கபிரியல் மற்றும் ரஃபேல் தேவதைகள் இல்லம், புனித அப்பம் இல்லம் ஆகியன உள்ளன.

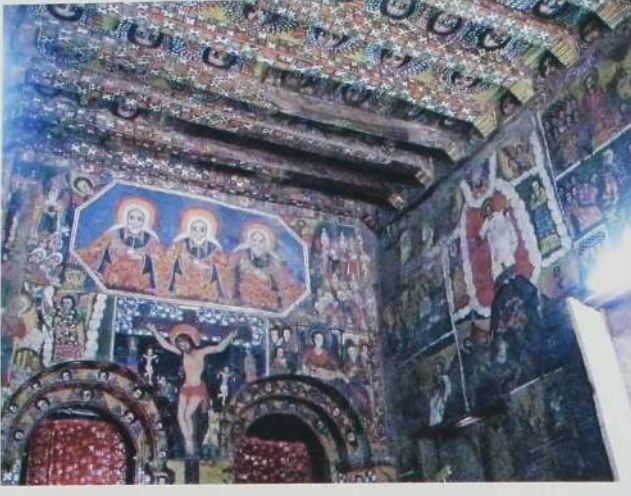
அஷேரன் மரியம் மடம் மற்றும் ஜிம்ரெஷானே கிறிஸ்ரோஸ் தேவாலயம் ஆகியன மிகத் தொலைவில் உள்ளன.

இருப்பினும் சில தேவாலயங்கள் எப்போது கட்டப்பட்டன என்பதில் முரண்பாடுகள் உள்ளன.

தனித்துவமான சர்வதேச விழுமியம்

இந்தத் தேவாலயங்கள் மரபு ரீதியாக கட்டப் பட்டவை அல்ல என்பது புரியும். இவை ஒரே சமச் சீரான வளரும் பாறைகளில் இருந்து செதுக்கப் பட்டவையாகும். அதன்பின் கதவுகள், யன்னல்கள், தூண்கள், பல்வேறு தளங்கள், கூரைகள் முதலியன உளிகளால் செதுக்கி உருவாக்கப்பட்டவை. இம் மலைபோன்ற வேலைகளுக்கும் அப்பால் மிக விரிவான வடிகால், சாக்கடைகள், அகழிகள் மற்றும் சடங்கு ரீதியாக உபயோகிக்கப்படும் வழிகள்

அவற்றில் சில துறவிகளின் குகைகள் மற்றும் சேமநிலவறைகள் ஆகியவற்றிற்கான வழிகள் ஆகியவற்றுடன் பூரணப்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றன.

ஐந்து இடைகழிகள் கொண்ட பீற்றி மெதனி ஆலயம் உலகின் மிகப்பெரிய சமச்சீர் பாறை தேவாலயம் என நம்பப்படுகிறது அதேவேளை பீற்றி தியோர்ஜிஸ் தேவாலயம் குறிப்பிடத்தக்க சிலுவை திட்டத்துடன் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. பெரும்பாலானவை அதன் ஆரம்ப காலத்திலிருந்தே தேவாலயங்களாகவே இருந்துள்ளதாகத் தோன்றுகிறது. ஆனால் பீற்றி மெர்கொறோஸும் பீற்றி கப்ரியல் ரஃபேலும் முன்னப் மன்னரின் வாசஸ்தலங்களாக இருந்திருக்கலாம் எனத் தோன்றுகிறது. இவற்றின் சில உட்பகுதிகளில் சுவர்ச் சித்திரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டுக் காணப்படுகின்றன.

இந்தத் தேவாலயங்களுக்குப் பக்கத்தில் லிபெலா கிராமத்தில் இரண்டு தள வட்டமான வீடுகள் காணப்படுகின்றன. இவை சிவப்புக் கற்களால் கட்டப்பட்டவையாகும். இந்தத் தளவட்டமான களையும் காட்டி நிற்கின்றது.

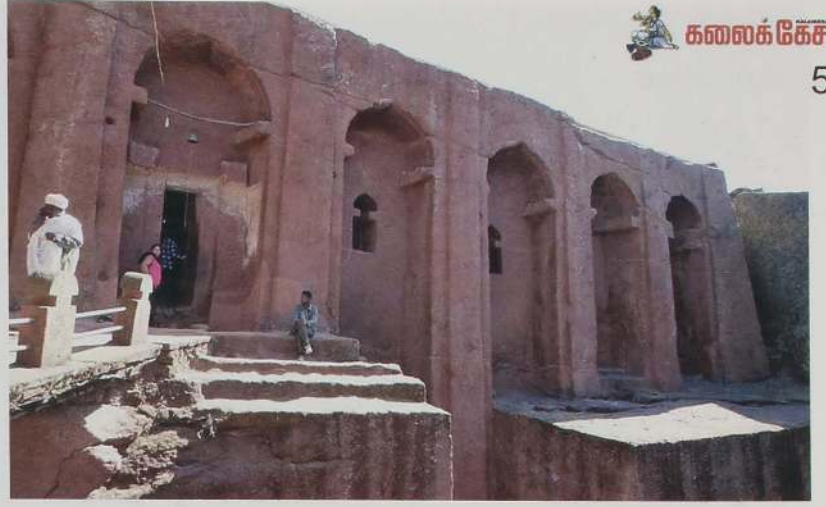
தேவாலயங்கள் 12ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்து கொப்ரிக் கிறிஸ்தவர்களின் யாத்திரிக இடமாக இருந்து வந்துள்ளன.

அனைத்துப் பதினொரு தேவாலயங்களும் அவை கட்டி முடிக்கப்பட்ட முறை, அளவு வகை, அமைப்பு, உறுதித்தன்மை ஆகியவற்றினால் ஒரு தனித்துவமான கலைச் சாதனையாகவே விளங்குகின்றது.

லலிபெலா அரசன் இதனை புனித பூமியின் சின்னமாகக் கட்டியதால் ஜெருசலேம் மற்றும் பெத்லகேம் ஆகிய புனித இடங்களுக்கு ஓர் மாற்றீடாக விளங்கியது. அத்துடன் எத்தியோப்பிய கிறிஸ்தவசமயத்திலும் கணிசமான செல்வாக்கினைச் செலுத்தியது. அத்துடன் லலிபெலா எத்தியோப்பியாவின் மத்திய கால மற்றும் பின் மத்திய கால நாகரிகத்தின் தவிர்க்க முடியாத அடையாளங்களாக விளங்குவதுடன் அக்காலத்தின் மரபுரீதியான வேய்ந்த கூரைகளையும் உட்படிகட்டுகளையும் கொண்ட இரண்டு தள வட்டமான கிராம வீடு

தேவாலயங்களின் உட்புற வேலைப்பாடுகள்

அங்குள்ள வடிகால் சாக்கடைகள் 20ஆம் நூற்றாண்டில் சுத்திகரிக்கப்படுவதற்கு முன் பல நூற்றாண்டுகளாக மண்ணினால் சூழப்பட்டுக் கிடந்துள்ளது. அதன் காரணமாக நீரினால் நாசம் ஏற்பட்டு நினைவுச் சின்னங்கள் பாரதாரமான அழிவைச் சந்தித்துள்ளது.

பீயற் அமானுவலில் அமைப்பு ரீதியான சிக்கல்கள் தோன்றியுள்ளன. மற்றைய பகுதிகளும் கண்காணிக்கப்பட வேண்டிய நிலையில் உள்ளன. கடந்த 80 வருடகாலத்தில் தேவாலயங்களின் உள்ளே காணப்படும் ஓவியங்களும் மிகவும் பழுதாகியுள்ளன.

மரியம் தேவாலயத்தின் வாயிலில் உள்ள உருவச் சிலைகளும் சுவர் சித்திரங்களும் மிகவும் பழுதடைந்து அதன் உண்மை உருவம் விளங்காத நிலையில் உள்ளது. இவையாவும் இச்சொத்துக்களின் மதிப்புக்கு அச்சுறுத்தலாகவே இருக்கின்றன.

அத்துடன் தேவாலயங்களுக்கு அண்மித்ததாக அரசினாலும், தனியாரினாலும் மேற்கொள்ளப்படும் ஏனைய கட்டடங்களினாலும் சூழ்நிலைக்கு ஆபத்து தோன்றி வருகிறது.

இருப்பினும் லலிபெலாவின் பாறைகளை வெட்டி உருவாக்கப்பட்ட தேவாலயங்கள் இன்றும் அவற்றின் இயற்கை சூழலோடு பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றன. அத்துடன் அதன் சூழலில் உள்ளவட்ட வீடுகளுடன் பாதுகாக்கப்பட்டு

மேலும் அங்கு இடம் பெற்று வரும் யாத்திரிகர்களது நடமாட்டங்களும் தொடர்ந்து பேணப்பட்டு வருகின்றன. தேவாலயங்களின் மரபுகளும் தொடர்ந்தும் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வருகின்றன.

ஒரு கிராமியச் சூழலில் அமைந்த இந்த நகரத்துக்கு சமீபத்தில்தான் மின்சார வசதி கிடைத்தது. ஒரு சில மோட்டார் வாகனங்கள் தான் அங்கு ஓடித் திரிகின்றன. அங்கு வாயு (கேஸ்) நிலையங்களோ, சீரான வீதிகளோ இல்லை. நவீன உலகில் இருந்து மிகவும் தொலைவாகவே இருக்கும் இந்நகரம் கடந்த பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தது போலவே தற்போதும் இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

இந்நகரில் சுமார் பத்தாயிரம்பேர் அளவில் வாழ்கிறார்கள். இவர்களுள் ஆயிரம் பேருக்கு மேல் பூசாரிகளாக உள்ளனர். ஒழுங்கான ஊர்வலங்கள், விஸ்தாரமான நோன்புகள், பாடுகின்ற மக்கள் கூட்டம் மற்றும் நடனமாடும் பூசாரிகள் என்றவாறு சமய நடவடிக்கைகள் இந்நகர வாழ்வின் மிக முக்கிய விடயங்களாக விளங்குகின்றன. இவற்றுடன் அதன் தனித்துவமான மத ரீதியான கட்டடக்கலை, எளிமையான வாழ்வு, லலிபெலா நகருக்கு குறிப்பாக காலமற்ற கிட்டத்தட்ட பிபிலிய சூழலை வழங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

- கங்கா -

(நன்றி இணையம்)

சிற்பக் கலையில் அர்த்தநாரி

■
சோ.கோவிந்தராஜ்

தென்னிந்திய சிவாலயங்களில் காணப்படும் சிறப்புமிகு சிற்பவடிவங்களில் ஒன்று அர்த்தநாரீஸ்வரர் அல்லது மாதொரு பாகனார் என அழைக்கப்படும் வடிவம் ஆகும். உலக வாழ்வியக்கத்திற்கு ஆண் (சிவன்) பெண் (பார்வதி) இருவரும் சம்பாதி நிலையில் இன்றியமையாதவர் எனும் இந்த மதக்கோட்பாட்டை நிலைநிறுத்தும் ஆதாரமே இவ்வடிவமாகும்.

சக்தியும் சிவமும் இன்றேல் உலகில் எச்செயலும் நடைபெறாதென்பதையும் உலகியல் வாழ்க்கையில் ஆணும் பெண்ணும் இணைந்து வாழ்தலே உலகியலைத் தொடரச் செய்யுமென்பதையும் காட்டும், ஆத்மீக உலகியல் வாழ்வை விளக்கும் சிற்பமே மாதொரு பாகனார்.

சிவன், பார்வதி இருவரும் இணைந்தே படைப்பியலை மேற்கொண்டனர் என்பதைக் காளிதாசர் கூட தனது ரகுவம்சத்தில் சிறப்பாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அர்த்தநாரியின் தோற்றம், விளக்கம் குறித்து மத்சய, வாயு புராணங்களிலும் சுப்ரபேத, கர்ணாகமங்களிலும், சிற்ப சாஸ்திரமான சிற்ப ரத்தினத்திலுங் கூட செய்திகள் காணப்படுகின்றன. சிவன் இவ்வுருவத்தின் வலது பாதியை ஆக்ரமித்துக் கொண்டு ஜடாமகுடத்தில் பிறைச்சந்திரனைத் தலையில் கொண்டும், வாசுகியைக் காதில் கொண்டும், சூலம், மண்டையோட்டைக் கையிலேந்தியும், முப்புரி நூலை மார்பில் அணிந்தும், புலித்தோலை ஆடையாகக் கொண்டும் மிக அழகாக பார்ப்பவர் மதிமயங்கும் வண்ணம் கம்பீரமாக காட்சியளிக்கிறார்.

இடது பாதியில் உள்ள உமையம்மையோ சிவனுக்கு அழகில் தானும் இணையானவள் என்பதனை எடுத்துக் காட்டும் வண்ணம் தெற்றியில் திலகம், இடது காதில் பத்ரகுண்டலம், விரல்களில் மோதிரம், இடுப்பில் மேகலை,

இடது கையில் பெரும்பாலும் ஒரு கண்ணாடி அல்லது தாமரை மலர் ஏந்திக் காணப்படுவது தென்னிந்திய அர்த்தநாரி சிற்பத்தின் மரபாகும்.

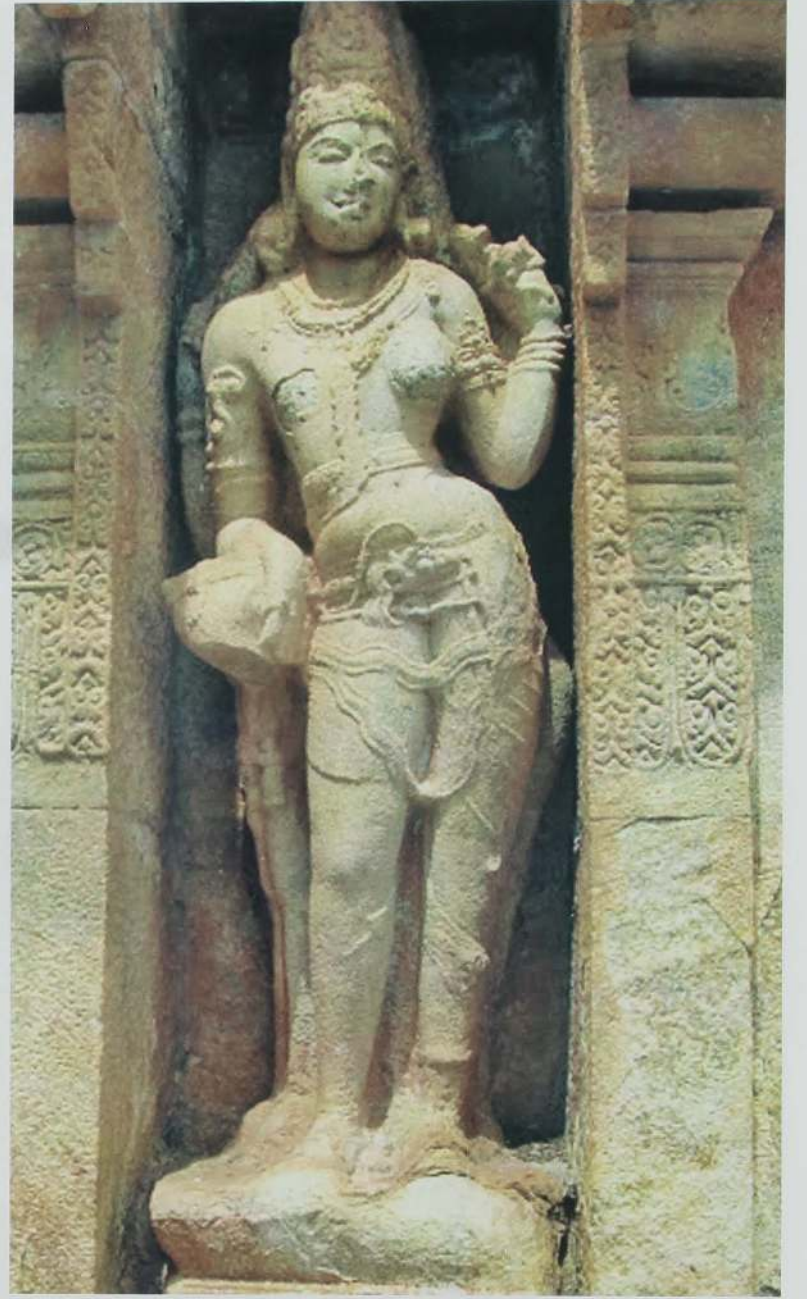
பெரும்பாலும் தென்னிந்தியக் கோயில்களில் அர்த்தநாரி உருவம் மூன்று கைகளைக் கொண்டு காட்சியளிக்கின்றது. சில இடங்களில் மட்டும் இரண்டு, நான்கு, எட்டுகைகளோடு காட்சியளிப்பது விந்தைக்குரிய செய்தி எனலாம். இவ்வுருவத் தோற்றம் குறித்து மேற்கண்ட நூல்களில் செய்திகள் காணப்பட்ட போதிலும், மரபு வழிச் செய்திகளைக் கொண்டுதான் இதன் முழு வரலாற்றை அறிய முடிகிறது.

ஒரு காலத்தில் கைலாய மலையில் வாழ்ந்த முனிவர்கள் அனைவரும் சிவன் பார்வதியை அடைந்து வழிபட்டனர். ஆனால் இக்கூட்டத்தைச் சார்ந்த பிருங்கி முனிவர் மட்டும் சிவனையே மனதில் கொண்டிருந்ததால் சிவனை மட்டும் வணங்கி உமையை வணங்காது நிற்க, கோபம் கொண்ட உமை அவர் 'எலும்புக்கூடாகப்போக' எனச் சாபமிட்டாள். இதைக் கண்ணுற்ற சிவன் தனது பக்தன் வாடாது இருக்க மூன்றாவது கால் ஒன்றைக் கொடுத்து உதவ, முனிவர் மகிழ்ச்சிக்குள்ளானார். இந்நிகழ்ச்சியைக் கண்ட பார்வதி மீண்டும் அம்முனிவரை தன்னைச் சுற்றி வலம் வந்து அடிபணிய வைக்க கடுந்தவம் செய்து சிவனின் ஒரு பாதியைப் பெற்றுக் கொண்டாள். ஆனால் முனிவரோ வண்டு உருவம் கொண்டு, அர்த்தநாரியின் மார்பை பாதியில் துளை செய்து சிவனை மட்டும் வலம் வந்தார். இறுதியில் பார்வதி முனிவரது ஆழ்ந்த பக்தியைப் பாராட்டி அருள் வழங்கினார் என இவ்வுருவத்தின் தோற்றம் குறித்துப் புராணங்கள் கூறுகின்றன.

இவ்வுருவத்தின் தோற்றம் குறித்து பல கருத்துக்கள் நம்மிடையே நிலவுகின்ற போதிலும் இத்தகைய அரிய உருவத்தைக் கல்லில் வடிப்பது ஓர் எளிமையான செயல் அல்ல என்பது அறிஞர்களால் ஒட்டுமொத்தமாக ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட ஒரு முடிவாகும்.

தமிழகத்தில் முதன்முதலாக இவ்வுருவம் மகாபலிபுரத்தில் உள்ள தர்மராசர் தேரில்தான் வடிக்கப்பட்டது என்பதைக் கல்வெட்டுக்கள் பறைசாற்றுகின்றன. இவ்வழகிய உருவம், நேரான அர்த்தநாரிசிற்பம் சோழர் ஆட்சியிலும் தொடர்ந்து மேம்பாடு அடைந்தது.

பல்லவ பாணியிலிருந்து மாறிச் சோழர் பாணியில் அர்த்தநாரி உருவம் படைக்கப்பட்ட போது, ஏற்பட்ட மாற்றங்களையும் வளர்ச்சியையும்

கொடும்பாளூர் மூவர் கோவிலில் காணப்படும் அர்த்தநாரி

கொடும்பாளூர், கும்பகோணம் ஆலயங்களில் உள்ள தெய்வத் திருமேனிகளிலிருந்து அறியலாம். பூதிவிக்ரமகேசரியால் கட்டப்பட்ட கொடும்பாளூர், மூவர்கோயிலில் உள்ள அர்த்தநாரியின் உருவம் சமநிலையில் உள்ள உருவமாகும். இச்சிற்பம் அம்மை-அப்பன் என்னும் தமிழர் வழிபாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும். வலதுபுற சிவனார் தமது வலது மேற்கையில் பரசுவைக் கொண்டுள்ளார். வலது கீழ்கை எதிரேயுள்ள ரிஷிபத்தைத் தொட்டுக் கொண்டுள்ளது. இடதுபாதி பார்வதியே ஒரே ஒரு கையில் பலவளையல்கள் பூட்டிய நிலையில் கமலமலரை கையில் ஏந்தி காண்பவர் கவரும் வண்ணம் முகமலர்ச்சியோடு காட்சியளிப்பது சோழர் கலையின் சிற்பக் கலைச் சிறப்புக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு எனலாம்.

குடந்தை நாகேஸ்வரர் ஆலயத்தில் உள்ள மற்றொரு அர்த்தநாரீஸ்வரர், சோழர் கலையின் வளப்பு மிக்க உதாரணமாகும். இங்கே, உமை தனது கையில் கமலமலருக்கு பதிலாக கண்ணாடி ஏந்தி காட்சியளிக்கிறாள். திரிபங்கி நிலையில் வலது பாதம் சிறிது வளைந்து அவ்வளைவுக்கு

தமிழகத்தில் முதன்முதலாக இவ்வுருவம் மகாபலிபுரத்தில் உள்ள தர்மராசர் தேரில்தான் வடிக்கப்பட்டது என்பதனைக் கல்வெட்டுக்கள் பறைசாற்றுகின்றன. இவ்வழகிய உருவம், நேரான அர்த்தநாரிசிற்பம் சோழர் ஆட்சியிலும் தொடர்ந்து மேம்பாடு அடைந்தது.

படுகின்ற வர்ணனைகளை உறுதிப்படுத்துவது போல் இவளது சிற்றிடை அமைந்துள்ளது. சிவபிரானின் சிறிதே வளைந்துள்ள வலதுபாதம் உடற்கூறு முறையில் சிலைவடிக்கும் பாங்கின் வளர்ச்சிக்கு எடுத்துக்காட்டு எனலாம்.

தென்னிந்தியர்கள், கோயில் கட்டிடக் கலையில் எவ்வளவு தேர்ச்சி பெற்றிருந்தார்கள் என்பதற்குச் சான்றாக விளங்கும் தஞ்சை பிரகதீஸ்வரர் கோயிலில் உள்ள அர்த்தநாரீஸ்வரர் புன்சிரிப்புடன் காட்சியளிக்கிறார். இத்திருமேனியில் சிவனார் வலது மேல்கையில் மழுவுள்ளது. கீழ்கை ரிஷிபத்தின் நெற்றியைத் தொட்டுக் கொண்டும். வலதுகால் சற்றே வளைந்தும் காணப்படுகிறது. கிளியைப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கும் உமையின் இடதுகை அழகிய கங்கணத்தினால் அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ளது. இடது பக்க இடையிலிருந்து தொங்கும் குஞ்சமும், காலில் அணிந்துள்ள சிலம்பும் காண்பவரை மயக்கும் நிலையில் உள்ளது. மேற்கண்ட சிறப்புமிக்க இவ்வர்த்தநாரி சிற்பம், தென்னாட்டில், குறிப்பாகச் சோழர்கள் காலத்தில் சிற்பிகள் எத்துணை அளவில் சிற்பக் கலையில் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தார்கள் என்பதற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும்.

பிற்கால சோழர்களின் சிற்பக்கலை திறனுக்கும்பகோணத்திற்கு அருகில் உள்ள பழையாறை சோமதீஸ்வரர் ஆலயத்தில் உள்ள அர்த்தநாரி உருவமும் ஒரு சிறந்த உதாரணமாகும். இங்குள்ள உருவம் நான்கு கைகளைத் தாங்கி நிற்கிறது. சிவபிரானின் மேல் கை மழுவும், கீழ்க்கை மழுவும் ஓர் அழகிய படைப்பாகும்.

முத்திரையுடனும் அருள்பாலிக்கிறது. பார்வதியின் மேல்கை தாமரை மலரைத் தாங்க, கீழ்கை ரிஷிபத்தின் மேல் படிந்து காணப்படுகின்றது.

சோழர்கால சிற்பக் கலையின் முதிர்ந்த வளர்ச்சியும் அழகும், தெய்வீகத் தன்மையும் பின் வந்த சிற்பங்களில் குறைந்து கொண்டு போவதை உணரமுடிகிறது. சம்பிரதாயமான ஆடைகளும், அணிகளும் இருந்தும் சிற்பக்கலை சிறப்பாக இல்லை என்பதற்கு உதாரணமாக புதுக்கோட்டையில் உள்ள நார்த்தாமலை ஜம்புகேஸ்வரர் கோயில் அர்த்தநாரியைக் கூறலாம். இக்கோயில் இரண்டாம் குலோத்துங்கன் காலத்தில் (கி.பி.1205) கட்டப்பட்டதாகும்.

அர்த்தநாரீஸ்வரரின் முக்கிய அம்சங்கள் அப்படியே இருந்த போதிலும் கலைத்திறனில் காலத்திற்கேற்ற மாற்றத்தை பிற்கால நாயக்கர் காலத்தில் காணமுடிகிறது. சிற்பங்களின் தோரணை, கூர்மையானமூக்கு, ஆடை, அலங்காரம் என்று எல்லா வகையிலும் ஒரு மாற்றம் நிகழ்ந்த காலம் நாயக்கர் காலம் எனலாம்.

மேற்கூறிய அர்த்தநாரீஸ்வரரை, மாறுபட்ட கோணத்தில் திருச்செங்கோட்டிலும் தஞ்சைக்கு அருகாமையில் உள்ள கருத்தட்டாங்குடியிலும் காணலாம். கருத்தட்டாங்குடியில் காணப்படும் அர்த்தநாரி வித்தியாசமாக, வழக்கத்திற்கு மாறாக பார்வதி வலப்புறமாகவும், சிவன் இடப்புறமாகவும் மூன்று கைகளோடும் காணப்படுகிறார். வலதுகால் சற்றே வளைந்து அழகிய கோலத்தில் நிற்கும்

நாட்டிய கலா மந்திரின் 'மதுரை மீனாக்கி'

கலாசூரி வாசுகி ஜெகதீஸ்வரனை அதிபராகக் கொண்ட கொழும்பு நாட்டிய கலா மந்திரும், இந்தியா - இலங்கை மன்றமும் இணைந்து வழங்கிய மதுரை மீனாக்கி பரதநாட்டிய நிகழ்ச்சி கடந்த 05.09.2017 அன்று மாலை கொழும்பு இராமகிருஷ்ண மிஷனில் சிறப்பாக மேடையேறியது. மதுரை மீனாக்கி அம்மையின் குழந்தைப் பருவம், சிறுமிப் பருவம், மங்கைப் பருவம், சந்தரேஸ்வரர் மீனாக்கி கல்யாணம் என ஒவ்வொரு கால கட்டங்களையும் இணைக்கும் எழிலான காட்சியமைப்புகளுடன் கூடிய பரத நாட்டிய நிகழ்ச்சி ரசி கர்களை மிகவும் கவர்ந்தது. அதில் சில நாட்டிய நிகழ்வுகளை இங்கு படங்களில் காணலாம்.

மகாபலிபுரத்தின் பஞ்சரதங்கள்

ஒற்றைக்கல்லால் ஆன பாறை வெட்டு
கட்டடக் கலைக்கு ஓர் உதாரணம்

ஐந்து ரதங்கள் அல்லது பாண்டவ ரதங்கள் என அழைக்கப்படும் பஞ்ச ரதங்கள், தமிழ்நாடு, காஞ்சிபுரம் மாவட்டத்தில், கோரோமான்டெல் கடற்கரையில் உள்ள மகாபலிபுரத்தில் நிறுவப்பட்டுள்ள நினைவுச்சின்ன கட்டடத் தொகுதியாகும். இந்தப் பஞ்ச ரதங்கள், ஒற்றைக் கல்லினால் ஆன இந்திய பாறை வெட்டு கட்டடக் கலைக்கு ஓர் உதாரணமாக விளங்குகிறது.

சென்னை அருகே உள்ள மாமல்லபுரம் பல்லவர்கால (கி.பி. 9ஆம் நூற்றாண்டு வரை) துறைமுக நகரமாகும். 'வாழும் வரலாற்றுக் காலம்' எனவும் 'கலைவண்ணம் கண்ட புரம்' எனவும் போற்றப்படுவது மாமல்லபுரம் ஆகும். இந்நகரம் மகாபலிபுரம் எனவும் பெயர் கொண்டிருந்தது.

தமிழ் நாட்டில், பல்லவர் ஆட்சிக் காலமான கி.பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டில் முதலாம் மகேந்திர வர்மன் மற்றும் அவனது மகனும், மாமல்லன் என

அழைக்கப்பட்டவனுமான நரசிம்மவர்மன் (630-680) ஆகியோரது ஆட்சிக்காலத்தில் இந்தப் பஞ்சரதங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. இந்தியக் கட்டடக் கலையில் இதற்கு முன் இது போன்று ரதம் கட்டப்படவில்லை. தற்போது இப்பஞ்சரதத் தொகுதி இந்திய புதைபொருள் மதிப்பீட்டு பகுதியின் கீழ் உள்ளது. அத்துடன் அதன் ஒரு பகுதி தொல்பொருள் இடமாகவும் விளங்குகின்றது.

இப்பஞ்ச ரதங்கள் ஒவ்வொன்றும் ரதம் (தேர்) போன்ற ஒரு தோற்றத்தைக் கொண்டதாக விளங்குகின்றது. ஒவ்வொரு ரதமும், நீளமான, வடக்கு - தெற்கு திசையில் சற்றுச் சரிந்ததான ஒரு கல்லில் செதுக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

சிலவேளைகளில் இவை கோவில்கள் எனக் கூறப்பட்டாலும், அவை கும்பாபிஷேகம் செய்யப்படவில்லை. அதற்குக் காரணம் முதலாவது மகேந்திரவர்மன் இறந்ததைத் தொடர்ந்து, அவை

தர்மராஜ ரதம்

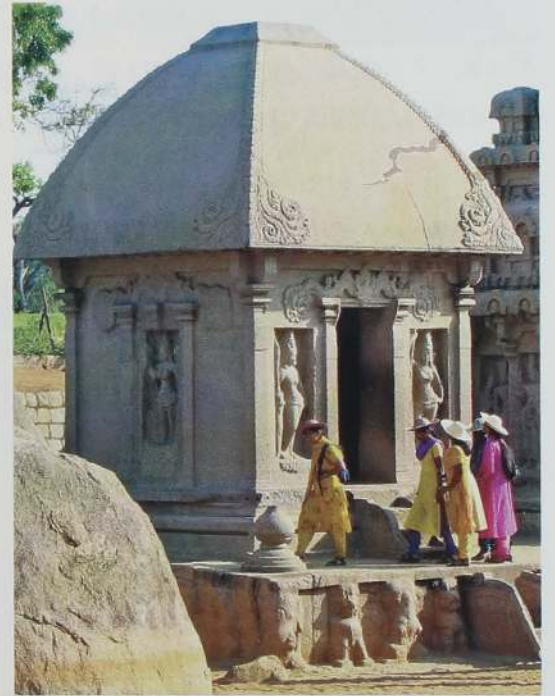
பீம ரதம்

அர்ச்சுனன் ரதம்

நகுல சுகாதேவ ரதம்

திரௌபதி ரதம்

ஒரு போதும் பூரணப்படுத்தப்படவில்லை. இந்த ரதங்களுக்கு, பஞ்சபாண்டவர்கள் மற்றும் அவர்களது மனைவி திரௌபதியின் பெயர்கள் சூட்டப்பட்டுள்ளன. இந்த ரதங்களின் அளவினைப் பொறுத்து, தர்மராஜ ரதம், பீம ரதம், அர்ச்சுனன் ரதம், நகுல சுகாதேவ ரதம் மற்றும் திரௌபதி ரதம் எனப் பெயர் சூட்டப்பட்டிருக்கிறது.

ஆயினும் இவற்றிற்கும், மகாபாரத இதிகாசத்தின் பாத்திரங்களுக்கும் எவ்வித தொடர்புமில்லை. அத்துடன் இவற்றில் சமய முக்கியத்துவமும் ஏதும் கிடையாது. இருப்பினும் பாண்டவர்களின் பெயர்களே இவற்றிற்குப் பிரசித்தமாக இருக்கிறது.

பல்லவ அரச வம்சத்தினர் மரத்தினால் உருவாக்கப்பட்ட ரதங்கள் போலக் கல்லில் செதுக்கத் திட்டமிட்டார்கள் என இந்திய புதைபொருள் மதிப்பீட்டுப் பகுதியினால் வைக்கப்பட்டுள்ள பெயர்ப்பொறிகல் தெரிவிக்கிறது.

அரசர்களான மகேந்திரவர்மன் மற்றும் நரசிம்மவர்மன் ஆட்சிக் காலத்தில், பஞ்ச ரதங்கள் செதுக்கப்பட்டன. கி.பி.668இல் நரசிம்மவர்மன் காலமானதைத் தொடர்ந்து இப் பஞ்ச ரதங்களின் வேலைகளும் நிறுத்தப்பட்டன. இவ்வேலைகள் பூரணப்படுத்தப்படாததினால், இவற்றை உருவாக்க முற்பட்ட நோக்கம் தெரியவரவில்லை. இந்நகரில் காணப்படும் சிற்பங்கள் மிக நளிமமாகவும் இயல்பானவையாகவும் இருப்பதாலும், கடற்கரைக் கோயில்கள், இரதங்கள், படைப்புச் சிற்பத் தொகுதிகள் போன்ற பல சிறப்பு கலைத்துவ கட்டடங்கள் இருப்பதாலும் மகாபலிபுரம் அல்லது மாமல்லபுரத்து நினைவுச் சின்னங்களை உலகப் பண்பாட்டுச் சின்னம் என 1984இல் யுனெஸ்கோ அறிவித்தது. இவ்விடம் சென்னை மாநகருக்கு சுமார் 35 மைல்கள் தெற்காக உள்ளது. சுமார் 20 மைல்தூரத்தில் செங்கல்பட்டு உள்ளது.

தனிக்கல்லில் செதுக்கப்பட்ட இந்த ரதங்கள் சதுரம், நீள்சதுரம் அல்லது தலைகீழாக உள்ள ஒரு திட்டம் கொண்டதாக விளங்குகின்றது.

மாமல்லபுரத்தின் ரதங்களிலேயே மிகவும் பெரியதும், மிகவும் அழகு வாய்ந்ததும் தர்மராஜ ரதம் ஆகும். இது 42 அடி 35 அடி அளவினைக் கொண்டதாகவும், உயரம் 40 அடிகளைக் கொண்டதாகவும் விளங்குகின்றது. இந்த ரதத்தில் மூன்று தளங்கள் உள்ளன. மேலே உள்ள இரண்டு தளங்களும் முழுவதுமாக முடிக்கப்பட்டுள்ளன. தரைத்தளம் முழுவதுமாகச் செதுக்கப்படவில்லை. மேல் இரு தளங்களிலும் ஒவ்வொரு கருவறை உள்ளது. அதனுள் சோமாஸ்கந்தர் சிற்பங்கள் உள்ளன. அவைதவிர இரு தளங்களின் சுற்றுகளிலும் மிக அற்புதமான சிற்பங்கள் நிரம்பியுள்ளன. ஆனால் மேலே உள்ள தளங்களுக்குச் செல்ல படிகள் கிடையாது. பொதுமக்களுக்கு இந்த இடத்துக்குச் சென்று பார்க்கும் அனுமதியும் கிடையாது. இந்த இடத்தை நிர்வகிக்கும் தொல்லியல் துறையின் அனுமதி கிடைத்தால் மட்டுமே இங்கே சென்று பார்க்க முடியும்.

தரைத்தளத்தில் கருவறை குடையப்படவில்லை. ஆனால் அதன் எட்டு மூலைகளிலும் எட்டு அழகான சிற்பங்கள் காணப்படுகின்றன. இவை: அர்த்தநாரீஸ்வரர் (சிவனும் பார்வதியும் இணைந்த சிற்பம்), ஹரிஹரன் (சிவனும் திருமாலும் இணைந்த சிற்பம்), சுப்பிரமணியன், பைரவன் வடிவில் சிவன், மேலும் இரு வேறு சிவன், பிரமன் மற்றும் நரசிம்மவர்மப் பல்லவன். நரசிம்மவர்மனின் விருதுப் பெயர்கள் பல்லவ கிரந்த எழுத்துக்களில் தரைத்தளம் முழுவதிலும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. அர்த்தநாரீஸ்வரர் சிற்பம் பல்லவர் சிற்பக் கலைத்திறனுக்கு ஓர் ஒப்பற்ற சான்றாகும்.

முதல் தளத்தில் மொத்தம் 40 சிற்பங்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இதில் 14 சிவன் வடிவங்கள். இதில் கங்காள மூர்த்தி, வீணை ஏந்திய வீணாதார சிவன், தண்டு முனிவருக்கு நடனம் கற்பிக்கும் சிவன், சண்டிகேசனுக்கு அருளும் சிவன், கங்காதரனாகக் கங்கையைச் சடைமுடியில் ஏந்தும் சிவன், காலாரிமூர்த்தியாகக் காலன் என்ற அசுரனை வதம் செய்யும் சிவன், ரிஷபாந்திகனாகக் காளை மாட்டின்மீது சாய்ந்திருக்கும் சிவன், அந்தகாசுரனை வதம் செய்யும் சிவன், நந்திக்கு அருள் வழங்கும் சிவன் போன்றவை அடங்கும். இவை தவிர சூரியன், சந்திரன், திருமால், பிரமன் சுப்பிரமணியன் ஆகியோர் சிலைகளும் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. பொதுவாக இதுபோன்ற சிற்பங்களே எல்லாக் கோயில்களிலும் காணப்படுகின்றன.

என்றாலும், மிக வித்தியாசமாக இந்தத் தளத்தில் சாதாரணக் கோயில் பணியாளர்களான கையில் ஓலைக்குடலையில் பூவுடன் ஓர் அர்ச்சகர், ஒரு பணியாளர், ஒரு சமையல்காரர், ஓர் ஓதுவார் ஆகியோரும் மிகத் தத்ரூபமாக வடிக்கப்பட்டுள்ளனர். பூசைக்கு நீர் எடுத்துச் செல்லும் ஒரு பெண்ணின் அழகான சிற்பமும் இந்தத் தளத்தில் வடிக்கப்பட்டுள்ளது. இரண்டாம் தளத்தில் சூரியன், சந்திரன் ஆகியோரைத் தவிரக் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டிய சிற்பம், தட்சிணாமூர்த்தி வடிவில் உள்ள சிவன். பல்லவ சிற்பக் கலையின் உன்னதத்துக்கு ஒரு சான்றாகத் தர்மராஜ ரதத்தைச் சொல்லலாம்.

திராவிட கட்டடக் கலையின் பல்வேறு அமைப்பினையும் கொண்டு விளங்கும் அதே வேளை ஆலயங்களில் காணப்படும் மரத்தால் ஆன தேர்களின் வடிவமைப்பையும் கொண்டு விளங்கு வதையும் காணலாம். இதன் சுவர்களில் உருவாக்கப் பட்டுள்ள மாடக் குழிகள் நீள் சதுர அமைப்பைக் கொண்டு காணப்படுவதுடன், அதில் கடவுள்கள், சுவாமிகள் மற்றும் அரசர்களின் உருவச் சிலைகள் செதுக்கப்பட்டிருப்பதையும் காணலாம். அத்துடன் காட்டு மிருகங்களின் உருவங்களும் செதுக்கப் பட்டிருக்கின்றன. கைப்பிடிச் சுவர்களில் வார்படஞ் செய்தமை மிக அதிகமாக காணப்படுகின்றன.

வங்காள விரிகுடாவில் இருந்து ஓயாமல் உப்புக் காற்று வீசிக்கொண்டிருக்கின்ற போதும், 13ஆம் நூற்றாண்டிலும் பின்னர் 2004ஆம் ஆண்டிலும் கடல்கோள் ஏற்பட்டபோதிலும் ரதங்களின் உறுதிப் பாட்டுநிலை, கிரணைட்கல் ஆகியவற்றின் காரணமாக அவை சிதைவேதும் அடையாமல் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றன.

தஞ்சாவூர் திருவையாறு ஐயாறப்பர் திருக்கோவில்

காவிரியின் வட கரையில் அமைந்துள்ள தேவாரம் பாடப்பெற்ற 63 தலங்களில் 51 ஆவது தலம் திருவையாறு. நீர்வளம், நிலவளம் பொலிந்த திருவையாறு தஞ்சாவூருக்கு வடக்கே, பதினமூன்று கிலோமீட்டர் தொலைவில் உள்ளது. மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் எனும் முச்சிறப்புகளையும் கொண்ட திருநகராக விளங்குகிறது.

தென் கைலாயம், காவிரிக் கோட்டம், காசியில் வீசும் திருவையாறு என தமிழ்ச் சான்றோர்களாலும், பூலோக கைலாயம், செப்பேசுரம், சிவன்முக்திபுரம் என வட மொழி அருளாளர்களாலும் போற்றப்படும் திருநகரம் இதுவாகும். தென் நாட்டில் தேவார திருத்தலங்களாக அமைந்தவை 276 ஆலயங்களாகும். அவற்றில் காவிரி வட கரையில் அமைந்துள்ள 63 தலங்களில், திருவையாறு 51 ஆவது திருத்தலமாகும்.

அறம் வளர்த்த நாயகியுடனான ஐயாறப்பர் திருக்கோவில், பரந்து விரிந்த சோலைகளுக்கிடையே வீட்டின்பத்தை நல்கும் திருக்கோவிலாக அமைந்துள்ளது.

திருவையாற்றின் சிறப்பும், இறைவனின் பெருமைகளும், முப்பெரும் நாயன் மார்களான திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரமூர்த்தி நாயன்மார்களாலும், மாணிக்கவாசக சுவாமிகளாலும், திருப்பதி கங்களாகப் பாடப்பட்டவையாகும். சம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர் ஆகியோர் 18 திருப் பதிகங்களிலும் மாணிக்கவாசகர் திருவாசகத்தில் கீர்த்தித் திரு அகவல், திரு அம்மாளை, திருப்பொற் சுண்ணம், ஆசைப்பத்து போன்ற பதிகங்களில் ஐயாறப்பரைப் போற்றியுள்ளார்.

இந்நகரம் ஐந்து ஆறுகளால் (நதிகள்) சூழப் பெற்றது. அரிசிலாறு, வெண்ணாறு, வெட்டாறு, குட முறுத்தியாறு, காவிரியாறு ஆகியவை அந்த ஆறுகளாகும். இதனால்

திருவையாறு எனப்பெற்றது. இங்கு கோவில் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் சிவன் பஞ்ச நதீஸ்வரர் எனவும் போற்றப்படுகிறார்.

வருடம் முழுவதும் இப்பழமை மிகு ஆலயத்துக்கு, பக்தர்கள் திரண்டு வருகின்றனர். அத்துடன் சங்கீத மும்மூர்த்திகள் எனப் போற்றப்படும் தியாக ராஜசுவாமிகள், முத்துஸ்வாமி தீக்ஷிதர் மற்றும் ஷியாமா சாஸ்திரிகள் ஆகியோரும் திருவையாறுடன் சம்பந்தப்பட்டிருப்பதாலும், இந்நகரம் பெயர் பெற்று விளங்குகின்றது.

ஐயாறப்பர் ஆலயத்துக்கு அண்மித்ததாக, தியாகராஜ சுவாமிகள், தங்கியிருந்து தமது போற்றுதற்குரிய சங்கீதப்படைப்புகளைச் செய்த ஓர் அறை கொண்ட வீடும் உள்ளது. நதிக்கரையில் இச்சுவாமிகளது சமாதி உள்ளது. இங்குதான் வருடாந்தம், புகழ்பெற்ற ஸ்ரீதியாகராஜ உற்சவம் நடைபெறுகிறது.

சுமார் 60 ஆயிரம் சதுர மீட்டர் பரப்பில் அமைந்துள்ள, இவ்வாலயம் ஐந்து சுற்றுக்களைக் கொண்டது.

முதல் சுற்றில் மூலவரும் அனைத்துப் புடைசூழ் தெய்வத் திருமேனிகளும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

இரண்டாம் சுற்றில் சோமஸ்கந்தருக்குத் தனிக் கோயிலும் அதன் அருகில் செப்பேசுவரமண்டபமும் பஞ்ச பூதலிங்கமும், ஏழு கன்னியர்களும், ஆதி விநாயகரும், நவக்கிரக கோவில்களும் அமைந்துள்ளன. இந்தச் சுற்றின் திருமதில்களில், புராணங்களைச் சித்திரிக்கும் வண்ண ஓவியங்கள் வரையப்பட்டுள்ளன. இந்தச் சுற்றிலே, வில்லேந்திய வேலவரும், விநாயகர், நடராசர், ஏழூர் திருநகர்லிங்கங்களும் அழகாக அமைக்கப் பட்டுள்ளன.

மூன்றாம் திருச்சுற்றில் அவை மண்டபம், சைவ சமய சொற்பொழிவு மண்டபம், வேள்விச்சாலை, மடப்பள்ளி, கொடிமரம் போன்றவை உள்ளன.

இச்சுற்றின் கிழக்கிலும், தெற்கிலும், இருகோபுர வாயில்கள் உள்ளன. இச்சுற்றின் தென்மேற்கு மூலையில் நின்று, இறைவனின் திருப்பெயரான ஐயாறா எனச் சொல்லி உரத்து அழைத்தால் அப்பெயர் ஏழு முறை எதிரொலியாக ஒலிப்பது இத்திருக்கோயிலின் சிறப்பாகும்.

நான்காம் திருச்சுற்றின் தெற்குப்பகுதியில் சூரிய புஷ்கரணி தீர்த்தம் என அழைக்கப்படும் திருக் குளம், அப்பர் கைலாயக்காட்சி நல்கிய, பஞ்சவன் மாதேவியால் கட்டப்பட்ட தென் கைலாயம், உலக மாதேவியால் கட்டப்பட்ட வட கைலாயம், போன்றவை உள்ளன. இச்சுற்றின் கீழ் மேற் திசைகளில், சிற்பக் கலைகளால் அழகாக அமைக்கப்பட்ட வானுயர் ராஜகோபுரங்களும் தென்கோபுர வாயிலில் ஆட்கொண்டார் சந்நிதியும் அமைந்துள்ளன.

ஐயாறப்பர் திருக்கோவிலுக்கு ஈசானத்தில் அறம் வளர்த்த நாயகியின் திருக்கோயில் உள்ளது. திருக்கோயிலின் கிழக்குக் கோபுரத்திற்கும், அறம்

வளர்த்த நாயகி சந்நிதிக்கும் நடுப்பகுதியில், நூற்றுக் கால் மண்டபத்தில் தண்டபாணித் திருக்கோவிலும், ஆட்கொண்டார் சந்நிதியை அடுத்து உள்ள பகுதியில் திருக்குளத்தை ஒட்டி காசிவிசாலாட்சி திருக் கோவிலும் அமைக்கப் பட்டுள்ளன.

ஏழு சப்தஸ்தான ஆலயங்களில் ஐயாறப்பர் ஆலயம் முதன்மையானது எனக் கருதப்படுகிறது. இவ்வாலயம் சிவபெருமானின் கட்டளைப்படி நெய்மஸா சுவாமிகளால் கட்டப்பட்டதென நம்பப் படுகிறது. தட்சிண கைலாசம், உத்தரகைலாசம் என இரு சந்நிதிகள் உள்ளன. இங்குள்ள முக்தி மண்டபத்தில் பஞ்சாட்சர ஜபம் செய்யப்படுகிறது.

இங்கு காணப்படும் கல்வெட்டுகள் சோழ, பாண்டிய மன்னர்கள் மற்றும் ஆட்சியாளர்களுடன் சம்பந்தப்பட்டதாகக் காணப்படுகிறது. திருவை யாறுடன் கரிகால்சோழன், ராஜராஜ சோழன், ஜதவர்மன், சுந்தர பாண்டியன், கிருஷ்ணதேவராயர், தொடர்பு கொண்டவர்களாக இருந்துள்ளனர். 10 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ராஜராஜ சோழனின் பட்டத்து ராணியால் உத்தர கைலாசம் கட்டப்பட்டது. அத்துடன் இவர் கோவிலுக்கென பல்வேறு நிதியங்களையும் அளித்தார். தட்சிண கைலாசம் ராஜேந்திர சோழனின் பட்டத்துராணியால் கட்டப்பட்டது.

ஐயாறப்பர் லிங்கத் திருமேனி சுயம்புவானதால் இங்கு புணுகு சட்டம் மட்டுமே சாத்தப்படும். இவருக்குத் தீண்டாத் திருமேனி நாதர் என்ற பெயரும் உண்டு.

இங்கு கூறப்படும் ஒரு வரலாற்றினை இவ்விடத்தில் குறிப்பிட வேண்டும். இங்கு ஐயாறப்பருக்குப் பூசை செய்து வந்த ஓர் ஆதி சைவர் ஒரு தடவை காசிக்குச் சென்றார்.

அவர் அங்கிருந்து திரும்பி வர காலதாமதம் ஆகிவிட்டது. எனவே பூசை நடைபெறத் தாமதம் ஏற்பட்டது. இதனைப் பார்த்த ஒருவர் உடனே மன்னனிடம் ஓடிச் சென்று “மன்னா! கோவிலில் பூசை செய்ய யாருமில்லை. பூசகர் வரவில்லை யாதலால் சுவாமிக்கு பூசை நடைபெறவில்லை” எனக் கூறினார். மன்னனுக்கு கோபம் வந்துவிட்டது. உடனேயே அவன் என்ன நடக்கிறது எனப் பார்ப்பதற்காக கோவிலுக்கு விரைந்து சென்றான்.

மன்னன் அங்கு சென்ற நேரம் பூசகர், சுவாமிக்குப் பூசை செய்து கொண்டிருந்தார். மன்னனுக்கு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. அவன் சுவாமியை வழிபட்டு பூசகருடனும் பேசிவிட்டு ஆலயத்துக்கு வழங்க வேண்டிய தட்சணைகளையும் வழங்கிவிட்டு மாளிகைக்குத் திரும்பினான். ஆனால் அதன் பின்னர் தான் பூசகரான ஆதி சைவர், காசியில் இருந்து திரும்பினார். என்ன அற்புதம்! சிவபெருமானே பூசகராக வந்து தனக்குத் தானே பூசை செய்து பூசகரையும் காப்பாற்றினார் என்பது என அழைக்கின்றனர்.

எத்துணை அற்புதமான செய்தி! பக்தர்களை மெய் சிலிர்க்க வைத்த வரலாறு இது. இவ்வாலயத்தின் சப்தஸ்தான திருவிழாவின் போது இறைவன் தன்னைத்தானே பூசித்த வரலாறு, ஐந்தாம் நாள் திருவிழாவாகக் கொண்டாடப்படுகிறது.

இங்கு ஆட்கொண்டாருக்கு தெற்கு வாயிலில் ஒரு சந்நிதி உண்டு. இங்கு எப்போதுமே புகைந்து கொண்டிருக்கும் குங்கிலியக் குண்டம் உள்ளது. மக்கள் இங்கு குங்கிலியம் வாங்கி இடுகிறார்கள்.

திருநாவுக்கரசு நாயனாருக்கு ஒருமுறை, கைலாய மலைக்குச் சென்று சிவனைத் தரிசிக்கும் ஆவல் ஏற்பட்டது. எனவே அவர் புறப்பட்டு விட்டார். எம் பெருமானின் திருவருள் யாதோ? எதுவோ? அப்பர் சென்ற வழியில் ஒரு முனிவர் வேடத்தில் தோன்றி அவரைத் தடுத்து நிறுத்தி “இந்தப் பூதவுடலுடன் கைலை செல்லுதல் சாத்தியமில்லை” என்று சொன்னார். அதற்கு அப்பர் ஆளும் நாயகன் கைலையில் இருக்கை கண்டேனல்லால் மாழும் இவ்வுடல் கொண்டு மீளேன் என மறுத்தார்.

அப்போது சிவபெருமான், “அங்கிருந்த ஒரு பொய்கையில் மூழ்கி திருவையாற்றில் கைலைக் காட்சியைக் காண்பாயாக” எனப் பணித்தார்.

அப்போதே பொய்கையில் மூழ்கிய அப்பர் திருவையாற்றில் ஒரு நீர்நிலையில் எழுந்திருக்க அங்கே சிவபெருமான் பார்வதி தேவியுடன் ரிஷப வாகனத்தில் தோன்றி கைலைக்காட்சியை அருளினார்.

ஆடி அமாவாசை தினத்தன்று இங்கு நடைபெறும் கைலைக் காட்சித் திருவிழா மிகவும் பிரசித்தமானது. அதனால் தான் திருவையாற்றைத் தென் கைலாயம்

உட்பிரகாரம்

தீர்த்தக்குளம்

சப்தஸ்தானங்களாக திருவையாறு, திருப்பழனம், திருச்சோற்றுத்துறை, திருவேதியகுடி, திருக்கண்டியூர், திருப்பூந்துருத்தி, திருநெய்த்தானம் ஆகியவை அழைக்கப்படுகின்றன. இவற்றில் முதல் தலமான திருவையாற்றில் சித்திரை மாதம் பெளர்ணமி விசாகத்தில் சப்தஸ்தான பெருவிழா நடைபெறுகிறது. இந்த ஏழு ஸ்தலங்களில் இருந்தும் இறைவனும் அம்மையப்பராக கண்ணாடிப் பல்லக்கில் எழுந்தருளி அருள் புரியும் காட்சியை ஆயிரக்கணக்கானோர் வருடாந்தம் கண்டு களிக்கின்றனர்.

இங்கு அம்பிகை தர்ம சம்வர்த்தினி அரியின் அம்சமாகக் கருதப்படுவதால் இங்கு திருமாலுக் கென்று தனி ஆலயம் எதுவுமில்லை. தட்சிணாமூர்த்தி தனது பதினெண் வேதவுருவங்களில் இங்கு ஸ்ரீ ஹரி உரு சிவயோக தட்சணாமூர்த்திவடிவில்

காட்சியளிக்கிறார். எப்போதும் வேலேந்திய கரத்தோடு காட்சி தரும் முருகப் பெருமான் இங்கு வில்லேந்திய முருகனாகக் காட்சி தருகிறார்.

இவ்வாலயத்தில் கருவறை அமைந்திருக்கும் ஐயாறப்பர் சந்நிதி அகப்பேய்ச்சித்தர், சித்தம் கொண்டு ஸ்தாபித்ததாகத் தலவரலாறு கூறுகிறது. கருவறை விமானத்தின் மேல் பகுதியில் காணப்படும் பல் வகைச் சித்தர்களின் திருவுருவங்கள் இதற்குச் சான்றாகும்.

1937 ஆம் ஆண்டில் ஒருமுறை இக்கோவிலில் கும்பாபிஷேகம் நடத்தப்பட்டது. அதனையடுத்து 1971 ஆம் ஆண்டிலும் பின்னர் 2013 ஆம் வருடமும் கும்பாபிஷேகம் நடைபெற்றது.

- லக்ஷ்மி -

[ஆதாரம்: திருவையாறு ஸ்ரீ தர்மசம்வர்த்தினி அம்பாள் உடனறை ஸ்ரீ பஞ்சநீஸ்வர சுவாமி திருக்கோவில் மகா கும்பாபிஷேகம் விளம்பரச் சிறப்பிதழ்- தினமணி 2013]

ஜப்பானின் பொம்மைகள் புத்திரிகள் கொண்டாட்டம்

ஜப்பானைப் பொறுத்தவரை நாட்டின் எந்தப் பகுதியிலாவது ஏதாவது ஒரு விழா நடைபெற்றுக் கொண்டே இருக்கும் என்பார்கள்.

பெரும்பாலும் இக்கொண்டாட்டங்கள் மரபு ரீதியாகவே விளங்குகின்றன. சில கொண்டாட்டங்கள் சீன தேசத்துக் கொண்டாட்டங்களைத் தழுவியதாகவே, சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு இருந்து வந்துள்ளன. ஆனால் காலப்போக்கில் அவற்றுள் உள்நாட்டுப் பழக்கவழக்கங்கள், பண்புகள் சேர்ந்து கொண்டதால் மாறுபட்ட வையாகத் தோன்றுகின்றன.

ஆனாலும் ஜப்பானில் வாழ்கின்ற சீனமக்கள், மற்றும் மத விவகாரங்களுக்கான புனித நிலையங்களும் ஆலயங்களும் தற்போதும் மேற்கத்தைய புதுவருடத்துக்கு சமமாக சந்திர புது வருடத்தைக் கொண்டாடி வருவதைக் காணலாம். ஜப்பானின் மிகப்பெரிய சைனா டவுனான (China Town) யொக்கோஷமா சைனா டவுனில், இதனைக் கண்டு களிக்க ஜப்பான் தேசத்தின் பல பாகங்களிலும் இருந்து உல்லாசப் பயணிகள் இங்கு வருகை தருகின்றனர்.

கொண்டாட்டங்களை ஜப்பானிய மக்கள் மற்சரி (Matsuri) என அழைக்கின்றனர். பனி கொண்டாட்டம், ஐஸ் கொண்டாட்டம், கோடைகால ஐஸ் கொண்டாட்டம், செர்ரி மலர் பூக்கும் கால கொண்டாட்டம் என கொண்டாட்டங்கள் பலவுள்ளன. அதுபோன்று பத்துக்கும் மேற்பட்ட தேசியக் கொண்டாட்டங்களும் பிரசித்தமானவை. இவற்றில் பொம்மைக் கொண்டாட்டமும் (Hina matsuri) அடங்கும். இதனை புத்திரிகள் கொண்டாட்டம் (Daughters Festival) எனவும் கூறுவர்.

இதில் விசேடம் என்னவெனில், மகள்மார் உள்ள குடும்பத்தின் பெற்றோர்கள் அவர்களின் வாழ்க்கையில் மகிழ்ச்சி பொங்க வேண்டும் என இதனைக் கொண்டாடுவர்.

பிரதி வருடமும் மார்ச் 3ஆம் திகதி இடம்பெறும் இக்கொண்டாட்டத்தில் மிக முக்கியமான அடகுபுது

வீட்டில், ஏழு அடுக்குப் பொம்மைகளை வரிசையாக வைத்து அலங்கரித்து இதில் ஹியன் (Heien) காலத்து மன்னர், மகாராணி, உதவியாளர்கள், சங்கீத கலைஞர்கள் மற்றும் தெய்வங்கள், தேவதைக்கதையின் பாத்திரங்கள் ஆகியோரை வெளிப்படுத்துவதான மரபு உடைகளுடன் கூடிய பொம்மைகளை சிவப்புக்கம்பளம் விரித்த படிகளில் வைத்துக் கொண்டாடுவதாகும்.

இக்கொண்டாட்டம் நாம் நவராத்திரி காலத்தின் போது வீட்டில் வைத்துக்கொண்டாடும் கொலுவைப் போன்று தோன்றுகின்றதல்லவா?

பின்னர் இந்தப் பொம்மைகளை முன்னர் ஆற்றில் போட்டனர். அவற்றுடன் தீயசக்திகளும் கழிகின்றன என நம்பினர். ஆனால், அவற்றை மீனவர்கள் எடுத்துச் செல்கின்றனர் என அறிந்ததை அடுத்து கடலில் போட்டு, பார்வையாளர்கள் சென்ற பின்னர் வீட்டுக்கு எடுத்து வந்து உடனேயே எரித்து விடுவதாகக் கூறப்படுகிறது. அப்படி வைத்திருந்தால் மகளுக்கு திருமணம் நடக்க தாமதமாகும் என நம்புகிறார்கள்.

நம்சாய் துங்க பகோடா ஆலயம்

அருணாசல பிரதேசத்திலுள்ள மிகப் பெரும்
பௌத்த மடாலயங்களில் ஒன்று

அருணாசல பிரதேசத்தின் நம்சாய் (Namsai) மாவட்டத்தின் ஒரு பிரதான சுற்றுலா இடமாக விளங்குவது, செளஹம் (Choukham) என்னுமிடத்தில் அமைந்திருக்கும் தங்க பகோடா ஆலயமாகும். வடகிழக்கு இந்தியாவின் தவாங் (Tawang) மடாலயங்களுக்கு அடுத்தபடியாக மிகப்பெரிய பௌத்த மடாலயமாக விளங்குவது இந்த தங்க பகோடாவாகும்.

அந்த ஆலய கட்டடத்தொகுதி பர்மிய கட்டடக் கலை மரபில் கட்டப்பட்டிருப்பதுடன், அதனைச்

சுற்றி மிக அழகான தோட்டமும் அமைக்கப் பட்டிருக்கிறது. இவ்வாலயக் கட்டடத் தொகுதியின் மத்தியில் உள்ள பிரார்த்தனை மண்டபத்தில் தியான நிலையில் உள்ள பெரும் புத்தர் சிலை உள்ளது. பிரதான வணக்க மண்டபத்திற்கு வெளியே ஒரு மணி வசந்திரி அல்லது பக்தர்கள் ஆலயத்திற்குச் செலுத்தும் காணிக்கைக்குச் சாட்சி ஒரு துறவி உருவச்சிலை மற்றும் நான்கு தெய்வ உருவச்சிலைகள் ஆகியன காணப்படுகின்றன. இந்த தங்க பகோடா கட்டடத்தொகுதியில் மிக விசாலமான

பிரார்த்தனை மண்டபம், தியான மண்டபம், பல்நோக்கில் அமைந்த மண்டபம், ஒரு விருந்தினர் இல்லம், ஒரு நூலகம், சுமார் 100 பௌத்த துறவிகள் தங்கக்கூடிய மடாலயம் மற்றும் பௌத்த துறவிகள் தங்கியிருக்கக்கூடிய அறை வசதிகள் கொண்ட இடம் ஆகியன உள்ளன.

இந்த ஆலயத்தில் அருணாசல பிரதேசத்தின் தய்பாக்கே ஆதிவாசிகளின் பெயர் பெற்ற இரு கொண்டாட்டங்களான கதினா சிபார்டெனா மற்றும் போய் பே மௌ ஆகியன நடைபெற்று வருகின்றன.

தெகபானியில் (Teugapani) உள்ள கம்பீரமான தங்க பகோடா ஒரு மாதம் வரை நீடிக்கும் போய் கேற்றிங் கொண்டாட்டங்கள் அல்லது கதினா சிபார்தெனா கொண்டாட்டத்தை நவம்பர் 5ஆம் தேதியில் இருந்து நடாத்தும் இடமாக உள்ளது.

சீனா, லாவோஸ், மியன்மார், தாய்லாந்து, இலங்கை ஆகிய நாடுகளைச் சேர்ந்த பௌத்தர்கள் இவ்விழாக்களை மரபுரீதியான ஆராதனைகளுடன் கொண்டாடுகிறார்கள். பௌத்தர்கள் மரபுரீதியான நடவடிக்கையாக குடும்ப மட்டத்தில் அல்லது சமூக மட்டத்தில் புதிய சேலையை கையினால் நெய்து அதற்கு அந்த இரவே சாயம் தோய்த்து தாம் வணங்கும் துறவிக்கு வழங்குகின்றனர். இதில் நாட்டில் உள்ள பௌத்தர்கள், குறிப்பாக வடகிழக்கு பிராந்தியத்தைச் சேர்ந்த பௌத்தர்கள் வந்து கலந்து கொண்டாடுவார்கள். தய் காந்தியின் வடிவம் நிறைந்த கலாசார மரபை மேலும் ஊக்கப்படுத்தவே இவ்விழா கொண்டாடப்படுகிறது.

நம் சாய் மாவட்டத்திலுள்ள தங்க பகோடாவுக்கு அருகே உள்ள நாலுங் மைதானத்தில் தய் காந்தி (Tai khamti) சமூகத்தின் வருடாந்த புதுவருடக் கொண்டாட்டம் நடைபெற்று வருகின்றது. தய் மக்களால் உலகளாவிய ரீதியில் போய் பே மௌ கொண்டாட்டம், அவர் தம் சந்திர நாட்காட்டியின் பிரகாரம் வரும் புதுவருடப் பிறப்பைக் குறிக்கும் வகையில் கொண்டாடப்படுகிறது. இக்கொண்டாட்டத்தின் கவர்ச்சி அம்சமாக அமைவது படகுப் போட்டியாகும். இதில் ஆரம்பச் சுற்றுக்களில் குழுக்கள் கைகளால் தயாரிக்கப்பட்ட மரப் படகுகளில் ஓட்டப்போட்டிகளை நடத்துவர். வடகிழக்கு இந்தியாவில் அமைந்த இப்பகுதியில் இப்படகுகள் தனித்துவமான அம்சமாகும். இந்தக் கொண்டாட்டத்தில் தய் காந்தியின் கலாசாரம், உணவுவகைகள், பல சிறப்புகளை உடைய தய் காந்தி வாழ்க்கை முறை ஆகியன இப்போட்டியின் மூலக்கருவாகும்.

சீனா, லாவோஸ், மியன்மார், தாய்லாந்து, இலங்கை ஆகிய நாடுகளைச் சேர்ந்த பெளத்தர்கள் இவ்விழாக்களை மரபுரீதியான ஆராதனைகளுடன் கொண்டாடுகிறார்கள்

பிரதிபலிக்கப்படும். இக் கொண்டாட்டம் இச்சமூகத்தின் புதிய உதயத்தைக் காட்டுவதாக அமைகிறது.

வழமையாக இக் கொண்டாட்டம் நவம்பர் அல்லது டிசம்பர் மாதத்தில் நடைபெறும் ஒரு மனமாற்றத்திற்கான தினமாகவும், வாழ்க்கையின் ஒளிமயமான பக்கத்தைப் பார்க்க உதவுவதாகவும் போய் பே மௌ காந்தி ஓர் அரங்கத்தை இளைஞர்களுக்கு அமைத்து வழங்குகின்றது.

மேலும் இளைஞர்கள் ஆகக் குறைந்தது பல்வேறு விளையாட்டுக்களின் பெயர்களையும் தெரிந்து கொள்ள வைத்துள்ளதோடு தய் காந்தி கலாசாரம் அழிந்துபோகக்கூடிய அபாயத்திலிருந்தும் காப்பாற்றியிருக்கிறது. அத்துடன் இச்சமூகத்தில் தலையெடுத்துவரும் கலைஞர்கள் மற்றும் எழுத்தாளர்கள் ஆகியோர் தமது திறமைகளை வெளிக்காட்டக் கூடியதாகவும் நிகழ்ச்சிகளை ஒழுங்குசெய்துவருகின்றது.

மேலும் வெளி உலகினருக்கு இப்பகுதியில் உள்ள சுற்றுலா தொடர்பான கவர்ச்சியுள்ள இடங்களைக் காட்டுவதுடன் சுற்றுலாத் துறையில் இளைஞர்கள் வேலை வாய்ப்புகளைப் பெறவும் உதவி வருகின்றது. அத்துடன் கலாசார விழுமியங்களைப் பேணுவதுடன், சுற்றுலா துறையை ஊக்குவிப்பதன் மூலம் மரபு, கலாசாரம், பழக்கவழக்கங்கள் ஆகியவை தொடர்ந்தும் பேணப்பட ஆதரவு வழங்கப்படுகின்றது.

- ஜெனிஷா -

Folklore of the Tamils

Thilaka Wijeyaratnam

Researchers say as one cannot determine the era of a language, so the origin of the folklore of the people also cannot be determined. It was in 1846 an English man called William John Thomas in his research in literature used the words folklore.

Tamil scholars also named the songs and dances of the Tamils passed down from generation to generation by word of mouth, as folklore. Every event in their life during the work, their happiness and sorrow are all entwined in this folklore. During hard work they sing and get over the tiredness.

When a baby is born, the lullaby, when the baby cuts the first tooth the ceremony, when the baby takes his first step songs are sung, when the child comes of age the event is celebrated merrily with songs and dances all come under the folklore of the Tamils.

The folk dances also developed from these events in the life of man. Research scholar Dr. Thulasi Ramasamy says, the Thamilkooththu is a traditional dance form of the Tamils. The main thing in the dance forms is the dance itself. Drums add glamour to the dance. Some of the popular folk dances are;

1. Karaka Aattam
2. Kaavady Aattam
3. Mayil Aattam
4. Oyil Aattam
5. Poikaal Kuthirai
6. Villuppaatu
7. Pommalaattam
8. Kazhaikooththu and Kuravan Kuraththi Aattam

Among these Kazhaikooththu and Kuravan Kuraththi Aattam are more popular in the

1. Kazhaikoothu

This is also like street dancing. Those who perform this form of dance are called 'Aariyakoothadikal' or NaadodiDommar or Reddy Dommar. Before the performance, the announcer called Kattiyakaran comes on the stage. He will dance and relate the story of the dance. This is followed by the leader of the Kazhaikooththu. He will beat on drum and sing soul stirring songs together, the people to watch

the show. Both men and women equally performed the Kazhaikooththu. It is almost the circus like Kooththu. They use a long bamboo stick to hold on to and to balance as they walk on a metal wire. Little girls also take part in this Kooththu.

A little girl will dance on the single metal wire connecting two wooden posts. People enjoy watching this amazing performance. At the end of the Kooththu the leader will keep a tray for people to contribute anything – from money to materials like rice or vegetables. These artistes are not well built. They are just ordinary people who walk on metal wire holding on to the long bamboo stick and perform astonishing acts.

This Kazhaikooththu, a long standing Tamil folk art, is still prevalent in many villages. Many years ago a poet called Kovaikilar described this Kazhaikooththu thus:- These folk dancers will bury a bamboo stick about 30 feet long in the ground. Then they would set up two wooden posts of 15 feet and 10 feet. Then the leader will beat a drum and another will blow a trumpet to attract the crowd. When a good crowd gathers

suddenly two young men will enter the arena somersaulting all the way. Then a girl will appear. She would climb on to the post and step on the metal wire and walk forward and backward very nimbly. Then she would climb top of the bamboo stick lying horizontally with her abdomen resting on the tip of the bamboo and sway in circles. The girls are very daring.

There was a time when this form of art was very popular. Due to the modern life style people seldom have the time to watch these performances. However, art lovers could make an effort to revive this very ancient Tamil folkart.

2. Kuravan Kuraththi Aattam (Dance of gypsies)

People who perform this dance dress like gypsies and sing and dance on the streets. People would gather to watch them. In their songs they mention about the bead chains calling people to buy them. The original gypsies do not perform

such a dance. But the artistes who dress like gypsies imitate their ways speech etc. They follow these traditions. The real gypsies belong to the hilly areas, the governing deity of which is Lord Muruga. These gypsies are mentioned in almost all Tamil literary work and it is called Kuravanji (Classical writing).

They are famous for palm reading. In most ballets the gypsies are instrumental in uniting the hero and heroine through palm reading. The gypsy dance perform in this Kuravanji is lively and scintillating. Those artistes who dress like gypsies wear bright flamboyant and flashy coloured dresses which are very attractive. They wear many bead chains and chains made out of sea shell. The street is their stage. They keep singing and dancing and announcing at the same time about their ability to read palms and call out to the crowd to buy their coloured glass beads. The villagers like the palm reading gypsies.

This Kuravan and Kuraththy Aattam is very much a tradition of the Tamils. These dances are performed in order of events, sad or happy in the life of man. During temple festivals also this dances are performed. During all events the Kuravan and Kuraththy Aattam takes place to the merriment of the on lookers.

The Kuravan and Kuraththy Aattam is still popular inTanjore and other southern states.

Lamp with inscriptions

Tamil Brahmi Inscriptions & Tamil Society in Sri Lanka

(250BC to 300AD)

■
Prof. S.Pathmanathan

Emeritus in History,
University of Peradeniya

There is an abundance of source materials for the study of the Early History of Sri Lanka. They are of a diverse character and could be classified into four broad categories: (1) The Dipavamsa, Mahavamsa and other Pali chronicles, (2) The monuments and other remains of the Early Iron Age Culture, (3) the Brahmi

there are references to dignitaries and functionaries at the royal court.

Both chronicles record authentic information except in some cases. There is a great divergence between the two chronicles in their accounts of Dutthagâmani Abhaya. The Dipavamsa that was compiled in the fourth century AD and based on

inscriptions written in a hybrid Prakrit and (4) the Tamil Brahmi inscriptions that have remained unidentified until the dawn of the 21st century. The documentary evidence is in three languages: Pali, Prakrit and Tamil. The Pali chronicles, which had their origins in early Buddhist literature had developed into a dynastic history of the rulers of Anuradhapura, especially since the reign of Vatthagamani Abhaya.

They record the events of each successive reign in a chronological framework with reference to the Buddha era. They record information about the royal family, constructional activities and political and military events that had an impact on the centre of dynastic power. Occasionally

the early historical traditions records the events pertaining to Dutthagamani Abhaya in 14 verses. But in the Mahavamsa there are 11 chapters on him. It may be inferred that the descriptions in the Mahavamsa are based on accounts that were not found in the early monastic tradition of historical writing.

In both chronicles the accounts about developments before the introduction of Buddhism are in the form of legends compiled from Jataka stories as demonstrated by G.C. Mendis during the mid 20th century. Because of this reason the study of the Proto History and Early History of the island are heavily dependent

on archaeological sources.

The Mahavamsa refers to two categories of Pre-Buddhist inhabitants: Yakkhas and Nagas. They could be identified respectively with the peoples of the Mesolithic and Early Iron Age (Megalithic) cultures. The Mesolithic Culture had prevailed in the island for 28,000 years B.C. The introduction of the Early Iron Age Culture from South India around 800 B.C. and its gradual dissemination over a major part of the island ended the stone age.

The Early Iron Age Culture had a decisive impact on social formation and cultural developments. It inevitably led to the subjugation

of the earlier inhabitants whose services were harnessed for acquisitive and constructional activities. The close contacts between the two communities led to their intermingling and intermixture.

The origins of the ancestors of the Sinhalese and Tamils could be traced from such an intermixture that was in progress over a long period of time in the first millennium BC. In the meanwhile, the Mesolithic people absorbed all the principal elements of the Early Iron Age Culture except those who opted to remain outside the mainstream of social formation and cultural developments.

The introduction of Buddhism in the third century B.C. had a catalytic effect on cultural developments in Sri Lankan society in the Early Historic Period.

There was a general and gradual conversion of the inhabitants to Buddhism. The sacred texts of Buddhism were in Prakrit with which the elite became familiar through the process of listening to discourses on selected portions of Early Buddhist texts and the commentaries and sermons on them.

In course of time Prakrit, which was initially used as a link language displaced the languages spoken in a major part of the Island. The Sinhalese language had its origins in a modified form of Prakrit. The age of transition was the period 300-700 AD.

The third category of sources for the study of the Early Historic Period, as mentioned earlier, are the Brahmi inscriptions written in a hybrid Prakrit that was slightly different from the language recorded in the inscriptions of the same period in other parts of South Asia.

There are approximately 2000 such inscriptions in many parts of Sri Lanka. They are uniformly Buddhist in affiliation and mostly indited on the dripledges of caves that had become the abodes of monks. They mostly record the donation of caves, pots for storing water and sometimes the construction of steps to reach the caves on hill-tops. It is since the second century AD that incomes from fields and the sources of water supply became items of donations made to the Sangha. The occurrence of the characters of the Tamil Brahmi alphabet and words of Tamil / Dravidian origin indicate a high measure of interaction and intermixture among the inhabitants of the Island.

A fourth category of sources are the Tamil Brahmi inscriptions, which were contemporaneous with the Prakrit inscriptions. These inscriptions, which were recently identified, are concentrated for the most part in

the northern and eastern parts of the island. They are also found in the Anuradhapura, Polonnaruva, Kurunagala, Hambantota and Puttalam districts. As sources of historical information they are of the utmost importance.

The information on social, economic, political and religious conditions recorded in the Brahmi (Prakrit) inscriptions is of a comprehensive character. There are references to villages, markets and towns. The names of several groups that had specialized and developed skills in the production of commodities are recorded in them. They also refer to chieftains, kings, and chiefdoms. The names of traders and ports are mentioned in a few instances. Overall they depict a society that had developed under the heavy influence of the Early Iron Age Culture. Such a society was further vitalized by the spread of

Buddhism and the cultural traditions associated with it. The Brahmi inscriptions record the names of many ethnic groups in society: Bata, Barata, Bamana, Naga, Dameda and Kabhoji.

Among them the Bata, who are referred to in approximately 160 inscriptions may be considered as the largest group in society. The present author does not subscribe to the view advanced by some scholars that the Bata was the alternate name of Barata. They may be identified with the people of the Mesolithic Culture. Originally they spoke a language that was different from Dravidian or Prakrit.

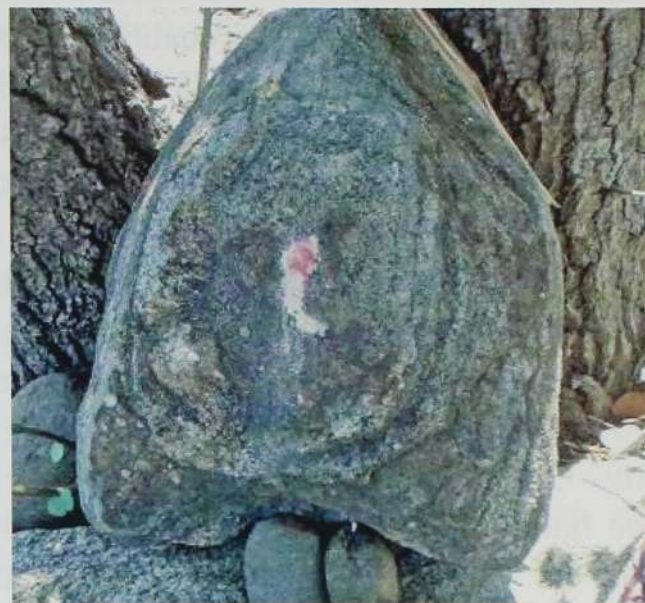
It is significant that the title Parumaka is never attached to their names. They easily succumbed to the heavy influence of Prakrit, which gradually displaced the languages they spoke.

Unlike other ethnic or social groups such as the Nagas, Baratas and Bamanas the Batas had no connection with the titles Parumaka, raja or ay(y)

a. A comparative examination of titles associated with names of donors recorded in the Brahmi inscriptions reveal that the Bata were a separate ethnic group speaking a language that was different from Tamil or Prakrit.

An examination of the evidence from Brahmi inscriptions reveals that the Nagas were the dominant group in society despite the fact that their strength in numbers was smaller than that of the Batas.

They had established villages and towns and were engaged in metal craft production and developed a system of communications for the flow of trade. They had co-ordinated villages and other forms of settlements and established chiefdoms from which kingship originated. That some of the Naga chieftains had acquired property rights over lands and tanks is evident

from inscriptions of the first two centuries AD.

A large proportion of the Nagas had become Buddhists. They were fervent supporters of Buddhism and in inscriptions there are references to upasakas and theras and Prakrit had become familiar among the Nagas although it was not their original spoken language.

They inscribed their records in that language and like all other communities they adopted Prakrit names. It is noteworthy that the Nagas were responsible for the links between the culture of the Early Iron Age and that which is discerned from the Brahmi inscriptions.

The fourth category of source materials for the study of the history and culture of this period consists of a vast number of Tamil Brahmi inscriptions that have been identified in recent years.

Although words and expressions inscribed on Tamil coins and potsherds were known earlier no one had hitherto noticed or identified inscriptions in Tamil Brahmi characters on stone pillars, images and other such items. This is rather surprising because Tamil Brahmi inscriptions in considerable numbers are found at museums in Jaffna, Vavuniya and Colombo. They are found

on some of the items exhibited there.

Among those who held the highest positions in the Archaeological Department only Dr. Saddhamangala Karunaratne had a sound knowledge of Tamil Brahmi characters. It was to his credit to have demonstrated the occurrence of Tamil Brahmi letters in the Brahmi inscriptions recorded in Prakrit. But he does not seem to have been aware of the existence of Tamil Brahmi inscriptions in any part of the island.

About five years ago two such inscriptions were noticed on two hillocks at Vellaveli in the Batticaloa District. One of these had a Buddhist affiliation and the other records some information about a Jaina nunnery. During the last two years Tamil Brahmi inscriptions were found at about thirty locations in the districts of the Eastern Province. The highest concentration is in the Batticaloa District where they are found on either side of the lagoon and from Vakara in the north to Vellaveli in the South and Vantharumulai on the coast to Kutumpimalai and Tantamalai along the western border of the district. An interesting feature about them is their existence on hills, jungles, fields habitation sites and temples some of which had their origins in ancient times.

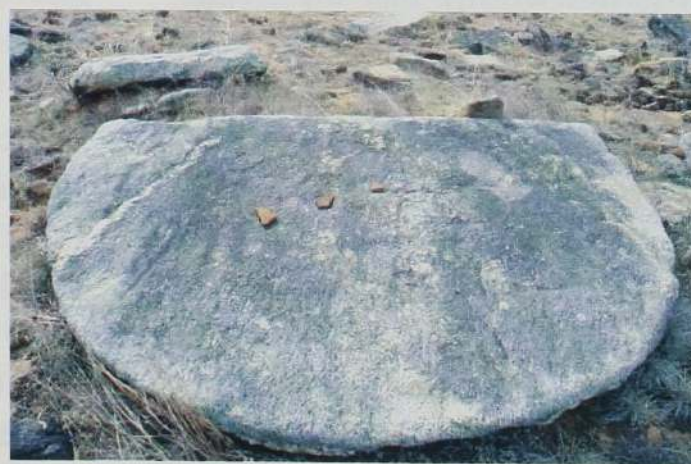
Unlike the Prakrit inscriptions they are found inscribed on a wide variety of items: Stone pillars, slabs, bricks, stones lodged in cairn circles, metallic objects, oil press, mortars, grindstones, tiles, potsherds, items of sculpture in stone and terracotta images. The variety of items and their numbers are astounding.

These inscriptions could be dated to the period 250 BC – 300 AD. But there are two inscriptions which suggest an earlier date because of palaeographical considerations. One of them from Vakarai records the name Ilamakan while the one from Verukal records the expression perumakan vel. In these two items the vertical strokes are much longer and slender in comparison with the letters in other records. In their formation the letters of the Tamil Brahmi inscriptions found on a rock on the surface in front of the basement of a ruined stupa on the sea-coast in Delft are of a similar character. In the event of such an assumption being confirmed it has to be conceded that Buddhism was introduced in some parts of

the island earlier than in the reign of Asoka, and probably from centres in the Andhra country.

The Tamil Brahmi inscriptions except for a couple of items are about the Nagas. They are very short and the vocabulary is limited to six words: nakan, makan, kannan, vel, mani and palli. As mentioned earlier the words ilamakan and perumakan occur at two localities amidst other inscriptions but their occurrence is rather an intrusive phenomenon. However, this perception may be altered in the light of new items that could be brought to light in the future.

In their structure and style the Tamil Brahmi inscriptions found in Sri Lanka are not similar to those of Tamil Nadu. Nor do they follow the pattern of construction evident in contemporary records in the Island that were recorded in the Prakrit language. There are no verbs in them and they seem to be based on an old tradition of inscribing names on items of pottery and metallic ware as identity markers. In the stones the names written singly or in groups suggest either

ownership or the responsibility in the initiative for production. They have a much more wider implication than the Brahmi records written on the dripledges of caves. As mentioned earlier they are found on a wide variety of items some which had a secular character, being items of domestic use, while others relate to religious foundations, beliefs and rituals.

Although the inscriptions are unusually brief the items on which they are written and the figures carved on them have a multifaceted implication as indicators of the elements of a mode of production, economic conditions, rudimentary political organization and a remarkable degree of diversity in religious beliefs and practices.

They are illuminating as they record or exhibit information not found elsewhere and because of that reason they are of the utmost importance as sources of historical information. Some of the epigraphs record the names or the titles of three successive generations of Naga rulers. Such inscriptions are found uniformly in all socket stones from different parts of the country. They are also found on items produced or constructed at their behest. Overall, they have a threefold significance in our understanding of contemporary society.

R.A.L.H. Gunawardana who examined the Brahmi inscriptions from 28 historical sites convincingly demonstrated that there were

multiple centres of authority in the island during the Early Historic Period. They were chiefdoms in a rudimentary stage of political organization under several lineages of chieftains. His conclusions are confirmed by the Tamil Brahmi inscriptions about the existence of which he was not aware of.

The Mahavamsa records that Dutthagamani reached Anuradhapura with his armies after

subjugating 32 Tamil “kings” on the eastern littoral to the north of Mahiyangana. The chronicle also records the names of some of them all of which are in Prakrit. In this instance the notice of the Mahavamsa is confirmed by epigraphic evidence. But, still we are not in a position to identify all the 32 chiefdoms dominated by the Tamil speaking Nagas. In the entire Eastern Province about 20 locations could be identified as the centres of Naga political power. But, there is every possibility that this number could steadily increase with further discoveries in the future.

Unlike the inscriptions in Prakrit, the Tamil Brahmi inscriptions are significant as instruments revealing diversity in religious beliefs and practices. They are found not only on stone pillars and terracotta figurines pertaining to the Naga cult but also on the images of the Buddha, Bodhisattvas and Hindu gods. A fairly large corpus of information on the religious cults and beliefs could be gleaned from these records.

The Nagas propitiated a deity represented in the form of a fiveheaded cobra and applied the

name Maninakan to him as evident from the Naga stones found at several localities in the island. There are also instances where this name is engraved on stones or slabs bearing the figures of serpents with a single head. In course of time Maninakan was represented in an anthropomorphic form in stone and terracotta.

The abode of Maninakan was called Maninakan palli which was erected in a variety of forms. Some of them assumed the shape of Hindu and Buddhist temples of a later date. A unique characteristic of the Nagas was the tradition of conferring the name Maninakan to the Buddha, Bodhisattvas and Hindu deities once they were converted to Buddhism and Hinduism. There is a large number of Buddhist and Hindu sculptures on which the name Maninakan is engraved and many of them are among the exhibits in some of the museums under the management of the Archaeological Department.

On the basis of the cultural monuments of the Nagas on which the name of their deity Maninakan, had been engraved some of the ideas and notions relating the early history of Buddhism and Hinduism have to be thoroughly revised.

In conclusion it may be observed that the evidence from the Tamil Brahmi inscriptions and artifact assemblages associated with them highlight the pivotal role of the Nagas in the

development of civilization during the Early Historic Period. They introduced the method of quarrying stones, and used large boulders and tall pillars for construction.

They were the pioneers in the development of art and architecture. They dug wells, ponds and created tanks and produced heavy items in stone for grinding grains, processing flour and extracting oil from seeds.

Their activities had an enduring impact on social and political organization and the enhancement of productivity and harnessing natural resources for the sustenance of society.

The correlation of the evidence of all the four categories of sources described here earlier inevitably underlines the need for a review and refinement of existing knowledge and certainly provides the ground work for innovative thinking and alternate modes of investigation and analysis on matters pertaining to the History of Ancient Sri Lanka.

உங்களின் பாதுகாப்பான
பயணத்திற்கு...

EXTRA STRONG
EXTRA STYLISH

**City
Bikes**

**Mountain
Bikes**

Kids

FAIZAL HARDWARE STORES

NO. 74, DAM STREET, COLOMBO 12.

WEB: WWW.KENTONBIKES.COM TEL: 0112433727 / 0112423024 FAX: 0112446088

LIKE US ON FACEBOOK WWW.KENTONBIKE.COM/FACEBOOK

முழுக்குடும்பத்திற்கும் ஏற்ற
அனைத்து வகையான தரமான ஆடைகளுக்கும்

JEYECHANDRANS

The Art of Fashion

Wellawatte / Pettah

194, Main Street, Colombo 11. Tel : 011 2448870, 011 2448860 | Skype : jeyechandrans555
433, Galle Road, Wellawatta. Tel : 011 4528435, 011 4528438 | Skype : jeyechandrans888

இந்த இதழ் எக்ஸ்பிரஸ் திழ்வுப் பேப்பர்ஸ் (சிலேசன்) பிழைவேட விமீட்டெட்டாரால் கொழும்பு-14, கிராண்ட்பாஸ் வீதி, 185ஆம் இலக்கத்தில், 2017 ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.